

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

10+

ταξίδια με τη φαντασία

νεανική βιβλιοθήκη

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΣΤΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Το μήνυμα, 2001

Οι Εννέα Καίσαρες, 2004

Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη, 2007

Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας, 2008

Στη διαπασών, 2009

Άλφα, 2009

Μια αστεία επιδημία, 2010

Ιπτάμενες σελίδες, 2011

Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ, 2011

Οι άρχοντες των σκουπιδιών, 2012

Σχολική παράσταση, 2013

Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!, 2013

Η λευκή απεργία των ροζ φλαμίνγκο, 2014

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Μυθιστόρημα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΣΠΥΡΟΣ ΓΟΥΣΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Βασίλης Παπαθεοδώρου – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2000

Έτος 1ης έκδοσης: 2000

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

T: 210-330.12.08 – 210-330.13.27 F: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5824-7

Ex Libris

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το δεύτερο μισό του εικοστού πρώτου αιώνα, όπως άλλωστε και όλα τα δεύτερα μισά των τελευταίων αιώνων, αποτελεί άλλο ένα ορόσημο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Μπορεί αυτό να ακούγεται λίγο πομπώδες ή κάπως βαρύ, η αλήθεια όμως είναι πως από το 2050 και μετά (2058 για να ακριβολογούμε), ο κόσμος δεν είναι πια αυτός που ήταν.

Η πρώτη αποικία στη Σελήνη είναι πια γεγονός. Λίγοι άνθρωποι στην αρχή, ολοένα και περισσότεροι μετά, επέλεξαν έναν άλλο πλανήτη για να πάνε να ζήσουν, να μεταφέρουν εκεί τις οικογένειές τους και τις επιχειρήσεις τους. Τον τελευταίο καιρό μάλιστα είχαν αρχίσει και τα τουριστικά ταξίδια μεταξύ Γης και Σελήνης. Πολλοί ήταν αυτοί που ήθελαν να κάνουν διακοπές στο φεγγάρι για να επισκεφθούν το αυθεντικό σεληνιακό τοπίο, ενώ λιγότεροι ήταν αυτοί που θα έρχονταν για εκδρομή, παραδείγματος χάριν, στον Αμαζόνιο, για να δουν το γήινο σεληνιακό τοπίο.

Τον τελευταίο καιρό χτίζονταν και δύο νέες αποικίες, σε μεγάλους αστεροειδείς αυτές, μία που θα ήταν η Παγκόσμια Φυλακή και μια άλλη που θα ήταν κάτι σαν Παγκόσμιο Ίδρυμα, αλλά γι' αυτή την τελευταία δεν είχαν δοθεί περισσότερες λεπτομέρειες. Έτσι θα ανακουφιζόταν λίγο η Γη από τον τεράστιο πληθυσμό της και θα ρυθμιζόταν καλύτερα η ζωή των κατοίκων της. Για παράδειγμα, στα χωριά και στις μικρές πόλεις που θα ερήμωναν θα μπορούσαν κάλλιστα να δημιουργηθούν τεράστια ορυχεία και εργοστάσια πρώτων υλών. Οι εκατοντάδες δορυφόροι δε θα χρειαζόταν να ρυθμίζουν τη θερμοκρασία και τις ακτίνες του ήλιου και γι' αυτά τα χωριά κι έτσι θα ζούσαν καλύτερα οι άνθρωποι των πόλεων.

Όλα αυτά λοιπόν προχωρούσαν με κανονικούς ρυθμούς. Μη φανταστούμε όμως ότι η ζωή των ανθρώπων στις πόλεις ήταν εφιάλτης. Κάθε άλλο μάλιστα. Είχαν όλες τις ανέσεις δικές τους. Τα παιδιά μπορούσαν να παίξουν σε πάρκα πάνω στη γη, σε υπόγεια ή και σε εναέρια ακόμα πάρκα. Ένα μεγάλο ποσοστό ανθρώπων δεν πήγαινε στη δουλειά του, απλά και μόνο γιατί η δουλειά του ήταν στο σπίτι. Δούλευαν όποτε και όσο ήθελαν μπροστά στον υπολογιστή τους και επικοινωνούσαν μεταξύ τους με ηχοοθόνες, έτσι ώστε οι πολλές μετακινήσεις είχαν γίνει περιττές.

Επίσης αρκετά παιδιά δε χρειαζόταν καν να πάνε στο σχολείο. Επικοινωνούσαν, πάντα μέσω υπολογιστή, με όποιο σχολείο του κόσμου ήθελαν, παρακολουθώντας όποιο μάθημα τους έκανε κέφι. Στο τέλος της χρονιάς μπορούσαν να δώσουν τις εξετάσεις των Μαθηματικών στην Περιφέρεια Εννέα (πρώην Γερμανία), της Λογοτεχνίας στην Περιφέρεια Δεκαπέντε (πρώην Γαλλία), της Βιολογίας στην Περιφέρεια Δύο (πρώην Αμερική) και της Μουσικής στην Περιφέρεια Εφτά (πρώην Αυστραλία) και να πάρουν από εκείνα τα σχολεία τους βαθμούς τους.

Δεν είναι φανταστικά όλα αυτά; Και θα μπορούσαμε να αναφέρουμε και χίλια άλλα παραδείγματα για το πόσο εύκολη και τέλεια ήταν η ζωή των ανθρώπων στις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης, της Αμερικής και της Αυστραλίας...

Στην Αφρική τα παιδιά συνέχιζαν να πεθαίνουν από πείνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ο ΚΟΣΜΟ ΑΝΟΙΞΕ ΑΡΓΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ. Στο δωμάτιο έμπαινε λιγοστό φως, γιατί τα στόρια των παραθύρων ήταν ακόμα κλειστά. Είχε χορτάσει ύπνο, αλλά δεν ήξερε αν πρέπει να σηκωθεί ή να μείνει κι άλλο στο κρεβάτι. Υπέθεσε ότι ήταν πολύ νωρίς για ξύπνημα και ότι του έμενε λίγη ώρα ύπνου ακόμα και γύρισε πλευρό για να ξανακοιμηθεί. Μετά από λίγο όμως συνειδητοποίησε ότι επικρατούσε αφύσικη ησυχία και αφύσικο σκοτάδι στο δωμάτιό του και άρχισε να αναρωτιέται.

Η πρώτη του κίνηση ήταν να φέρει το ρολόι στα αγουροξυπνημένα του μάτια για να δει την ώρα.

– Τι; αναπήδησε από τη θέση του. Δεν είναι δυνατόν!

Το ρολόι έδειχνε δέκα και μισή. Δέκα και μισή το πρωί. «Μα τι γίνεται εδώ;» σκέφτηκε και αμέσως μετά γύρισε προς το γραφείο του προσπαθώντας να διακρίνει τον υπολογιστή του.

– Ιξ-Αρ, Ιξ-Αρ, είπε, αλλά χωρίς να λάβει απάντηση.

Τίποτα, η οθόνη του υπολογιστή παρέμενε μαύρη και άφωνη.

Ο Κόσμο σηκώθηκε και με κάποια προσπάθεια άνοιξε τα στόρια των παραθύρων. Το φως πλημμύρισε το δωμάτιό του, κάνοντάς τον να φέρει τα χέρια μπροστά στα μάτια του γιατί τον πείραξε.

«Α στο καλό! Έπρεπε να φορέσω πρώτα τους φακούς μου», σκέφτηκε. Μπήκε στο μπάνιο και μετά από ελάχιστη ώρα βγήκε πλυμένος και έχοντας φορέσει τους φακούς επαφής.

Κάθισε στο γραφείο του μπροστά από τον υπολογιστή του. Μα τι στο καλό έπαθε; Να τον είχε σβήσει αποκλείεται, αφού κάθε νύχτα παρέμενε ανοιχτός. Να είχε διακοπή ρεύματος, και πάλι δε θα πάθαινε τίποτα. Τότε τι στο καλό ήταν;

– Ιξ-Αρ. Ιξ-Αρ, απάντησέ μου. Ο Κόσμο είμαι.

Τον χτύπαγε ελαφρά πάνω στην οθόνη, κουνούσε από πίσω τα καλώδιά του, αλλά μάταια. Ο Ιξ-Αρ παρέμενε κλειστός.

Ο υπολογιστής αυτός, ο Ιξ-Αρ, ανήκε στη γενιά XCRC (extra clever computers – εξαιρετικά έξυπνοι κομπιούτερ), που είχαν εμφανιστεί τα τελευταία χρόνια στην αγορά. Σε αυτούς τους κομπιούτερ μπορούσε να μιλήσει κανείς δίνοντάς τους οδηγίες, όπως «Ξύπνα με κάθε μέρα στις οχτώ» ή «Άνοιγε τα στόρια των παραθύρων μου», ή ακόμα «Κράτα σημειώσεις από το μάθημα Τεχνολογίας που θα γίνει σε τρεις ώρες στο τάδε σχολείο της Περιφέρειας Τέσσερα». Ο υπολογιστής βέβαια ήταν συνδεδεμένος με άλλους υπολογιστές σε όλο τον κόσμο, καθώς και με όλα τα άλλα μηχανήματα στο σπίτι, έτσι που ζέσταινε το γάλα, ετοίμαζε το φαγητό και έκανε και άλλες χρήσιμες δουλειές, που τον προηγούμενο αιώνα γίνονταν από νοικοκυρές ή ξενόφερτες οικιακές βοηθούς.

Κάθε μέρα λοιπόν ο Ιξ-Αρ ξυπνούσε τον Κόσμο, του ζέσταινε το γάλα, άνοιγε τα στόρια των παραθύρων του, αέριζε το δωμάτιο και του έδινε σημειώσεις σε πολλά μαθήματα, που είχε επεξεργαστεί από το προηγούμενο βράδυ.

Έτσι ο Κόσμο, αν και δεκατριών χρόνων στα δεκατέσσερα, δεν ήξερε τι πάει να πει σχολείο, αφού οι δικοί του είχαν φροντίσει από νωρίς να αγοράσουν όλα τα απαραίτητα μηχανήματα για να μάθει ο γιος τους τα πάντα σχεδόν απ' όλο τον κόσμο. Στα σχολεία πήγαιναν τα παιδιά που δεν είχαν XCRC στα σπίτια τους ή που τους άρεσε να χάνουν ώρες στο πήγαιν' έλα.

Τώρα όμως, που απ' ό,τι φαίνεται ο Ιξ-Αρ είχε βλάβη, δε θα γίνονταν όλα αυτά. Ο Κόσμο δε θα έπινε ζεστό γάλα, γιατί δεν ήξερε πώς να το ζεσταίνει, όσο για τις σημειώσεις από τα μαθήματα, άσε καλύτερα. Αλλά και πάλι δεν μπορούσε να περάσει πολύς καιρός χωρίς να παίρνει σημειώσεις. Συνεπώς; Συνεπώς έπρεπε να τον πάει στον Βίκτωρα. Ο Βίκτωρας ήταν ο μηχανικός ηλεκτρονικών υπολογιστών της γειτονιάς του, δύο τετράγωνα πιο πέρα, και ο μόνος που θα ήξερε σίγουρα από τέτοιου είδους βλάβες.

Άνοιξε την ηχοθόνη, αλλά δεν κάλεσε τον Βίκτωρα. Σχημάτισε τον κωδικό του Άρι, του καλύτερου του φίλου.

– Άρι, καλημέρα. Πού να σ' τα λέω. Χάλασε ο Ιξ-Αρ και τώρα δεν ξέρω πώς θα πάρω τις χτεσινές σημειώσεις μου.

– Χάλασε; Μα καλά, πώς έγινε αυτό;

– Δεν ξέρω. Φαίνεται πως έγινε χτες το βράδυ που τον είχα ανοιχτό. Θα τον πάω στον Βίκτωρα. Σε παρακαλώ όμως βοήθησέ με.

– Τι θέλεις να κάνω;

– Έχασα το μάθημα Κληματολογία του Πλανήτη Αφροδίτη, που γίνεται στο Τόκιο, και τώρα σε λίγο αρχίζει και η Ιστορία των Πυραύλων, που μάλλον θα το χάσω κι αυτό. Θα σου δώσω τις διευθύνσεις των σχολείων για να ζητήσεις να σου στείλουν το υλικό.

– Εντάξει. Μετά από τον Βίκτωρα όμως πέρανα κι από δω, γιατί πρέπει να τους παρακαλέσεις να σου στέλνουν σημειώσεις στη δικιά μου διεύθυνση για λίγες μέρες.

– Έγινε. Ευχαριστώ, Άρι, με σώνεις. Γεια. Τα λέμε αργότερα.

Ο Κόσμος έκλεισε την ηχοθόνη και άρχισε να ετοιμάζεται. Αυτό θα του έπαιρνε αρκετή ώρα γιατί μαζί με όλα τα άλλα είχε χαλάσει και το πρόγραμμα επιλογής ρούχων και συνδυασμών και έτσι έπρεπε μόνος του να αποφασίσει τι θα φορέσει. Αλλά και πάλι έπρεπε να ψάξει όλες τις ντουλάπες για να δει πού βρίσκεται τι. Και μετά να αποσυνδέσει τον κομπιούτερ. Και μετά να ψάξει για την κάρτα-κλειδί του σπιτιού του. Και να μεταφέρει όλα τα μηχανήματα δυο τετράγωνα παρακάτω.

– Α, ρε Ιξ-Αρ! Τίποτα δεν μπορώ να κάνω χωρίς εσένα, μονολογούσε ο Κόσμος, κοιτώντας το σβηστό υπολογιστή του και κουνώντας το κεφάλι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΡΩΤΗΣΗ ΠΟΥ ΕΚΑΝΕ Ο ΒΙΚΤΩΡΑΣ στον Κόσμο ήταν αν είχε το προηγούμενο βράδυ ανοιχτό τον υπολογιστή του.

– Ε, βέβαια. Κάθε βράδυ τον αφήνω ανοιχτό. Μου κάνει περιλήψεις στα διάφορα μαθήματα και το άλλο πρωί τα διαβάζω.

– Δηλαδή λειτουργεί και ο κεντρικός υπολογιστής του σπιτιού και ξεχωριστά ο δικός σου;

– Ναι.

– Το κεντρικό σύστημα παρουσίασε κάποια βλάβη;

– Απ' όσο ξέρω, όχι.

– Χμ, έκανε σκεφτικός ο Βίκτωρας. Μου φαίνεται πως ξέρω τι συμβαίνει. Άσε με όμως λίγο να το επιβεβαιώσω.

Ο Κόσμο τον θαύμαζε τον Βίκτωρα. Ήταν τόσο ενημερωμένος και με τόση όρεξη για δουλειά, που μπορούσε να τον εμπιστευθεί απόλυτα σε ό,τι του έλεγε γύρω από υπολογιστές. Στο γραφείο του έρχονταν πάντα οι πιο απαιτητικοί πελάτες και οι πιο δύσκολες περιπτώσεις απ' όλη την πόλη, κι αυτός με τη σειρά του διατηρούσε πολύ καλές προσωπικές σχέσεις με όλη την πελατεία του. Γι' αυτό και το μαγαζί του είχε κάτι από τη φιλικότητα και τη ζεστασιά των μαγαζιών στις αρχές του αιώνα. Ο Βίκτωρας πάνω απ' όλα ήταν ένας τεχνίτης, ένας μάστορας.

– Δε μου λες, Κόσμο, μήπως το βράδυ έλαβες σήμα από την Περιφέρεια Πέντε;

– Από την Περιφέρεια Πέντε; Ναι, βέβαια, ήταν το μάθημα της Βιολογίας. Γιατί; Έχει καμιά σημασία αυτό;

– Απ' ό,τι φαίνεται, ναι. Χτες παρουσίασε κάποια εμπλοκή ο δορυφόρος πάνω από αυτή την Περιφέρεια και μάλλον αυτό επηρέασε τους υπολογιστές που ήταν συνδεδεμένοι μαζί του. Αλλά

για μεγαλύτερη σιγουριά πρέπει να το κοιτάξω μια δυο μέρες ακόμα.

- Δηλαδή πρόκειται για μεγάλη βλάβη, ε;
- Δεν ξέρω ακόμα. Θα δω τι μπορώ να κάνω και θα σε καλέσω.

Ο Κόσμο ευχαρίστησε και χαιρέτησε. Φεύγοντας ένιωθε πιο ήσυχος γιατί ήξερε ότι ο Ιξ-Αρ βρισκόταν σε καλά χέρια.

Άρχισε να προχωρά προς το σπίτι του Άρι. Σε λιγότερο από δεκαπέντε λεπτά βρισκόταν εκεί. Προτού βάλει την κάρτα του στην υποδοχή της πόρτας για αναγνώριση, σταμάτησε να πάρει μια ανάσα. Τα τριακόσια μέτρα που είχε περπατήσει τον έκαναν να λαχανιάσει. Τα πόδια του πονούσαν και ο ίδιος έδειχνε λίγο αποκαμωμένος. Όταν ένιωσε να επανέρχονται κάπως οι δυνάμεις του, έβαλε την κάρτα στη σχισμή.

- Ποπό, καημένε, τι έπαθες σήμερα, του είπε ο Άρι αμέσως μόλις τον αντίκρισε, για να σταματήσει και να κάνει μια προσωπική παρατήρηση. Κόσμο, έχεις παχύνει λίγο μού φαίνεται.

Η αλήθεια ήταν ότι ναι, ο Κόσμο είχε παχύνει κάπως από την τελευταία φορά που είδε τον Άρι, τον καλύτερό του φίλο, πριν τρεις μήνες. Μπορεί τα σπίτια τους να ήταν σχετικά κοντά το ένα με τ' άλλο, μπορεί να έπαιζαν κάθε μέρα μαζί και να επικοινωνούσαν συνεχώς από την ηχοοθόνη, αλλά δεν πήγαινε συχνά ο ένας στο σπίτι του άλλου. Άλλωστε αυτό δε χρειαζόταν, ήταν περιττό.

Πέρασαν και οι δύο στο δωμάτιο του Άρι, όπου και κάθισαν μπροστά από τον υπολογιστή του. Ο Κόσμο άρχισε να επικοινωνεί με τα διάφορα σχολεία δίνοντάς τους την προσωρινή διεύθυνση - για δυο τρεις μέρες- που θα μπορούσαν να στέλνουν τα μαθήματα μέχρι να επισκευαστεί ο Ιξ-Αρ του. Η όλη δουλειά δεν πήρε παραπάνω από είκοσι λεπτά. Ο Άρι έφερε και του έδωσε ένα πάκο χαρτιά.

- Αυτές εδώ είναι μερικές από τις σημειώσεις σου, όσες μπόρεσα να εκτυπώσω.

Ο Κόσμο τις πήρε γουρλώνοντας τα μάτια του. Δεν είχε συνηθίσει να διαβάζει από χαρτί και τώρα θα δυσκολευόταν πάρα πολύ να προσαρμοστεί.

– Ας τ’ αφήσουμε αυτά, τον πρόφτασε ο Άρι, κι ας παίξουμε κάτι. Βρήκα σήμερα το πρωί ένα φοβερό πρόγραμμα, ισπανικό μου φαίνεται.

Ο υπολογιστής έβγαλε στην οθόνη την αρχική μάσκα. Ήταν κάτι για έναν πόλεμο του περασμένου αιώνα σε μια περιοχή που τη λέγανε Γιουγκοσλαβία.

– Φοβερό πρόγραμμα, ε; παινεύτηκε ο Άρι για τον κόπο που έκανε να το βρει. Μου αρέσουν πολύ οι αρχαίοι πόλεμοι.

Τα παιδιά άρχισαν να παίζουν και να καταστρέφει ο ένας τις πόλεις του άλλου. Βαρέθηκαν όμως εξαιρετικά γρήγορα και τα παράτησαν.

– Ξέρεις κάτι; Δεν έχει πολύ γούστο άμα παίζουμε και οι δυο από τον ίδιο Ιξ-Αρ, παρατήρησε ο Άρι.

– Έχεις δίκιο, συμφώνησε και ο Κόσμο. Πιο πολύ μ’ αρέσει να παίζει ο καθένας απ’ το σπίτι του. Άλλωστε τότε έχει ο καθένας το δικό του πληκτρολόγιο και τη δικιά του οθόνη.

Ο Άρι έγνεψε καταφατικά. Μετά από λίγα λεπτά σιωπής άνοιξε την ηχοοθόνη. Εκείνη την ώρα είχαν συντονιστεί περίπου δεκαοχτώ κανάλια απ’ όλη τη Γη και πρόβαλλαν μια διαφήμιση για το Παγκόσμιο Ίδρυμα.

«Στον αστεροειδή Αμάλθεια θα λειτουργήσει σε λίγο καιρό ένας παράδεισος... καμάρι της Γης... φροντίδα, αγάπη και στοργή... υπέροχο περιβάλλον...», έτσι έλεγε η διαφήμιση.

– Ουφ, έχω βαρεθεί να το βλέπω τις τελευταίες μέρες, είπε ο Κόσμο και σηκώθηκε να φύγει. Φεύγω! Θα σε καλέσω το απόγευμα από την ηχοοθόνη.

Ο Άρι είπε κάτι σαν «γεια» που δεν ακούστηκε. Εκείνη την ώρα έψαχνε στα προγράμματα και γι’ άλλους αρχαίους πολέμους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

ΜΟΛΙΣ ΕΚΚΛΕΙΝΕ ΤΗΝ ΕΞΩΠΟΡΤΑ του σπιτιού του ο Κόσμο, και εμφανίστηκαν από τα μέσα δωμάτια οι δικοί του, ο πατέρας και η μητέρα του.

– Ω, Κόσμο, τι συμβαίνει, είσαι καλά; φώναξε η μητέρα του και έτρεξε να τον αγκαλιάσει. Έχω να το δω από προχτές –ή μήπως από αντιπροχτές– το παιδί μου. Τι έχει; Κουρασμένο φαίνεται.

– Δεν έχω τίποτα. Μια χαρά είμαι. Μόνο που χάλασε ο Ιξ-Αρ και τον πήγα στον Βίκτωρα.

– Είδες που σ’ τα ’λεγα; απευθύνθηκε ο πατέρας στη μητέρα του. Όταν σου λέω πως στο μέσα δωμάτιο δεν εκπέμπεται κανονικά το σήμα, να με ακούς.

– Εντάξει, δεν υπάρχει πρόβλημα, τους καθησύχασε ο Κόσμο. Μεθαύριο θα είναι έτοιμος.

Οι γονείς του έκαναν λίγο προς τα πίσω, του χαμογέλασαν αμήχανα και μετά από δυο τρεις στιγμές σιωπής πήγε ο καθένας στο δωμάτιό του, στο χώρο εργασίας του.

Ο πατέρας δούλευε εκείνη την εποχή στο πρόγραμμα για την αποστολή σκουπιδιών σε κάποιο αστεροειδή, ενώ η μητέρα οργάνωνε πολιτιστικές εκδηλώσεις και ανταλλαγές με τους αποίκους της Σελήνης, με τον αστεροειδή της Παγκόσμιας Φυλακής, ίσως τώρα και με το Παγκόσμιο Ίδρυμα. Ο Κόσμο δεν ήξερε ακριβώς τι κάνει ο καθένας τους. Άλλωστε ποτέ δεν έτρωγαν μαζί και όταν τύχαινε να συναντηθούν σε κάποιο από τα δωμάτια του σπιτιού, οι κουβέντες τους ήταν λίγες και τυπικές, κυρίως γύρω από τα μαθήματα. Πάντως φαίνονταν ενδιαφέροντα αυτά που έκαναν οι γονείς του, απ’ όσο μπορούσε να καταλάβει.

Κάποιες φορές που έτυχε να μπει στα δωμάτια με τους υπολογιστές τους, κόντεψε να τρελαθεί από αυτά που είδε. Τα

φανταστικά προγράμματα! Οι χιλιάδες πληροφορίες! Τα φοβερά γραφικά! Ο Κόσμο είχε ζητήσει από τον πατέρα του να του δείξει τις νέες βάσεις δεδομένων και ήταν σίγουρος πως θα το έκανε, γιατί νοιαζόταν πολύ για το παιδί του. Όχι σαν κάτι άλλους γονείς που δεν ήξεραν καν πού βρίσκονται τα παιδιά τους, που δεν τους είχαν δείξει ούτε ένα καινούργιο πρόγραμμα στον υπολογιστή!

Οι γονείς του είχαν φροντίσει να του μάθουν πάρα πολλά πράγματα απ' όταν ήταν πολύ μικρός κιόλας. Του είχαν αγοράσει ένα σωρό μηχανήματα, πάμπολλα προγράμματα, ενώ του έφερναν και καθηγητή υπολογιστών στο σπίτι από τα τέσσερά του χρόνια. Έκαναν δηλαδή τα πάντα γι' αυτόν. Έτσι και ο Κόσμο χαιρόταν να τους βοηθά όπως μπορούσε, σε ό,τι ήξερε. Του άρεσε να τους κάνει κάποιες βοηθητικές εκτυπώσεις που χρειάζονταν, να ψάχνει προγράμματα γι' αυτούς, αλλά ακόμα και να τακτοποιεί ή να ξεσκονίζει τα μηχανήματα.

Από τα παιδιά που ήξερε, τους φίλους που είχε γνωρίσει μέσω του Δικτύου, λίγοι ήταν αυτοί που είχαν τόσο στενή σχέση με τους δικούς τους. Το μόνο παράπονο –μικρό παράπονο βέβαια– ήταν πως θα ήθελε να έχει και ένα μικρότερο αδερφάκι, αγόρι ή κορίτσι δεν τον ένοιαζε. Ήξερε όμως πως δεν μπορούσε να ζητήσει κάτι τέτοιο από τους γονείς του, γιατί ήταν τόσο απασχολημένοι και έκαναν τόσο πολλές δουλειές, που αυτό θα ήταν μεγάλο εμπόδιο γι' αυτούς. Δεν πειράζει. Είχε τους φίλους του από την ηχοθόνη και το Δίκτυο, που έπαιζε κάθε μέρα μαζί τους. Α, φυσικά είχε και τον Ιξ-Αρ, που τον ένιωθε σχεδόν σαν αδερφό του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΕΙΧΕ ΑΠΟΚΟΙΜΗΘΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ από την τηλεοθόνη. Εκείνη την ώρα προβαλλόταν ένα ντοκιμαντέρ γύρω από τον πλανήτη Παγκόσμιο Ίδρυμα, η έβδομη επανάληψη της ίδιας εκπομπής τις τελευταίες τρεις ημέρες. Στο πάτωμα βρίσκονταν σκορπισμένα χαρτιά με σημειώσεις διαφόρων μαθημάτων από τα διάφορα σχολεία της Γης. Το έβρισκε πολύ κουραστικό να γυρνάει συνέχεια σελίδες, να προσπαθεί να μάθει πράγματα με έναν τρόπο που ούτε τον είχε συνηθίσει ούτε θα τον συνήθιζε ποτέ. Αυτή η μέθοδος του φαινόταν βαρετή, του έφερνε πονοκέφαλο. Και πολύ συχνά, όπως άλλωστε και τώρα, τον αποκοίμιζε.

Από αυτό τον ύπνο τον έβγαλε ένα κάλεσμα από την ηχοοθόνη. Ήταν ο Βίκτωρας.

– Έλα, Κόσμο, γεια σου. Ο Ιξ-Αρ είναι έτοιμος. Μπορείς να έρθεις να τον πάρεις.

Σε λιγότερο από δέκα λεπτά ο Κόσμο βρισκόταν εκεί. Τόση ήταν η ανυπομονησία του και η λαχτάρα του να ξανασυνδέσει τον υπολογιστή του, να μιλήσει μαζί του, να αφηθεί να του προγραμματίσει τη ζωή. Τις τελευταίες δυο τρεις μέρες που αναγκάστηκε να κάνει κάποια πράγματα μόνος του ούτε που ήθελε να τις θυμάται.

– Λοιπόν, καλά το είχα φανταστεί πως έφταιγε εκείνος ο δορυφόρος πάνω από τον Καναδά, είπε ο Βίκτωρας με μια σιγουριά και μια αυτοπεποίθηση, που ως συνήθως δε σήκωναν αντίρρηση. Αυτό το πρόβλημα παρουσιάστηκε και σε άλλους υπολογιστές απ' ό,τι έμαθα από κάποιους συναδέλφους.

– Και τι έγινε; Πώς τον έφτιαξες τελικά; βιαζόταν να μάθει ο Κόσμο.

– Είναι λίγο περίεργο αυτό που θα σου πω, αλλά ο Ιξ-Αρ είχε λάβει από το δορυφόρο έναν ιό, ένα «μικρόβιο». Και μάλιστα τέτοιο ιό, που είναι δύσκολο να καταπολεμηθεί από τα σύγχρονα προγράμματα. Έτσι τελικά δοκίμασα –και απ’ ό,τι φαίνεται πέτυχε– να δω αν θα τον αντιμετωπίσω με παλαιότερα, πιο ανθεκτικά προγράμματα ενάντια στους ιούς.

– Δηλαδή; έκανε ο Κόσμο γιατί δεν πολυκατάλαβε.

– Δηλαδή τώρα ο Ιξ-Αρ σου έχει μέσα του ένα πρόγραμμα καταπολέμησης ιών του προηγούμενου αιώνα. Αυτό βέβαια δεν παίζει κανένα ρόλο στη λειτουργία του. Καταπολεμά αποτελεσματικά τους σύγχρονους ιούς και κάνει τον υπολογιστή σου πιο ανθεκτικό.

– Αυτό μόνο; Είσαι σίγουρος πως δε θα παρουσιάσει άλλα προβλήματα;

– Σιγουρότατος. Ίσα ίσα με αυτό το πρόγραμμα μπορείς να επικοινωνείς και με αρχαίους υπολογιστές, γέλασε ο Βίκτωρας και με αυτό αναθάρρησε και ο Κόσμο.

– Δεν ξέρω πώς να σε ευχαριστήσω, του είπε γεμάτος ευγνωμοσύνη.

– Φέρε μου καλούς πελάτες, αποκρίθηκε ο Βίκτωρας συνεχίζοντας να γελάει.

Ο Κόσμο χαιρέτησε και ευχαριστημένος ανέβηκε με τον υπολογιστή στην αγκαλιά του στο ταξί που περίμενε τόση ώρα για να τον πάει σπίτι του, δυο τετράγωνα πιο πέρα.

Περιττό να πούμε πως πρώτο του μέλημα ήταν να συνδέσει τον Ιξ-Αρ, να τοποθετήσει προσεκτικά το πληκτρολόγιο μπροστά από την οθόνη, να ξεμπλέξει τα καλώδια, να βγάλει από το συρτάρι του τα βοηθητικά προγράμματα και να βρει όλες τις δισκέτες που θα χρειαζόταν.

Κατόπιν έκανε χώρο στο δωμάτιό του μαζεύοντας από το πάτωμα τις σκόρπιες σημειώσεις του και στοιβάζοντάς τες σε μια γωνία για να πεταχτούν, κάθισε στην καρέκλα του γραφείου του και πάτησε το κουμπί ON. Ένωσε δε τέτοια ανακούφιση όταν άκουσε το γνώριμο ήχο από το εσωτερικό του υπολογιστή, το

τερματικό που «γουργούριζε», την οθόνη που τρεμόπαιζε μέχρι να ανάψει. Τα λίγα κλάσματα του δευτερολέπτου που κράτησε αυτή η διαδικασία κορύφωσαν την αγωνία του. Και τελικά η δικαίωση ήρθε μαζί με τον ενθουσιασμό. Ο Ιξ-Αρ μίλησε:

– Καλημέρα, Κόσμο. Τι κάνεις; είπε με τις μεταλλικές του συλλαβές .

– Καλησπέρα, Ιξ-Αρ. Είναι βράδυ. Χαίρομαι που σε βλέπω πάλι εντάξει.

Ο Ιξ-Αρ δεν μπορούσε βέβαια να εκφράσει κι αυτός τη χαρά του. Τι μπορούσε να νιώσει άλλωστε ένας κομπιούτερ, μολονότι ήταν της σειράς XCRC; Έτσι αρκέστηκε να δώσει κάποιες πληροφορίες.

– Φόρτωσέ μου τα προγράμματα επιλογής ρούχων, τις διευθύνσεις των σχολείων και την ημερομηνία.

Ο Κόσμο υπάκουσε σαν καλός μαθητής που ήταν. Στην κυριολεξία ρίχτηκε στη δουλειά έχοντας περισσότερη όρεξη από ποτέ. Είχε άλλωστε ξαναβρεί το φίλο του. Αυτές τις τελευταίες μέρες κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κάνει χωρίς αυτόν. Αυτός οργάνωνε τα μαθήματά του, αυτός οργάνωνε το δωμάτιό του, αυτός οργάνωνε τη ζωή του όλη.

Τα δάχτυλα του Κόσμο κυλούσαν πάνω στο πληκτρολόγιο όπως αυτά του πιανίστα πάνω στο πιάνο του. Αλλά αντί για νότες, είχε γεμίσει η οθόνη από πληροφορίες, στατιστικές, αριθμούς και γραφήματα, που εκπέμπονταν συνέχεια από τους δορυφόρους. Όλη αυτή η ακατάπαυστη ροή δεδομένων δεν κούραζε τον Κόσμο. Απεναντίας αυτή ήταν η καθημερινότητά του, ο αέρας του. Ο αέρας που είχε στερηθεί κάποιες μέρες τώρα και κόντευε να πάθει ασφυξία. Οι πληροφορίες αποθηκεύονταν στη μνήμη του υπολογιστή. Ο Κόσμο είχε αγχωθεί λίγο μπροστά στο φόρτο εργασίας που αντίκριζε. Στο χέρι του βέβαια ήταν να τα παρατήρει όλα ή να μειώσει τους ρυθμούς του, αλλά δε θα το έκανε. Ποιος ο λόγος άλλωστε; Ο Άρι θα καταλάβαινε την κατάστασή του και δε θα τον πίεζε να παίξουν.

Πάνω στην ώρα άνοιξε η ηχοοθόνη και εμφανίστηκε ο Άρι.

– Μα τι κάνεις; του είπε ο Κόσμο. Είναι δώδεκα η ώρα. Σε λίγο αρχίζει το μάθημα της Βιοτεχνολογίας. Μην υπερφορτώνεις τον Ιξ-Αρ τώρα.

Η ηχοοθόνη ξαναέσβησε. Εκείνη τη στιγμή είχε τελειώσει και ο Κόσμο με τον προγραμματισμό. Πάτησε το κουμπί συχνοτήτων με τους δορυφόρους και έγειρε πίσω στο κάθισμά του γεμάτος αγαλλίαση.

– Ιξ-Αρ, τελειώσαμε, απευθύνθηκε στον άψυχο φίλο του.

– Ωραία, απάντησε ο κομπιούτερ.

Ο Κόσμο σηκώθηκε και ετοιμάστηκε για το βραδινό του ύπνο. Πήγε στο μπάνιο και έβγαλε τους φακούς επαφής από τα μάτια του. Γυρίζοντας στο δωμάτιό του, ξάπλωσε και μετά από λίγα δευτερόλεπτα ο Ιξ-Αρ έσβησε το φως.

Τώρα φαινόταν μόνο το φως από την οθόνη του υπολογιστή. Ο Κόσμο δε χόρταινε να βλέπει όλα αυτά τα διαγράμματα, τους τύπους, τις προτάσεις να περνάνε και να φεύγουν. Άλλα να αποθηκεύονται για το πρωί, άλλα να απορρίπτονται, μερικά να συνδέονται μεταξύ τους, τύποι, προβλήματα, λύσεις, αριθμοί, συντεταγμένες, λέξεις, παράγραφοι, σχέδια, εικόνες. Η ζωή του Κόσμο βρήκε τον παλιό γνώριμο ρυθμό της. Η νύχτα δούλευε για λογαριασμό της μέρας. Η μέρα δούλευε για λογαριασμό της επόμενης νύχτας.

Ο Κόσμο βυθιζόταν σιγά σιγά σε έναν ύπνο ήρεμο, νηφάλιο, απολαυστικό. Γύρισε πλευρό και κουκουλώθηκε. Τα μάτια του έκλεισαν και η ανάσα του έγινε πιο βαριά. Ο ύπνος!

Από την οθόνη του Ιξ-Αρ περνούσαν όλα με αστραπιαία ταχύτητα. Και μαζί με τις πληροφορίες περνούσαν τα λεπτά, έφευγαν τα τέταρτα, κύλαγαν οι ώρες. Ο Κόσμο κοιμισμένος είχε εμπιστευθεί τα πάντα στον υπολογιστή. Ο Κόσμο κοιμισμένος δεν μπορούσε να δει την οθόνη του κομπιούτερ, που κατά τις τρεις και τέταρτο άρχισε να τρεμοπαίζει. Ούτε θα καταλάβαινε το άλλο πρωί πως μερικές πληροφορίες θα είχαν χαθεί για πάντα λόγω αυτής της μικρής βλάβης. Μερικές φορές προγράμματα εξαφανίζονταν εντελώς και έβγαιναν κάποιες γραμμές. Αργότερα οι γραμμές

γίνονταν χιόνια στην οθόνη. Τα γραφικά δεν εμφανίζονταν ολόκληρα, οι περιλήψεις των σημειώσεων αποκτούσαν κενά.

Στις τρεις και πενήντα οχτώ βγήκε το μήνυμα. Λίγες λέξεις μόνο στη μέση της οθόνης:

«ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ! ΚΑΝΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ!»

Μετά εμφανίστηκαν ξανά οι γραμμές και κατόπιν όλος αυτός ο καταρράκτης των πληροφοριών κατέκλυσε πάλι κάθε γωνιά της οθόνης. Η ώρα ήταν μόλις τέσσερις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΝΤΕ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟ ΑΝΟΙΞΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ του δωματίου του και είδε το γιο της να διαβάζει τα μαθήματά του από τον υπολογιστή.

– Καλημέρα! Όλα καλά;

– Καλημέρα, μαμά! Μια χαρά είναι όλα.

Η πόρτα έκλεισε αθόρυβα. Η μητέρα δεν ήθελε να ενοχλεί το γιο της στα διαβάσματά του. Ούτε κι αυτός άλλωστε την ενοχλούσε στη δουλειά της. Κανένας δεν ενοχλούσε κανέναν στο σπίτι, ούτε ο ένας ανακατευόταν στις δουλειές του άλλου. Εργάζονταν όλοι ήσυχα, καθένας στο δωμάτιό του.

Ο Κόσμο πάτησε το κουμπί της ηχοοθόνης και κάλεσε τον Άρι. Συνήθως ο Άρι τον ζήτηγε τόσο πρωί, για να του εξηγήσει κάποια πράγματα από τα μαθήματα, γιατί δεν είχε καταλάβει κάποια κεφάλαια, γιατί είχε χάσει κάποιες σημειώσεις, γιατί, γιατί...

Ο καημένος ο Άρι! Καλός μαθητής μεν, αλλά ώρες ώρες τα φόρτωνε όλα στον κόκορα για να ασχοληθεί με τους αρχαίους πολέμους του, με αρχαία είδη πλοίων και με διάφορα άλλα παράξενα, όπως τη ζωή στην αρχαία Γη του προηγούμενου αιώνα, αρχαίους τραγουδιστές, αρχαίες ταινίες, όλα αρχαία. Και μάθαινε με λεπτομέρειες την ιστορία αυτών των πραγμάτων! Τώρα βέβαια τι θα έκανε όλες αυτές τις άχρηστες γνώσεις και γιατί ξόδευε τις ώρες του για τέτοια πράγματα ούτε ο ίδιος ήξερε, όμως του άρεσαν, ασκούσαν μια μαγεία, μια γοητεία πάνω του. Βέβαια κάπου έχανε την επαφή με τα μαθήματά του, αλλά ευτυχώς που υπήρχε και ο Κόσμο για να τον βοηθά.

Ο Άρι απάντησε πολύ παραξενεμένος στο κάλεσμα του φίλου του. Και πιο πολύ παραξενεύτηκε όταν ο Κόσμο του είπε ότι δεν κατάλαβε κάτι στο μάθημα της Βιοτεχνολογίας.

– Μα καλά, τώρα περιμένεις από μένα να σου το εξηγήσω; αναρωτήθηκε ο Άρι. Άλλωστε αυτό που ρωτάς δεν είναι και τόσο δύσκολο. Πήγαινε στο διάγραμμα έξι και θα δεις.

Ο Κόσμο προσπάθησε να βρει το διάγραμμα έξι, αλλά αυτό δεν υπήρχε. Όπως δεν υπήρχε και το διάγραμμα εφτά. Αντιθέτως υπήρχε το οχτώ και το εννιά, το μισό δέκα, δεν υπήρχε το έντεκα, υπήρχε το δώδεκα, και από κει και πέρα τίποτε άλλο. Ο Άρι όμως είχε όλα τα διαγράμματα!

Παραξενεμένος ο Κόσμο άρχισε να ρωτά για τις εξισώσεις. Και εδώ η ίδια εικόνα. Ο Άρι είχε είκοσι οχτώ εξισώσεις, ο Κόσμο μόλις δεκαεφτά. Και στις παραγράφους συνεχιζόταν η ίδια κατάσταση. Ήταν φανερό, κάποιες σημειώσεις του Κόσμο είχαν χαθεί! Ίσως να έφταιγε πάλι ο δορυφόρος. «Πώς γίνεται όμως ο Άρι να έχει όλες τις σημειώσεις του εντάξει; Και μάλιστα αφού τις παίρνει από τον ίδιο δορυφόρο;» σκέφτηκε ο Κόσμο.

– Μήπως πρέπει να ξαναπάς στον Βίκτωρα; ρώτησε ο Άρι.

– Δεν ξέρω, δεν ξέρω, θα δω, απάντησε σκεπτικά ο Κόσμο και έκλεισε την ηχοοθόνη και μαζί με αυτή και την επικοινωνία με το φίλο του.

Τώρα κοιτούσε τον υπολογιστή του. Δεν ήξερε τι να υποθέσει, δεν μπορούσε να βρει κάποια λογική εξήγηση.

– Ιξ-Αρ, του είπε τελικά, είχες καθόλου παύσεις χτες το βράδυ;

Στην οθόνη του κομπιούτερ εμφανίστηκαν κάποια χρονικά διαστήματα. Άλλα κρατούσαν ένα δευτερόλεπτο, άλλα δύο, άλλα πέντε. Το μεγαλύτερο κενό, η μεγαλύτερη παύση, κράτησε περίπου δύομισι λεπτά, από τις τρεις και πενήντα έξι έως τις τρεις και πενήντα εννέα περίπου.

«Μήπως δεν τον προγραμματίσα καλά;» σκέφτηκε ο Κόσμο. Όχι, αυτό δεν έστεκε. Σε περίπτωση λάθους στον προγραμματισμό, θα έβγαινε προειδοποιητικό μήνυμα στην οθόνη. «Μήπως έπαθε μεγαλύτερη βλάβη από προχτές; Μήπως ο Βίκτωρας δεν έκανε καλά τη δουλειά του; Μήπως δεν τον συνέδεσα σωστά;» συνέχισε να αναρωτιέται ο Κόσμο.

Περπατούσε νευρικός πάνω κάτω στο δωμάτιο. Δεν μπορούσε να κάθεται άλλο στην καρέκλα του χωρίς να κάνει τίποτα. Πήγε στο παράθυρο, στάθηκε και κοίταζε την κίνηση στους δρόμους, τα σπίτια, τα εναέρια τρένα, τον ουρανό. Η οθόνη του Ιξ-Αρ έδειχνε το τελευταίο διάγραμμα της Βιοτεχνολογίας, το διάγραμμα δώδεκα. Ο ουρανός έδειχνε μια ηλιόλουστη μέρα, μια μέρα που σε προκαλούσε να βγεις έξω. Λίγοι άνθρωποι περπατούσαν όμως στους δρόμους. Οι περισσότεροι βιάζονταν να πάνε στις δουλειές τους.

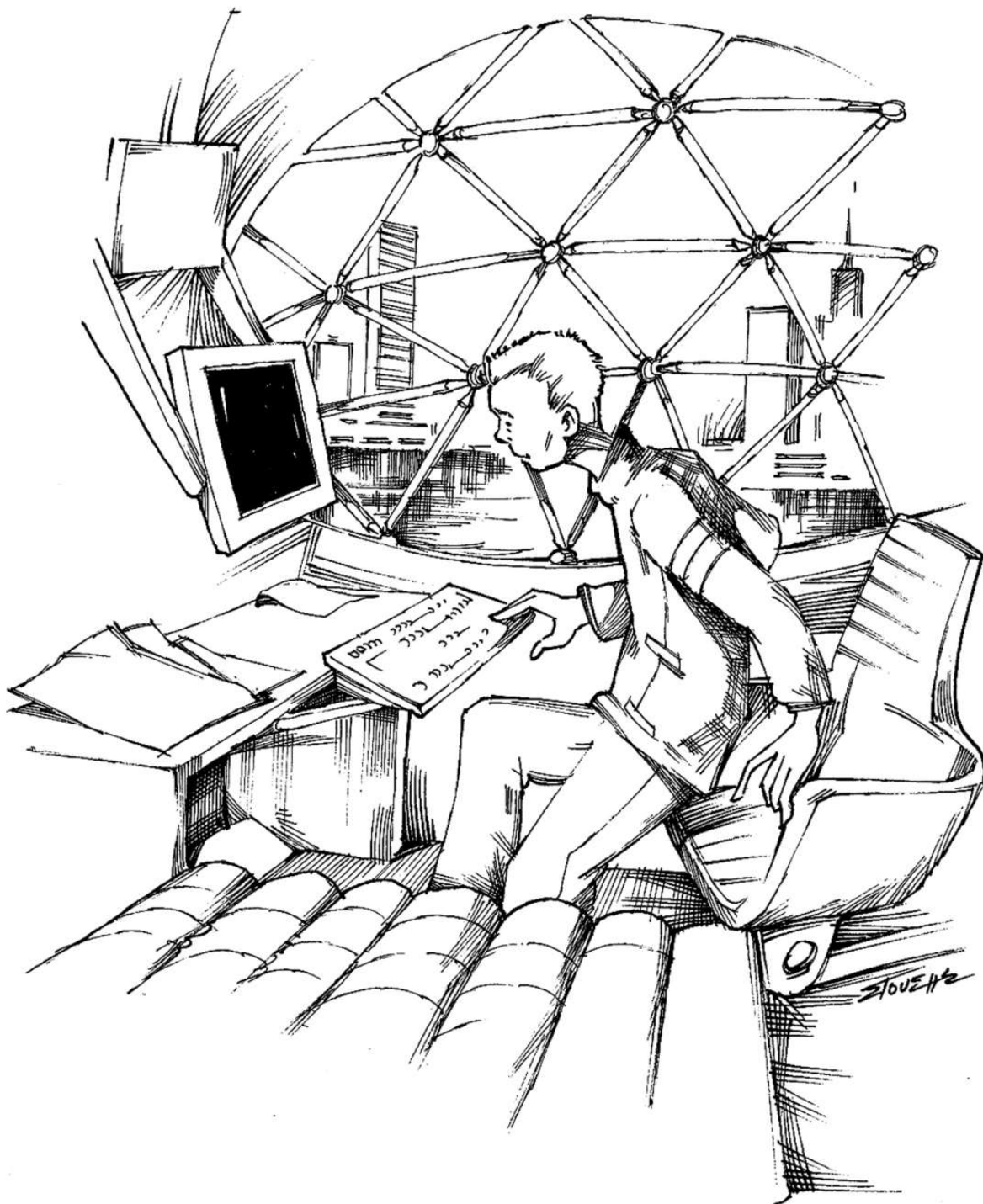
«Άλλη μια χαμένη μέρα για μένα», συλλογίστηκε ο Κόσμο. «Άλλη μια μέρα χωρίς διάβασμα». Και ήταν τόσο βαθιές οι σκέψεις του, που δεν άκουσε το γουργουρητό του υπολογιστή του, δεν αντιλήφθηκε πως το διάγραμμα δώδεκα τρεμόπαιζε και έπειτα εξαφανίστηκε και στην οθόνη εμφανίστηκαν γραμμές και χιόνια και ακουγόταν ο θόρυβος εκείνος της διακοπής, της κακής σύνδεσης, που δεν μπορείς να τον προσδιορίσεις και να τον ονομάσεις.

Όλο αυτό κράτησε κάποιες στιγμές. Ο Κόσμο αφηρημένος κοιτούσε τον ουρανό, προσπαθούσε να διακρίνει τους δορυφόρους πέρα από αυτόν. Το γουργουρητό του Ιξ-Αρ έφτασε σιγά σιγά από τα αυτιά του στο μυαλό του. Γύρισε αργά αργά άκεφος να δει από πού προέρχεται αυτός ο ήχος.

Αυτό που είδε στην οθόνη του υπολογιστή του για κάποια κλάσματα του δευτερολέπτου τον έκανε να γουρλώσει τα μάτια και να αφήσει ορθάνοιχτο το στόμα του.

«ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ! ΚΑΝΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ!»

Μετά η οθόνη έσβησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΞΙ

Ο ΑΡΙ ΕΦΤΑΣΕ ΠΟΛΥ ΓΡΗΓΟΡΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟ. Δεν υπήρχε αμφιβολία, σίγουρα θα συνέβαινε κάτι πολύ σοβαρό και έκτακτο, αφού στην ηχοοθόνη είδε το φίλο του πολύ ταραγμένο, τόσο, που ποτέ άλλοτε δεν τον είχε ξαναδεί.

– Άρι, έλα αμέσως. Είναι κάτι... είναι κάτι... είναι... δεν ξέρω... σοβαρό αυτό που συμβαίνει. Μην καθυστερείς καθόλου.

– Τι είναι; Πες μου, ανησυχώ, πρόφτασε μόνο να πει ο Άρι προτού χαθεί από την ηχοοθόνη ο φίλος του.

Και να τώρα και οι δυο να κάθονται μπροστά από τον Ιξ-Αρ και να κοιτάνε προσηλωμένοι τις πληροφορίες που περνούσαν μπροστά από τα μάτια τους, προσπαθώντας να διακρίνουν κάτι ασυνήθιστο, κάτι διαφορετικό, κάτι που δεν ήξεραν τι είναι. Και ο Κόσμο να εξηγεί στον Άρι για τις χαμένες χτεσινοβραδινές σημειώσεις, για τις παύσεις του Ιξ-Αρ και για το ξαφνικό μήνυμα που είδε στην οθόνη. Ή νόμιζε πως είδε – αλλά τι στο καλό, είναι σίγουρος πως το είδε. Ο Άρι να τον βομβαρδίζει με ερωτήσεις του τύπου «Πώς έγινε;», «Είσαι σίγουρος;», «Πώς το εξηγείς;» και ο Κόσμο να μην μπορεί να εξηγήσει τίποτα. Και να είναι καρφωμένα τα μάτια και των δυο στην οθόνη του Ιξ-Αρ.

– Ο Βίκτωρας τι σου είπε γι' αυτό; ρώτησε ο Άρι.

– Δεν έχω μιλήσει καθόλου στον Βίκτωρα.

– Δεν έχεις μιλήσει; Τρελός είσαι; Αν κάποιος μπορεί να καταλάβει τι συμβαίνει, αυτός είναι μόνο ο Βίκτωρας.

– Δεν ξέρω αν πρέπει να του το πω. Δε θέλω να μπλέξω περισσότερο. Ας μη δώσουμε καθόλου σημασία στο μήνυμα. Ας κοιτάξουμε να φτιάξουμε τον Ιξ-Αρ για να παίρνω τις σημειώσεις μου κανονικά.

Οι δυο φίλοι παρέμειναν σιωπηλοί και σκεφτικοί για κάποιες στιγμές. Ένωσαν ότι έπρεπε να κάνουν κάτι, να ειδοποιήσουν κάποιον, να δείξουν το μήνυμα κάπου, αλλά δεν ήξεραν τι, ποιον, πού.

Η οθόνη του Ιξ-Αρ έδειχνε τώρα διαφημίσεις για το Παγκόσμιο Ίδρυμα.

«Επιτέλους! Αυτό που όλη η Γη περίμενε. Ένας πλανήτης διαφορετικός από τους άλλους...»

– Έχω βαρεθεί να βλέπω συνέχεια για το Παγκόσμιο Ίδρυμα, είπε ο Κόσμο.

– Έχεις δίκιο. Τις τελευταίες μέρες όλο γι' αυτό ακούμε...

«Ένα ιδανικό μέρος για όλους. Αν νιώθετε μόνοι και απροσ...
τοι, αν δεν έχ... γένεια...»

Η οθόνη τρεμόπαιζε πάλι.

– Άρι, Άρι, κάτι συμβαίνει, τον σκούντηξε ο Κόσμο.

Ο Άρι προσπαθούσε να κρατήσει ορθάνοιχτα τα μάτια του να μη χάσει τίποτα. Η διαφήμιση συνέχιζε με διακοπές.

«Εμπιστευτείτε λοιπόν το Παγκ... ΒΟΗΘΕΙΑ! Ίδρυμα, το μόνο...
ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ!...»

– Εδώ, εδώ! φώναζαν και τα δυο παιδιά μαζί και με το δάχτυλο έδειχναν την οθόνη.

«ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ! ΚΑΝΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ!»

Το μήνυμα χάθηκε και η εικόνα επανήλθε κανονικά πάλι. Η διαφήμιση τελείωσε.

– Το είδα! Το είδα! φώναξε ο Άρι χωρίς να μπορεί να το πιστέψει.

Το πρόσωπο του Κόσμο είχε σκοτεινιάσει κάπως. Προσπαθούσε να βρει στον υπολογιστή από πού ερχόταν το μήνυμα.

– Προέλευση άγνωστη, είπε η μεταλλική φωνή του Ιξ-Αρ.

Τα παιδιά απογοητεύτηκαν. Ένα μήνυμα που ερχόταν από το πουθενά;

– Σαν κάποιος να μας κάνει πλάκα, είπε ο Κόσμο. Ένα άσχημο αστείο.

– Ποιος είναι αυτός ο άγνωστος που στέλνει τέτοια μηνύματα; Και τι του συμβαίνει;

– Με αυτό που λες μου θυμίζεις κάτι ταινίες μυστηρίου του προηγούμενου αιώνα, όπου ο πρωταγωνιστής έγραφε στον υπολογιστή του... άρχισε να λέει ο Άρι γεμάτος ενδιαφέρον, με πρόσωπο που έλαμπε από χαρά και ταραχή για το γεγονός, αλλά ο Κόσμο τον έκοψε.

– Σταμάτα κι εσύ με τις αρχαίες ταινίες σου και τους αρχαίους σου υπολογιστές, είπε λίγο νευριασμένα ο Κόσμο, για να σταματήσει κι αυτός κατόπιν τη φράση του στη μέση.

Τα μάτια του φωτίστηκαν ξαφνικά. Στο μυαλό του ήρθε η χτεσινή εικόνα του Βίκτωρα, ότανμίλαγαν για τον Ιξ-Αρ την ώρα που έφευγε ο Κόσμο από το μαγαζί του. «Ίσα ίσα με αυτό το πρόγραμμα μπορείς να επικοινωνείς και με αρχαίους υπολογιστές», είχε πει χτες ο Βίκτωρας γελώντας.

– Αυτό είναι! Άρι, έτσι μου 'ρχεται να σε φιλήσω, φώναξε ο Κόσμο, προκαλώντας την απορία του φίλου του.

– Μα καλά, τι είπα; Τι συμβαίνει;

– Μου φαίνεται πως ξέρω την απάντηση, είπε βιαστικά ο Κόσμο και έσκυψε πάνω από το πληκτρολόγιο του Ιξ-Αρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΦΤΑ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΒΑΛΕΙ Ο ΒΙΚΤΩΡΑΣ στον υπολογιστή ήταν έκδοση του 1995. Τα παιδιά δεν είχαν ξαναδεί κάτι τόσο παλιό και έμειναν άφωνα. Δεν πίστευαν πως ήταν τόσο απλό όσο έδειχνε και έψαχναν να βρουν τις παγίδες και τις δυσκολίες του. Όταν όμως σιγουρεύτηκαν γι' αυτό, το αντέγραψαν σε μια δισκέτα και άρχισαν να το χειρίζονται.

– Να στείλουμε τα στοιχεία μας, να δούμε ποιος θα μας απαντήσει, πρότεινε ο Άρι, για να τον αντικρούσει ο Κόσμο.

– Μη λες χαζομάρες. Δεν πρέπει να προδοθούμε. Άλλωστε, μην ξεχνάς, το πρόγραμμα είναι παλιό, δεν μπορείς να στέλνεις έτσι απλά στοιχεία και να τα λαμβάνει ο άλλος.

– Και τι να κάνουμε λοιπόν;

– Εγώ λέω να περιμένουμε λίγο. Σίγουρα το μήνυμα θα ξαναεμφανιστεί.

– Τέλος πάντων, συμφώνησε ανόρεχτα ο Άρι.

Καθισμένοι και οι δυο μπροστά από τον Ιξ-Αρ περίμεναν με ανυπομονησία τη στιγμή που θα ξαναεμφανιζόταν το μήνυμα. Ο ίδιος ο Ιξ-Αρ είχε σαφείς οδηγίες. Θα αποθήκευε και θα τύπωνε όλη τη «συνομιλία» που θα γινόταν μεταξύ των παιδιών και της άλλης πλευράς.

Τα λεπτά κυλούσαν, η ώρα πέραγε. Ο Άρι άρχισε να βαριέται. Σηκώθηκε από την καρέκλα του και έκανε βόλτες πέρα δώθε στο δωμάτιο για να ξεμουδιάσει. Κατόπιν ήρθε και ξανακάθισε, ενώ σηκώθηκε ο Κόσμο για να τεντωθεί λίγο.

Η οθόνη έδειχνε τα γνώριμα μηνύματα, τις συνηθισμένες πληροφορίες. Για κάμποση ώρα δεν παρουσιαζόταν τίποτα το ιδιαίτερο στον Ιξ-Αρ. Οι δυο φίλοι βαριεστημένοι άρχισαν να μιλούν για τα μαθήματα και όταν εξαντλήθηκε κι αυτό το θέμα, έπιασαν

να λένε διάφορες ιστορίες. Όσπου ξαφνικά, εκεί κάπου μεταξύ τρίτης και τέταρτης ώρας, εμφανίστηκε το μήνυμα.

«ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ!»

– Όπα, εδώ είμαστε! είπε ο Κόσμο, που έλεγξε αμέσως τον εκτυπωτή να δει αν δουλεύει.

Ηρέμησε. Η πρώτη σελίδα με αυτό το μήνυμα τυπωνόταν ήδη. Ο Άρι έσκυβε πάνω από την πλάτη του Κόσμο.

– Έλα λοιπόν! Απάντησε! Τι περιμένεις;

– Τι να πω; Τι να πω;

Ο Κόσμο άρχισε να πανικοβάλλεται σιγά σιγά ότι θα έχανε ξανά το μήνυμα.

– Πες του: «Εδώ είμαστε. Ποιος είσαι εσύ;»

Ο Κόσμο υπάκουσε. Έγραφε την απάντηση στο πληκτρολόγιο, ενώ ο Ιξ-Αρ, διάβαζε αυτά που γράφονταν. Και μετά κάποιες στιγμές σιωπής και αναμονής που φάνηκαν αιώνες. Και οι δυο τους φοβόντουσαν πως δε θα απαντούσε κανείς.

«ΜΕ ΛΕΝΕ ΕΛΠΙΔΑ. ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΕ», ήρθε ξαφνικά η απάντηση.

«ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ;» έγραψε ασυναίσθητα ο Κόσμο.

Ο εκτυπωτής άρχισε να τυπώνει ένα χάρτη, ένα χάρτη της χώρας. Οι δυο φίλοι έβλεπαν να βγαίνουν από τη σχισμή του εκτυπωτή οι πόλεις, τα βουνά και τα ποτάμια της χώρας τους, η πόλη που ζούσαν. Δεν έβλεπαν όμως κανένα σημάδι από το μέρος που βρισκόταν η Ελπίδα. Κι εκεί που πήγαινε να τελειώσει η κόλα του χαρτιού, να βγει η σελίδα από τον εκτυπωτή, είδαν ένα βελάκι να δείχνει ένα σημείο του χάρτη, μια κουκκίδα, ένα χωριό.

– Ωω, είναι πολύ μακριά από δω, είπε ο Άρι.

Η σελίδα με το χάρτη έπεσε από τον εκτυπωτή. Αμέσως μετά όμως τα παιδιά είδαν έκπληκτα να βγαίνει κι άλλη σελίδα. Δεν ήταν χάρτης, ούτε στοιχεία, ήταν κάτι που έμοιαζε, που φαινόταν σαν... που μπορεί να ήταν... που ήταν ένα πορτρέτο. Το πορτρέτο ενός κοριτσιού που δε θα ήταν πάνω από δεκατεσσάρων με δεκαπέντε χρόνων. Η φωτογραφία της Ελπίδας.

Ο Ιξ-Αρ έβγαλε και ένα τελευταίο μήνυμα:

«ΕΛΑΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ».

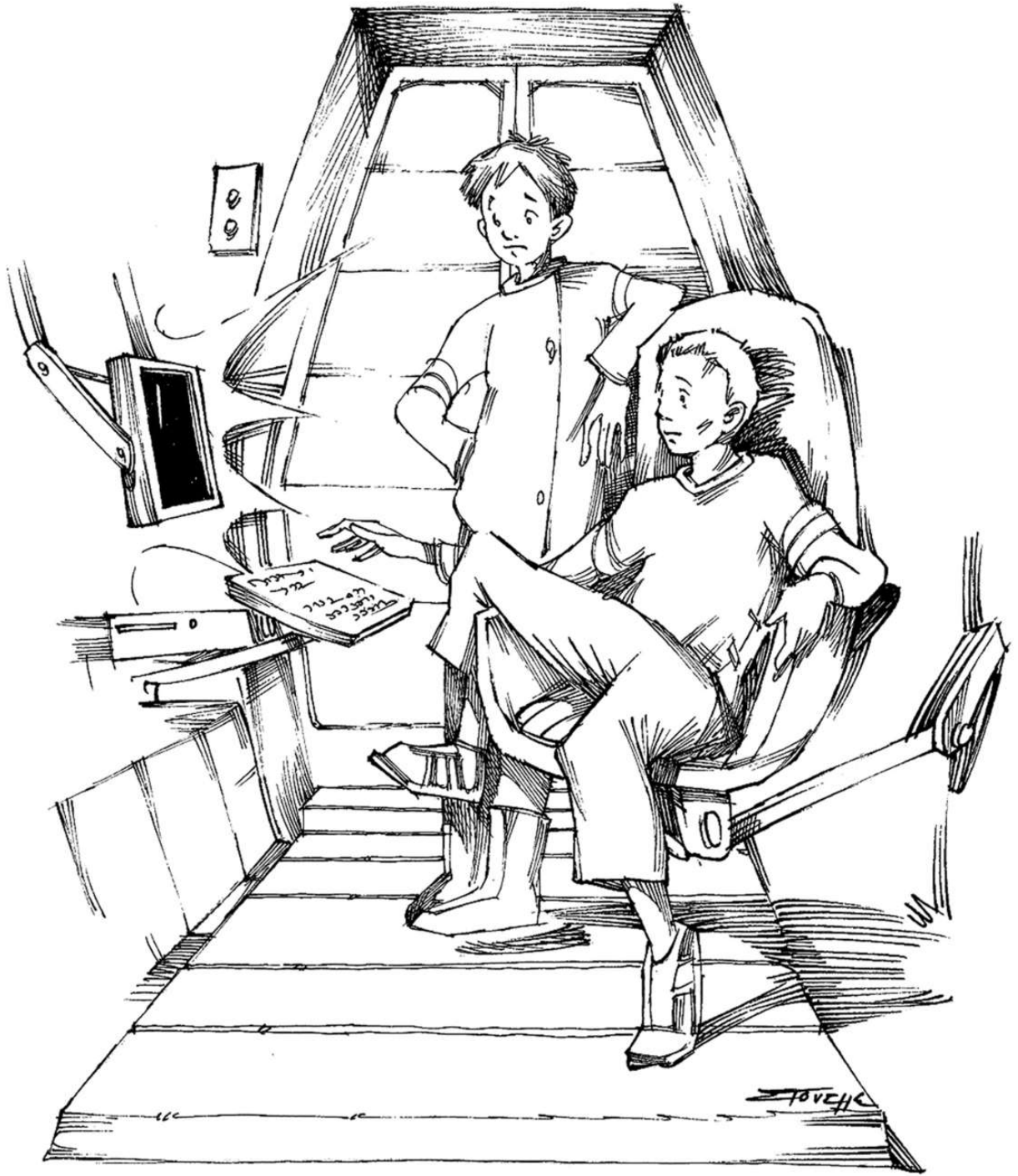
Μετά διακόπηκε η σύνδεση και έσβησε η οθόνη του υπολογιστή, για να ξανανάψει λίγες στιγμές αργότερα δίνοντας πάλι στοιχεία από τους δορυφόρους.

Τα δυο αγόρια έμειναν να κοιτούν σκεφτικοί το χάρτη, γοητευμένοι από την όμορφη φωτογραφία της Ελπίδας (το όνομα το έγραφε πάνω δεξιά) και τρομαγμένοι από τα δυο μηνύματά της, τις δυο εκκλήσεις της. «ΒΟΗΘΕΙΑ! ΕΛΑΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ!»

– Τι να συμβαίνει άραγε; είπε ο Άρι γεμάτος απορία.

– Σίγουρα κάτι πολύ σοβαρό, του απάντησε ανήσυχος ο Κόσμο πατώντας ένα κουμπί.

Στην ηχοοθόνη εμφανίστηκε ο Βίκτωρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΧΤΩ

– **Ν**ΑΙ, ΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΠΟΛΥ ΣΟΒΑΡΑ όλα αυτά.

Ο Βίκτωρας εξέταζε σοβαρός και αγέλαστος τον Ιξ-Αρ στο δωμάτιο του Κόσμου. Είχε έρθει σχεδόν αμέσως μετά το κάλεσμά του. Ήταν άλλωστε μεσημέρι και θα έκλεινε για λίγο το μαγαζί του. Αλλά και μεσημέρι να μην ήταν, πάντα θα πήγαινε στο σπίτι κάποιου καλού πελάτη, αν αυτός τον είχε ανάγκη.

– Απ’ ό,τι βλέπω, ο Ιξ-Αρ δεν έχει κάποιο πρόβλημα, είπε τελικά μόλις εξέτασε τον υπολογιστή. Μόνο που... εκεί δίστασε λίγο και ο Κόσμο έδειξε να ανησυχεί.

– Μόνο που... συνέχισε με ανυπομονησία τη φράση του Βίκτωρα.

– Να, δεν ξέρω στο μέλλον αν παρουσιάσει κάποιο πρόβλημα, και τι πρόβλημα θα είναι αυτό. Για να σ’ το πω καλύτερα, με αυτό το πρόγραμμα που του έβαλα προχτές, ίσως έχει κάποιες παρεμβολές από τον κομπιούτερ, τον παμπάλαιο κομπιούτερ της – πώς τη λένε είπαμε;– Ελπίδας, Αλλά και πάλι... άμα του βγάλω αυτό το πρόγραμμα, τότε θα είναι ευαίσθητος στους ιούς των δορυφόρων.

– Δηλαδή τώρα ο Ιξ-Αρ μου είναι άχρηστος;

– Όχι, όχι ακριβώς. Θα έλεγα όμως να συνεννοηθείς με αυτή την Ελπίδα, να της πεις να μην ξανασυντονιστεί με τον Ιξ-Αρ.

– Μα αυτό είναι πολύ δύσκολο, μπήκε στη μέση ο Άρι. Η κοπέλα κινδυνεύει, τον Ιξ-Αρ του Κόσμο θα κοιτάει τώρα;

Ο Κόσμο του έριξε μια άγρια ματιά. Ο Άρι δε συνέχισε.

– Τέλος πάντων, συμπλήρωσε ο Βίκτωρ. Αυτό εξαρτάται από σένα.

Ο Κόσμο φάνηκε πολύ σκεπτικός.

– Εμένα πάντως αυτή η ιστορία μου κέντρισε το ενδιαφέρον, άρχισε να λέει ο Άρι μόλις έφυγε ο Βίκτωρας. Μια κοπέλα που

κινδυνεύει. Από ποιον άραγε; Από τι;

– Κι εγώ είμαι πολύ περίεργος να μάθω. Από την άλλη όμως φοβάμαι κιόλας λίγο.

– Θα σου πω εγώ τι θα κάνουμε. Το έχω δει σε κάτι παλιές κατασκοπευτικές ταινίες.

Ο Άρι πληκτρολόγησε στον υπολογιστή το όνομα του χωριού. Ο Ιξ-Αρ συγκέντρωσε στοιχεία από τους υπολογιστές εφημερίδων και τηλεοράσεων και τα παρουσίασε στην οθόνη του. Τα παιδιά διάβαζαν ό,τι είχε σχέση με αυτό το χωριό τα τελευταία χρόνια.

«Στο χωριό αυτό, στα βόρεια της χώρας μας, ένα ήσυχο κατά τ' άλλα χωριό, ξέσπασαν το Σαββατοκύριακο που μας πέρασε ταραχές. Οι κάτοικοι έδειξαν δυναμικά την αντίθεσή τους στο νέο ορυχείο και το νέο εργοστάσιο που θα δημιουργηθούν λίγο πιο έξω από το χωριό, στη θέση όπου πέρσι κιόλας εκτεινόταν ένα μεγάλο καταπράσινο δάσος». Αυτά έγραφε μια περσινή ηλεκτρονική εφημερίδα.

Τα παιδιά πήγαν ακόμα πιο πίσω.

«Τεράστια πυρκαγιά αποτεφρώνει χιλιάδες στρέμματα πανέμορφου δάσους κοντά στο χωριό... Τρομαγμένοι οι κάτοικοι εγκαταλείπουν τα σπίτια τους... Είναι το πέμπτο χωριό μέσα σε ένα μήνα που κινδυνεύει από πυρκαγιά». Αυτά έγραφαν οι προπέρσινες εφημερίδες.

Το ενδιαφέρον των δύο φίλων μεγάλωνε ολοένα και περισσότερο. Το χωριό της Ελπίδας πρέπει να ήταν ένα πανέμορφο χωριό, μέσα σε ένα υπέροχο περιβάλλον, από αυτά που χαρακτήριζαν τον εικοστό αιώνα, ένα περιβάλλον με δέντρα, ποτάμια, βουνά. Τώρα στη θέση του δάσους θα πρέπει να υπάρχει ένα ορυχείο και ένα εργοστάσιο. Ή μήπως όχι;

– Ιξ-Αρ, δείξε μας και τις φετινές εφημερίδες.

Στην οθόνη του υπολογιστή εμφανίστηκε μια φωτογραφία. Ένας χαμογελαστός κύριος έκοβε με ένα ψαλίδι μια κορδέλα. Φαινόταν πολύ ευχαριστημένος. Γύρω του βρίσκονταν πολλά άλλα άτομα, που κι αυτά χαμογελούσαν και χειροκροτούσαν το μεσαίο κύριο, αυτόν με το ψαλίδι. Η λεζάντα κάτω από τη φωτογραφία έγραφε:

«Έγιναν τα εγκαίνια του νέου εργοστασίου. Ο πρόεδρος του εδώ τμήματος του Παγκοσμίου Ιδρύματος δήλωσε: “Η πρόοδος τώρα αρχίζει”».

Ο Άρις και ο Κόσμο κοιτάχτηκαν παραξενεμένοι. Τι δουλειά είχε πάλι το Παγκόσμιο Ίδρυμα; Τι είναι αυτό που συνέχεια βρίσκεται μπροστά τους;

Ο Ιξ-Αρ σταμάτησε να δίνει άλλες πληροφορίες.

– Τέλος των στοιχείων, ακούστηκε η μεταλλική φωνή του Ιξ-Αρ μέσα στη σιωπή του δωματίου, μια σιωπή που ρούφηξε και τη φωνή του.

Για κάμποσες στιγμές δεν ακουγόταν τίποτα στο δωμάτιο του Κόσμο. Έπειτα για να σπάσει κάπως η αμηχανία, άρχισε σιγά σιγά ο Κόσμο:

– Λοιπόν; Τι είναι αυτά; Τι κατάλαβες;

– Κατάλαβα πως κάτι άσχημο συμβαίνει εκεί πάνω, απάντησε χωρίς δισταγμό ο Άρι. Το κορίτσι κινδυνεύει. Πρέπει κάτι να κάνουμε.

– Τι να κάνουμε; Τι μπορούμε να κάνουμε από δω που είμαστε;

– Από δω που είμαστε τίποτα. Αλλά άμα πάμε εκεί, κάτι θα βρούμε.

Ο Κόσμο τον κοίταξε έκπληκτος.

– Εννοείς να...

– Ακριβώς. Εννοώ να πάμε εκεί πάνω να δούμε τι συμβαίνει.

– Δεν είναι δυνατόν.

– Και όμως πρέπει!

Ο Άρι άρχισε να μιλάει στον Κόσμο για την κοπέλα που κινδύνευε, για το ορυχείο, το εργοστάσιο, το χαμογελαστό κύριο με την κορδέλα, το Παγκόσμιο Ίδρυμα. Ο Άρι ήθελε, ήθελε πολύ να φύγει, να ταξιδέψει, να γνωρίσει, να ζήσει την ατμόσφαιρα που ζούσε μόνο μέσα από τα ηλεκτρονικά του παιχνίδια. Προσπαθούσε να πείσει τον Κόσμο, να τον φοβίσει ότι θα χάλαγε ο Ιξ-Αρ και θα έχανε τα μαθήματα, ότι οι γονείς του δε θα του έπαιρναν άλλο υπολογιστή, ότι θα αναγκαζόταν να πάει σχολείο.

Ο Κόσμος άκουγε, άκουγε και δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν ήθελε να φύγει, να χάσει τα μαθήματά του, να μη μελετήσει. Από την άλλη όμως δεν έπρεπε να αχρηστευθεί κιόλας ο Ιξ-Αρ. Τι μπορούσε να κάνει;

– Μη λες σαχλαμάρες, Άρι. Όλα είναι μια χαρά. Δε συμβαίνει δα και τίποτα σπουδαίο εκεί πάνω. Όσο για τον Ιξ-Αρ, μη σε νοιάζει. Θα παλέψω να τον φτιάξω μόνος μου. Πάντως δεν έχουμε να πάμε πουθενά.

Ο Άρι διαμαρτυρήθηκε, φώναξε, προσπάθησε να μεταπείσει τον Κόσμο, αλλά αυτός τίποτα.

– Είπα: Δεν έχουμε να πάμε που-θε-νά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΝΕΑ

Ο ΑΡΙ ΒΗΜΑΤΙΖΕ ΝΕΥΡΙΚΑ ΠΑΝΩ ΚΑΤΩ στο δωμάτιό του. Στην οθόνη του υπολογιστή του παρατάσσονταν διάφοροι στρατοί, Άγγλοι, Γάλλοι, Πρώσοι, Έλληνες, Πέρσες, Ρωμαίοι, Γότθοι, και περίμεναν αυτόν για να τους οργανώσει, να τους συντονίσει. Οι ιστορικές πληροφορίες που έβγαιναν αριστερά και δεξιά της μάσκας, όλο αυτό το πλήθος των γνώσεων τον άφηνε εντελώς αδιάφορο. Το μυαλό του είχε κολλήσει στην Ελπίδα, στο χάρτη με το χωριό της, στην έκκλησή της για βοήθεια. «Κάντε γρήγορα!» έλεγε το μήνυμα που τους καλούσε για δράση, για περιπέτεια. Και ήταν μοναδική ευκαιρία αυτή για τον Άρι να λάβει μέρος σε ένα παιχνίδι πέρα από αυτά του υπολογιστή του, πέρα από τις αναπαραστάσεις μαχών και τους ψεύτικους αγώνες. Τώρα θα ήταν αυτός ο πρωταγωνιστής, θα έπρεπε να οργανώσει τον ίδιο του τον εαυτό, θα μάθαινε και θα έβλεπε πράγματα που ούτε τα είχε φανταστεί.

Κάθισε στο γραφείο του και πληκτρολόγησε κάποιες εντολές. Ο υπολογιστής του άρχισε να του στέλνει πληροφορίες για το πώς θα μπορούσε να πάει σ' εκείνο το χωριό, πόσο θα κόστιζε, πού θα έμενε, πόσο θα διαρκούσε το ταξίδι. Ταξίδι με εναέριο ταξί κοστίζει τόσο, ταξίδι με μαγνητικό τρένο τόσο, ταξίδι με μίνι λεωφορείο, με παραδοσιακό λεωφορείο, με παραδοσιακό τρένο, με τούτο με τ' άλλο... Μια ατέλειωτη λίστα μέσω μεταφοράς σε συνδυασμό με τιμές και δρομολόγια. Ένα σκέτο μπέρδεμα δηλαδή!

Ο Άρι σκέφτηκε ότι δεν μπορούσε να ξοδέψει πολλά. Θα έπαιρνε μία από τις κάρτες των γονιών του – αυτοί δε θα το καταλάβαιναν, αλλά δεν έπρεπε να φανεί κιόλας πως είχε σπαταλήσει πολλά χρήματα. Έπειτα δεν έπρεπε καν να καταλάβουν οι δικοί του πως θα έλειπε. Θα έβρισκε μια δικαιολογία –ότι έπρεπε να κάνει

κάποια εργασία για τα σχολεία του και ότι έπρεπε να συνεργάζεται νύχτα μέρα με τον Κόσμο— έτσι θα πήγαινε να μείνει στον Κόσμο. Οι γονείς του ευτυχώς δε θα τον έψαχναν για καμιά βδομάδα, γιατί κι αυτοί είχαν τις δουλειές τους. Άλλωστε δε βλέπόντουσαν πιο συχνά, μία, το πολύ δύο φορές μέσα στη βδομάδα. Συνεπώς δε θα ήταν σε θέση να καταλάβουν τι γελοία δικαιολογία τούς είπε ο γιος τους.

Ο κομπιούτερ επεξεργάστηκε κάποια δεδομένα και κατέληξε στο τελικό συμπέρασμα πως ο οικονομικότερος τρόπος για να πάει κανείς πεντακόσια χιλιόμετρα έξω από την πρωτεύουσα ήταν το παραδοσιακό τρένο. «Μα υπάρχουν ακόμη αυτά;» αναρωτήθηκε ο Άρι, αλλά απ' ό,τι φαίνεται υπήρχαν, αφού το έλεγε ο υπολογιστής. Και μάλιστα το ταξίδι δε θα ήταν πάνω από δύο μέρες. «Ωραία, θα δω τι συμβαίνει και άμα χρειαστεί, θα φωνάξω ενισχύσεις όταν γυρίσω από κει», σκέφτηκε.

Η αλήθεια είναι πως ο Άρι δεν είχε ταξιδέψει σε απόσταση μεγαλύτερη των δέκα χιλιομέτρων από το σπίτι του και δε φανταζόταν πως αυτό το ταξίδι θα έκρυβε ιδιαίτερες δυσκολίες. Αλλά και πάλι τι δυσκολίες μπορούσε να κρύβει ένα ταξίδι μόνο πεντακοσίων χιλιομέτρων στο τέλος του εικοστού πρώτου αιώνα; Να ήταν, ας πούμε, ένα ταξίδι μεταξύ Γης και Σελήνης, τότε μάλιστα. Ένα ταξίδι μεταξύ Γης και Αφροδίτης, ακόμα πιο πολύ. Αλλά ένα ταξίδι, μια διαδρομή πάνω στη Γη; Αστεία πράγματα!

Η μόνη δυσκολία του Άρι ήταν ότι έπρεπε να πείσει και τον Κόσμο. Θα μπορούσε βέβαια να πάει μόνος του στο χωριό, αλλά θα ήταν διαφορετικά να ερχόταν κι ο φίλος του μαζί. «Θα του στείλω», σκέφτηκε, «τα στοιχεία που βρήκα με τις τιμές και τα τρένα και θα του πω ότι θα φύγω αύριο κιόλας. Αυτός ας κάνει ό,τι νομίζει». Χωρίς να το πολυπιστεύει, ήλπιζε πως την τελευταία στιγμή κάτι θα συνέβαινε που θα έκανε το φίλο του να αλλάξει γνώμη. Έτσι του έστειλε στον Ιξ-Αρ τα σχέδιά του. Και φαίνεται ότι τα έστειλε την κατάλληλη ώρα.

Ο Κόσμο δεν είχε προβληματιστεί και πολύ από την ώρα που έφυγε ο Άρι από το σπίτι του για το αν θα έπρεπε να πάει ή όχι στο

χωριό, στο κοριτσάκι που ζήταγε βοήθεια. Δε θα πήγαινε γιατί έπρεπε να μείνει σπίτι να μελετήσει, να πάρει σημειώσεις από τα διάφορα σχολεία, να κάνει εργασίες. Με τη βλάβη του Ιξ-Αρ είχε ήδη μείνει δυο τρεις μέρες πίσω, που έγιναν τέσσερις και πέντε λόγω των τελευταίων εξελίξεων με το μήνυμα από την Ελπίδα. Επιπλέον θα χρειαζόταν σίγουρα άλλη μια μέρα για να ξαναβρεί το ρυθμό του διαβάσματός του.

Όχι, όχι, όχι! Ας πήγαινε ο Άρι μόνος του, ας έκανε ό,τι ήθελε. Εξάλλου δεν ήταν και φοβερός μαθητής, μέτριος ήταν, οπότε άλλο που δεν ήθελε να γλυτώσει από τα μαθήματά του. Και άλλωστε πώς να πάνε, και με τι; Και πότε θα γυρίσουνε; Και θα το μάθουν οι γονείς τους;

– Αυτά τα πράγματα δεν είναι για μένα, μονολογούσε ο Κόσμο ξανά και ξανά, πιο πολύ για να πείσει τον εαυτό του παρά για να τον ακούσει κάποιος, αφού δεν υπήρχε και κανείς στο δωμάτιο.

Το πολύ πολύ να απαντούσε ο Ιξ-Αρ, αν του είχε απευθύνει το λόγο.

– Ιξ-Αρ, νομίζεις πως πρέπει να πάω σ' εκείνο το χωριό που τύπως, να βρω το κορίτσι που στέλνει τα μηνύματα;

– Κόσμο, σ' αυτό που με ρωτάς η απάντηση είναι...

Η οθόνη του υπολογιστή άρχισε πάλι να τρεμοπαίζει, να δείχνει ευθείες και παράσιτα και τέλος να σβήνει. Μετά από λίγες στιγμές ξανάναψε μόνη της.

– Ναι, ναι, Ιξ-Αρ, απάντησέ μου, σε ρώτησα κάτι.

– Επανάλαβε ερώτηση, ακούστηκε η ψυχρή μεταλλική φωνή του κομπιούτερ.

Ο Κόσμο κόντευε να απελπιστεί. Δεν μπορούσε να συνεχιστεί για πολύ αυτή η κατάσταση, ο Ιξ-Αρ να σβήνει και να ανάβει όποτε θέλει, ενώ οι σημειώσεις του θα χάνονται, αυτός θα μένει πίσω στα μαθήματά του και η οθόνη θα εμφανίζει συνέχεια τη λέξη «ΒΟΗΘΕΙΑ». Όχι! Ως εδώ! Όχι και να καταστραφεί ο υπολογιστής του. Και ύστερα τι θα έλεγε στους δικούς του;

– Αχ, τι να κάνω πια; Τι μπορώ να κάνω; αναρωτήθηκε και πάνω στη στιγμή ακούστηκε ξανά η φωνή του αγαπημένου του Ιξ-Αρ να

λέει:

– Μήνυμα από Άρι! Μήνυμα από Άρι!

Ο Κόσμος πήρε στα χέρια του το χαρτί με τις τιμές και τα δρομολόγια των τρένων που του έστειλε ο φίλος του. Κατόπιν διάβασε και τις λίγες γραμμές που είχε γράψει ο Άρι για να εξηγήσει το σχέδιό του. Με το που τελείωσε, απέμεινε να κοιτάει σκεφτικός τον Ιξ-Αρ, που συνέχιζε τις διακοπές του.

Πήγε και στήθηκε μπροστά από την ηχοοθόνη και μετά από λίγες στιγμές δισταγμού πάτησε το κουμπί της. Στα μάτια του εμφανίστηκε ο Άρι.

– Για δώσε μου περισσότερες λεπτομέρειες για το σχέδιό σου, του είπε ο Κόσμος και ο Άρι χαμογέλασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑ

Σ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΔΕΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΣΑΝ πολλοί πεζοί. Η κίνηση όμως ήταν αυξημένη. Ταξί, αεροταξί και αερολεωφορεία δημιουργούσαν ένα κυκλοφοριακό χάος, τόσο πάνω στους δρόμους όσο και στον αέρα. Άνθρωποι που πήγαιναν από δω και από κει για να προλάβουν τις δουλειές τους, να κανονίσουν νέες, να στριμώξουν κάπως το χρόνο τους για να μπορέσουν να βάλουν κι άλλες. Άνθρωποι που έτρεχαν, που βιάζονταν, που αγχώνονταν άσκοπα. Γιατί να υπάρχει όλη αυτή η πίεση εφόσον οι δορυφόροι, οι ηχοοθόνες και οι υπολογιστές δούλευαν για λογαριασμό τους;

Σε κάθε κτήριο σχεδόν βρισκόταν και μια γιγαντοοθόνη που έδειχνε ειδήσεις, χρήσιμες πληροφορίες και διαφημίσεις. Πολύχρωμα φώτα σχημάτιζαν το πλαίσιο αυτής της οθόνης, ενώ ο ήχος της ανακατευόταν με τους ήχους των αεροταξί και των αερολεωφορείων, έτσι που αν καθόταν κάποιος λίγη ώρα στο ίδιο σημείο, σίγουρα θα ζαλιζόταν. Τον τελευταίο καιρό το Παγκόσμιο Ίδρυμα μονοπωλούσε το ενδιαφέρον αυτών των γιγαντιαίων οθονών. Οι ειδήσεις έλεγαν συνέχεια για εγκαίνια καινούργιων πτερύγων αυτού του Ιδρύματος, οι χρήσιμες πληροφορίες, απ' ό,τι λέει και η λέξη, πληροφορούσαν για το πώς μπορεί να πάει κανείς σ' εκείνο τον πλανήτη, πόσο κοστίζει η διαμονή, τι μπορεί να κάνει και να δει, ενώ οι διαφημίσεις βέβαια το διαφήμιζαν συνέχεια.

Η μέρα ήταν πολύ ωραία και ευχάριστη. Η ατμόσφαιρα ήταν καθαρή –ας ήταν καλά οι τεράστιες φυσούνες και οι ιονιστές ατμόσφαιρας, που απομάκρυναν κάθε είδος σκόνης και σωματιδίου μακριά στον αέρα, πέρα από την πόλη– ενώ ο ήλιος ζέσταινε ευχάριστα, ίσως χάρις στη βοήθεια των δορυφόρων, που άφηναν

κάποιες συγκεκριμένες ακτίνες του να διαπεράσουν το περιβάλλον της πρωτεύουσας.

Ο Κόσμο και ο Άρι, φορτωμένοι με τα σακίδιά τους στην πλάτη, προχωρούσαν χαζεύοντας τα εντυπωσιακά κτήρια, τις αεροδιαβάσεις και τις βιτρίνες των καταστημάτων. Ήταν από τις λίγες φορές που κατέβαιναν στην πόλη και σίγουρα η πρώτη που περπατούσαν τόσο μακριά. Βέβαια το ότι πήγαιναν με τα πόδια δεν το ήθελε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Απλώς είχαν αποφασίσει να μην αρχίσουν να ξοδεύουν άσκοπα τις κάρτες των γονιών τους. Έτσι όσο τους βάσταγαν τα πόδια τους, θα πήγαιναν πεζοί, μετά θα έπαιρναν κάποιο λεωφορείο δρόμου, που ήταν πιο φτηνό από το αερολεωφορείο. Εξάλλου ήταν ευκαιρία να δουν και λίγο τα καταστήματα, τους καινούργιους υπολογιστές και τα καινούργια προγράμματα που είχαν κυκλοφορήσει μόλις χτες.

– Ε, κοίτα εδώ αυτό το πακέτο, έδειξε ένα κουτί ο Άρι στον Κόσμο.

Στο κουτί υπήρχαν προγράμματα για απευθείας επικοινωνία με τη Σελήνη και το εκεί σχολείο των αποίκων.

– Καλό φαίνεται, απάντησε ο Κόσμο. Θα το αγοράσω σε καμιά δεκαριά μέρες, όταν θα έχει ήδη παλιώσει και θα το βρω σε καλύτερη τιμή.

Στην παρακάτω γωνία οι δυο φίλοι σταμάτησαν σε έναν πωλητή-ρομπότ και αγόρασαν δυο μπουκαλάκια με ατμόσφαιρα πρωτεύουσας. Έτσι αν τους πείραζε ο αέρας εκεί που θα πήγαιναν, θα μπορούσαν να αναπνεύσουν από τις μικρές φιάλες και να αισθανθούν ξανά εντάξει, να νιώσουν ότι βρίσκονται στην πόλη τους.

Η διάθεση των δύο παιδιών ήταν πολύ καλή, δε σταματούσαν να μιλάνε για υπολογιστές και για δορυφόρους και η ώρα περνούσε πολύ ευχάριστα. Τουλάχιστον δε σκέφτονταν την πεζοπορία.

Φυσικά μιλώντας συνέχεια έδιωχναν και το άγχος, που, όπως και να έχει το πράγμα, αποκτούσαν καθώς απομακρύνονταν από τα σπίτια τους και συνειδητοποιούσαν ότι θα πήγαιναν σε ένα μέρος που δεν είχαν ξαναπάει, που δεν ήξεραν καλά καλά πού βρισκόταν.

Παρ' όλα αυτά το ταξίδι έπρεπε να γίνει. Αυτό το έλεγε και το ξανάλεγε ο ένας στον άλλο, προσπαθώντας ίσως να πειστούν και οι ίδιοι για το παράτολμο εγχείρημα.

Ο Κόσμο είχε το λογικό επιχείρημα της λειτουργίας του Ιξ-Αρ. Έπρεπε να βρει το κορίτσι, την Ελπίδα, και να της πει να μην παρεμβάλλεται στον υπολογιστή του. Δεν μπορεί, θα την έπειθε. Ιδίως άμα της έλεγε ότι δεν μπορούσε να συντονιστεί καλά με τους δορυφόρους για να πάρει τις σημειώσεις του. Για τον Άρι η πρόκληση ήταν ακόμα μεγαλύτερη. Φανταζόταν, ούτε κι ο ίδιος ήξερε πώς, ότι θα λάβαινε μέρος σε ένα από αυτά τα ηλεκτρονικά παιχνίδια που έπαιζε στον υπολογιστή του, ότι θα έβλεπε και θα μάθαινε πράγματα που θα τον βοηθούσαν αργότερα στο σπίτι του να ανταποκρίνεται καλύτερα στις απαιτήσεις του κομπιούτερ του. Βέβαια αυτές τις δικαιολογίες ούτε και οι ίδιοι τις πίστευαν καλά καλά. Σίγουρα υπήρχαν κι άλλοι τρόποι για να μην παρεμβάλλονται παράσιτα στον υπολογιστή και σίγουρα τα ηλεκτρονικά παιχνίδια δεν έχουν τόσο μεγάλες απαιτήσεις.

– Ελπίζω να μη γίνει τίποτα και καταλάβουν οι δικοί μας ότι λείπουμε, πέταξε σε μια στιγμή ο Άρι.

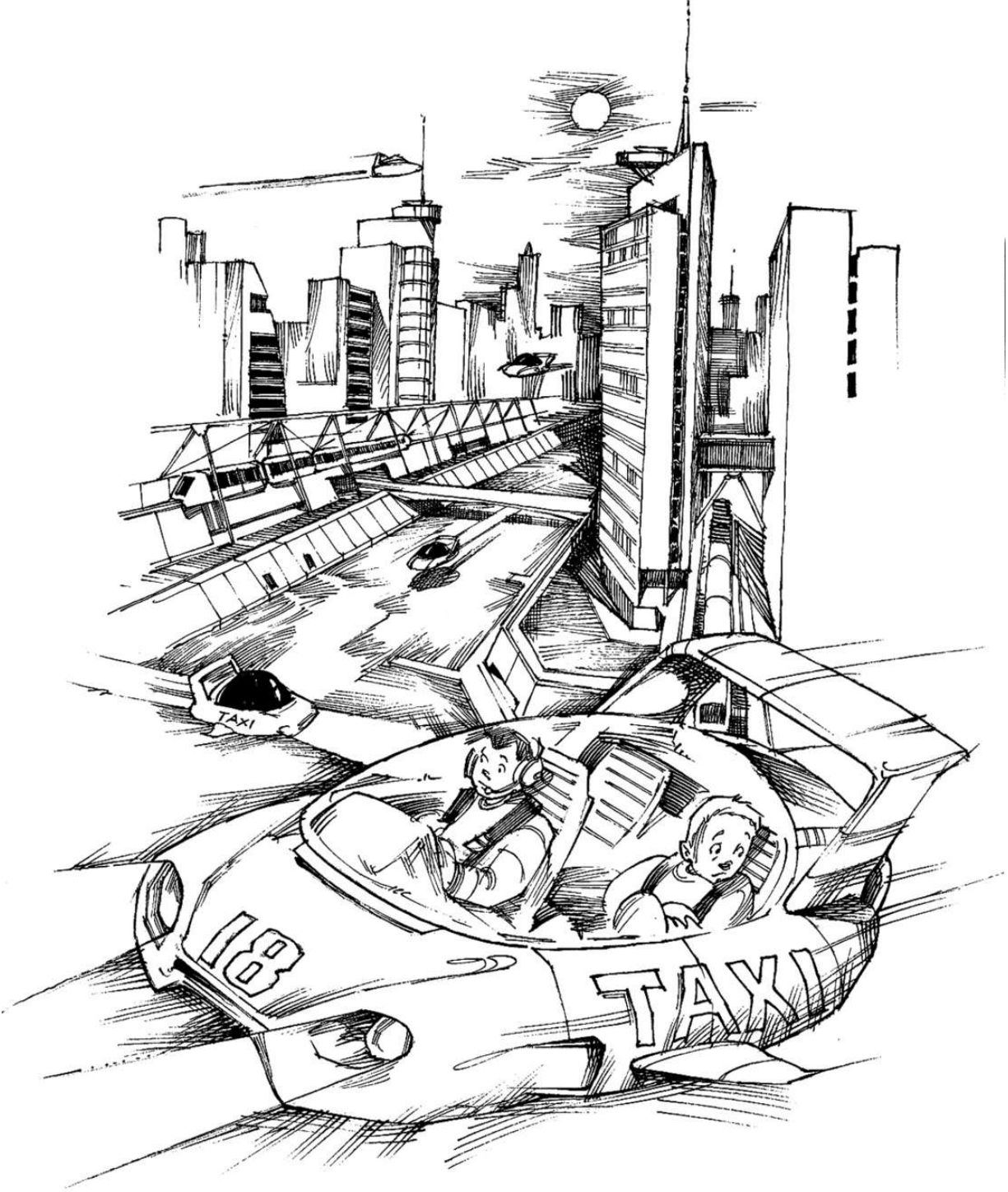
Ο Κόσμο τον καθησύχασε. Μπορεί η ιδέα γι' αυτή την εκδρομή να ήταν του Άρι, αλλά η οργάνωση του σχεδίου ήταν καθαρά δική του. Έτσι λοιπόν οι γονείς και των δύο παιδιών ήξεραν ότι ο γιος τους θα πάει στο σπίτι του φίλου του για να κάνουν μαζί κάποιες εργασίες για τα σχολεία τους. Αυτές οι εργασίες θα διαρκούσαν σίγουρα μια βδομάδα, αυτό είπαν τα παιδιά στους γονείς τους, αφού υπολόγιζαν πως όλο το ταξίδι δε θα διαρκούσε πάνω από τέσσερις, άντε πέντε μέρες. Δεν είχαν πάρει μαζί τους στα σακίδια ούτε φορητό υπολογιστή ούτε μικρή ηχοθόνη. Έτσι κι αλλιώς δε θα μίλαγαν με τους δικούς τους για να μην υποψιαστούν τίποτα, αλλά και επειδή δεν ήθελαν να εντοπιστούν από τις συχνότητες αυτών των συσκευών. Εξάλλου δεν έπρεπε να βαρύνουν και πολύ τα σακίδιά τους. Το σχέδιο ήταν καταπληκτικό, έτσι τουλάχιστον τους φάνταζε. Οι γονείς τους δε θα τους έψαχναν – τι να τους χρειαστούν άλλωστε τόσο απασχολημένοι που ήταν μπροστά στους

υπολογιστές τους. Εδώ περνούσαν και δέκα μέρες χωρίς να έχουν συναντηθεί μεταξύ τους στο ίδιο σπίτι, οι τέσσερις μέρες θα ήταν το πρόβλημα;

– Οχ, δεν μπορώ άλλο, είπε σε κάποια στιγμή ο Κόσμο πιάνοντας τα γόνατά του. Κουράστηκαν τα πόδια μου.

– Μα προχωράμε μόνο είκοσι λεπτά. Κάνε λιγάκι υπομονή.

Ο Άρι δεν πρόφτασε να τελειώσει την κουβέντα του και το ταξί είχε σταματήσει ήδη μπροστά τους μετά από το νεύμα του φίλου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΤΕΚΑ

ΤΟ ΤΡΕΝΟ, ΣΑΝ ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΛΕΥΚΟ ΦΙΔΙ, κύλαγε πάνω στις ράγες γρήγορα, αθόρυβα και απομακρυνόταν από την πόλη αρχίζοντας το μεγάλο του ταξίδι. Τα τοπία, οι περιοχές, οι εικόνες άρχισαν να εναλλάσσονται, τα χρώματα να συνδυάζονται, τα στιγμιότυπα ενός μέρους κάποια στιγμή να μπλέκονται αργότερα με στιγμιότυπα ενός άλλου μέρους, οι άνθρωποι να μικραίνουν, να περνούν και να χάνονται, τα δέντρα να τρέχουν και να εξαφανίζονται πίσω από το τρένο, ο ήλιος και τα σύννεφα να παιχνιδίζουν με τα μάτια και τη διάθεση των ταξιδιωτών, να κρύβονται πίσω από τα τεράστια κτήρια της πόλης, να ξεπροβάλλουν πάνω από τις άνετες λεωφόρους της, αλλά να βρίσκονται πάντα εκεί, σύντροφοι στο ταξίδι και μάρτυρες κάθε ώρας που περνά.

Ο Κόσμος και ο Άρι είχαν σχεδόν κολλήσει τα πρόσωπά τους στα παράθυρα, προσπαθώντας να μη χάσουν στιγμή από αυτά που έβλεπαν. Στο κουπέ βρισκόταν μαζί μ' αυτούς κι ένας στρατιώτης – προς μεγάλο ενθουσιασμό του Άρι, που μπορούσε να αναγνωρίσει κάθε στολή και να αρχίσει να διηγείται άπειρες ιστορίες από μάχες και πολέμους που είχε στο μυαλό του – αλλά αυτός έγγραφε κάτι σε ένα μίνι υπολογιστή και δεν έδινε καμία σημασία στο τι γινόταν έξω από τα παράθυρα του τρένου. Ίσως και να τα είχε ξαναδεί, γιατί δεν του προκαλούσαν καμία απολύτως εντύπωση.

Στην αρχή, και όσο απομακρύνονταν από το κέντρο της πόλης, τα κτήρια άρχισαν να αραιώνουν. Οι τεράστιοι ουρανοξύστες έδωσαν τη θέση τους σε πανύψηλες πολυκατοικίες, που κι αυτές με τη σειρά τους γίνονταν – μετά από κάποια χιλιόμετρα – σπίτια. Όσο πιο πολύ πλησίαζαν να βγουν από την πόλη, τόσο μειώνονταν και τα μεταφορικά μέσα που έβλεπαν να κινούνται έξω από το παράθυρό

τους, αλλά –τι παράξενο!– υπήρχαν κάπως περισσότεροι άνθρωποι. Οι τεράστιες ηχοοθόνες που διαφήμιζαν το Παγκόσμιο Ίδρυμα είχαν πλέον εξαφανιστεί, τώρα μόνο αφίσες του Παγκόσμιου Ιδρύματος μπορούσε να δει κανείς.

Σε απόσταση περίπου μισής ώρας από τα τελευταία σπίτια της πόλης, και ενώ το τοπίο ήταν ξερά βουνά και τεράστιες πετρώδεις εκτάσεις, από αυτές που παλιότερα ονόμαζαν χωράφια, άλλαξε κάτι στον καιρό. Δηλαδή δεν άλλαξε ο ίδιος ο καιρός, όχι, ο ήλιος και τα λίγα συννεφάκια ήταν ακόμα στον ουρανό και έπαιζαν μεταξύ τους, μόνο που τώρα ο ήλιος έκαιγε λίγο πιο πολύ τα πρόσωπα των επιβατών. Δεν μπορούσε κανείς πλέον να κοιτάει τον ουρανό και τον ήλιο απευθείας χωρίς να κλείνει τα μάτια του ή να φοράει γυαλιά. Επειδή αυτή η μεταβολή έγινε πολύ απότομα, ο Κόσμο την απέδωσε στο ότι από ένα σημείο έξω από την πόλη και μετά δεν καθόριζαν πλέον οι δορυφόροι τις κλιματολογικές συνθήκες, αλλά υπήρχε φυσικό κλίμα.

Ο Άρι έβγαλε από το σακίδιο τη φιάλη με τον αέρα πόλης και την πρόσφερε στο φίλο του.

– Ευχαριστώ, του είπε ο Κόσμο. Μάλλον θα τη χρειαστώ μέχρι να συνηθίσω τον καιρό.

Την προσάρμοσε στη μύτη του, ανέπνευσε δυο φορές βαθιά και ένιωσε να του φεύγει η ζαλάδα που του είχε έρθει για λίγο.

Εκείνη τη στιγμή το τρένο έκανε την πρώτη του στάση.

Ήταν στην είσοδο ενός θεόρατου εργοταξίου. Πίσω μπορούσε να διακρίνει κανείς τεράστια λατομεία, εργοστάσια και πάμπολλα μηχανήματα και μεταφορικά μέσα που έσκαβαν τη γη, έβγαζαν σιγά σιγά τα πετρώματά της και τα μετέφεραν στις διπλανές βιομηχανίες. Ένα σύννεφο σκόνης στεκόταν θαρρείς μόνιμα μέσα στο εργοτάξιο, πάνω από τα μηχανήματα, τους ανθρώπους και τα κτήρια. Μια σκόνη που αν ήταν ανοιχτά τα παράθυρα του τρένου, θα έμπαινε μέσα στα κουπέ και τα ρουθούνια των επιβατών.

Δεν κατέβηκε κανείς στην πρώτη στάση. Δυο τρεις εργάτες μόνο ανέβηκαν, ένας μάλιστα από αυτούς ήρθε στο κουπέ του Άρι και του Κόσμο.

– Καλημέρα, πατρίδα, είπε χαμογελαστός με τη δυνατή φωνή του μόλις μπήκε κι έβαλε την τεράστια βαλίτσα πάνω στο δίχτυ με τις αποσκευές.

Τα παιδιά παραξενεύτηκαν με τον καινούργιο τους συνταξιδιώτη και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Πού ακούστηκε ένας άγνωστος να μπαίνει κάπου και να μιλάει, και μάλιστα με τόσο δυνατή φωνή;

Ο εργάτης κάθισε απέναντι από το στρατιώτη, ο οποίος είχε τελειώσει το γράψιμο στον υπολογιστή του και καθόταν βαριεστημένος χωρίς να ξέρει τι να κάνει.

– Για πού το βάλαμε λοιπόν, παλληκάρη; άρχισε την κουβέντα ο εργάτης απευθυνόμενος στο στρατιώτη.

Ο Κόσμο και ο Άρι συνέχιζαν να κοιτούν από το παράθυρο ελπίζοντας να μην πιάσει και σ' αυτούς κουβέντα ο καινούργιος επιβάτης. Ο φαντάρος όμως φάνηκε ότι είχε όρεξη να μιλήσει, καθώς δεν είχε και τίποτε άλλο να κάνει.

– Πάω βόρεια, στην πόλη μου. Πάω να δω τους δικούς μου. Σε δέκα μέρες παίρνω μετάθεση.

– Α, μπα, ναι; Για πού, για τα σύνορα; έδειξε να ενδιαφέρεται ο άλλος.

– Όχι, δυστυχώς. Φεύγω από τη Γη. Με στέλνουν στο Παγκόσμιο Ίδρυμα.

Ο εργάτης άνοιξε διάπλατα το στόμα του με μια εντυπωσιακή έκφραση έκπληξης.

– Κι εσένα; Στο Ίδρυμα; Ε, τότε μπορεί να τα πούμε ξανά εκεί πέρα. Δεν ήξερα πάντως ότι στο Παγκόσμιο Ίδρυμα πάνε στρατιώτες.

Ο Κόσμο και ο Άρι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Αμάν πια αυτό το Ίδρυμα, αυτός ο πλανήτης! Όπου και να πήγαιναν, τους ακολουθούσε. Δε φτάνει που έβλεπαν συνέχεια τα ντοκιμαντέρ από τις ηχοοθόνες, που έβγαζε μηνύματα ο Ιξ-Αρ, που υπήρχαν παντού διαφημίσεις, μέσα στην πόλη αλλά και έξω από αυτήν, τώρα θα άκουγαν γι' αυτό και στο τρένο; Δε μίλησε όμως κανείς τους, περίμεναν κι οι δυο να ακούσουν τι θα έλεγαν οι συνεπιβάτες τους, μήπως και μάθαιναν τίποτα καινούργιο.

Ο στρατιώτης άρχισε να λέει ότι σιγά σιγά έστελναν εκεί φαντάρους γιατί φοβόντουσαν μήπως ξεσπάσουν φασαρίες. Ο εργάτης έλεγε ότι πήγαινε εκεί μαζί με άλλους, χιλιάδες, εργάτες για να δουλέψουν στο καινούργιο εργοτάξιο που θα φτιαχνόταν. Ορυχεία, εκατοντάδες ορυχεία σε όλη την επιφάνεια του πλανήτη θα έβγαζαν και θα έστελναν πετρώματα στη μητέρα Γη. Οι δύο άντρες μίλαγαν δυνατά, συχνά διέκοπτε ο ένας τον άλλο, είχαν παθιαστεί με τη συζήτηση. Και οι δυο παραπονιούνταν γιατί τους έστελναν κάπου που δεν ήθελαν να πάνε. Ο ένας, ο στρατιώτης, θα πήγαινε γιατί έπρεπε να πάει, ο άλλος, ο εργάτης, έπρεπε να πάει γιατί αλλιώς θα έχανε τη δουλειά του.

– Κι άντε μετά να βρεις δουλειά για να ζήσεις την οικογένειά σου, είπε με ένα πικρό χαμόγελο.

Τα παιδιά προσπαθούσαν να καταλάβουν από τα λόγια των δύο αντρών περισσότερα πράγματα γι' αυτό τον πλανήτη. Μέχρι στιγμής ήξεραν ότι ήταν ένα μέρος που διαφημιζόταν πάρα πολύ πως είναι ο καλύτερος τόπος για να ζήσει κανείς, αλλά δεν υπήρχε κάποιος να τους πει αν πράγματι ήταν έτσι. Και τι ήταν πάλι αυτό το καινούργιο που άκουσαν, ότι δηλαδή στέλνουν στρατιώτες εκεί πάνω γιατί φοβούνται μήπως ξεσπάσουν φασαρίες. Είναι δυνατόν σε ένα τέτοιο «παραδεισένιο» μέρος να ξεσπάσουν ταραχές;

– Κι αυτό που με προβληματίζει πάρα πολύ, συνέχισε να λέει ο εργάτης, είναι ότι...

Χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του και είπε σχεδόν ψιθυριστά:

– ... είναι ότι δεν έχουμε κανένα νέο από κει πάνω. Δεν ξέρουμε τι γίνεται.

Ο στρατιώτης κούνησε σκεπτικός το κεφάλι του συμφωνώντας με τα λεγόμενα του συνομιλητή του. Άρχισε κι αυτός να μιλά πολύ σιγά.

Τα παιδιά, όσο και να προσπαθούσαν να καταλάβουν τι λένε, δεν μπορούσαν να πιάσουν τίποτα περισσότερο από κάποιες σκόρπιες ατάκες και ορισμένες ασύνδετες λέξεις. Άκουσαν δυο τρεις φορές τη λέξη «σχέδιο» και ότι «υπάρχει ένα σχέδιο σε εξέλιξη», αλλά δεν έβγαλαν νόημα. Τελικά κουράστηκαν από την άκαρπη

προσπάθειά τους και βαριεστημένοι συνέχισαν να παρατηρούν το περιβάλλον και τα τοπία απ' όπου περνούσε το τρένο.

– Βαρέθηκα, είπε κάποια στιγμή ο Άρι. Βγαίνουμε έξω λίγο, στο διάδρομο, να παίξουμε τίποτα;

Ο Κόσμο ανασήκωσε τους ώμους του.

– Και δε βγαίνουμε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑ

– ΛΟΙΠΟΝ, ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΡΥΦΤΟ;

– Όχι βέβαια, απάντησε φυσικότατα ο Κόσμο.

– Καλά, κι εγώ μη νομίζεις ότι έχω ξαναπαίξει. Σε κάτι προγράμματα του υπολογιστή με παιχνίδια του προηγούμενου αιώνα το έχω βρει.

– Και... πώς είναι αυτό το παιχνίδι; ρώτησε ο Κόσμο αδιάφορα.

Στην πραγματικότητα βαριόταν να παίξει, αλλά βαριόταν και να κάτσει μέσα στο κουπέ, προσπαθώντας και μη καταφέροντας να ακούσει τους άλλους δυο τι λένε. Αυτό που τον απασχολούσε εκείνη τη στιγμή ήταν τα μαθήματα που έχανε, οι πληροφορίες που μέχρι να τις διαβάσει θα πάλιωναν και το αν λειτουργούσε εντάξει ο Ιξ-Αρ. Βέβαια είχε και ένα σχετικό άγχος μήπως τελικά καταλάβουν οι γονείς τους ότι έφυγαν, αλλά σίγουρα η μεγαλύτερη έγνοια και ανησυχία του ήταν ο Ιξ-Αρ.

– Ωραία, κατάλαβα τελικά πώς παίζεται. Ας αρχίσουμε λοιπόν, είπε ο Κόσμο.

Ο Άρι του έδειξε το τέλος του διαδρόμου για να πάει να τα φυλάξει. Εκείνη τη στιγμή δε θα ήταν παραπάνω από τέσσερα πέντε άτομα στο διάδρομο. Είχαν ανοιχτά τα παράθυρα και είχαν βγάλει έξω τα κεφάλια τους, έτσι που τα μαλλιά τους ανακατεύονταν καθώς τα φύσαγε ο αέρας. Φαινόταν όμως να τους αρέσει και να το απολαμβάνουν, γιατί είχαν κλειστά τα μάτια τους.

Ο Κόσμο κατευθύνθηκε προς την άλλη άκρη, έκλεισε με το χέρι του τα μάτια του και άρχισε να μετράει. Ο Άρι γύρισε και άρχισε να τρέχει προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Έφτασε στην πόρτα, της έδωσε μια ν' ανοίξει και τότε άκουσε ένα πέσιμο και δύο φωνές να ουρλιάζουν.

– Ποιος το έκανε αυτό; Τώρα θα σου δείξω εγώ!

Από την άλλη μεριά της πόρτας ήταν πεσμένοι στο πάτωμα του τρένου ο ελεγκτής των εισιτηρίων και μια μεγαλόσωμη κυρία. Οι δυο τους είχαν μπλεχτεί τόσο πολύ, χέρια, πόδια, ρούχα, τσάντες και τσαντάκια, που έκαναν μεγάλη προσπάθεια για να ξεμπλεχτούν. Η κυρία τσίριζε «Βοήθεια! Βοήθεια!» και ήταν κατακόκκινη από την ντροπή, ενώ ο ελεγκτής ήταν κόκκινος από θυμό. Και νευρίασε ακόμα περισσότερο όταν είδε τον Άρι, ύστερα από την πρώτη τρομάρα που πήρε, να σκάει ένα μεγάλο χαμόγελο και μετά να μην μπορεί να συγκρατήσει τα γέλια του. Γέλαγε τόσο, που τα μάτια του είχαν δακρύσει.

Οι επιβάτες, που είχαν βγάλει τα κεφάλια τους από τα παράθυρα, προσπαθούσαν –κάπως δύσκολα βέβαια– να μείνουν σοβαροί και έσπευσαν να βοηθήσουν την εύσωμη γυναίκα και τον υπάλληλο να σηκωθούν.

– Αφήστε με! Αφήστε με! Θα του δείξω εγώ του παλιόπαιδου! φώναζε αυτός κι έδειχνε πολύ εξοργισμένος, ενώ η κυρία συνέχιζε να τσιρίζει:

– Ααα... Πάρτε τον από πάνω μου!

Μάλιστα φωνή στη φωνή άρχισε να τον χτυπάει με την τσάντα της για να σηκωθεί γρηγορότερα.

Ο Άρι, που είδε πού πήγαινε το πράγμα, έκανε μεταβολή και άρχισε να τρέχει φωνάζοντας «Φύγε, φύγε» στον αποσβολωμένο Κόσμο, που τον κοίταζε από το τέλος του διαδρόμου. Όταν όμως είδε σε κάποια απόσταση τον ελεγκτή πίσω από το φίλο να τον κυνηγάει, τα χρειάστηκε κι αυτός. Έβαλε λοιπόν και ο Κόσμο την τρεχάλα.

Πόρτες άνοιγαν, πόρτες έκλειναν, διάφοροι περίεργοι έβγαζαν έξω από τα κουπέ τα κεφάλια τους να δουν ποιοι ήταν αυτοί που φώναζαν στο διάδρομο και γιατί έκαναν τόση φασαρία.

– Τώρα θα σας δείξω εγώ! ούρλιαζε πλέον ο ελεγκτής και ανάγκαζε τα παιδιά να τρέχουν ακόμα γρηγορότερα.

Μετά από δύο βαγόνια και τέσσερις διαδρόμους είχαν αρχίσει πλέον να λαχανιάζουν και οι τρεις τους. Ο ελεγκτής έπιανε την κοιλιά του, αλλά συνέχιζε να τρέχει από πίσω τους. Στην τελευταία

πόρτα του τρίτου βαγονιού, ο Άρι κοντοστάθηκε. Ο υπάλληλος δεν είχε φανεί ακόμα στην άκρη του διαδρόμου.

– Τι τρέχει; είπε λαχανιασμένος ο Κόσμο.

– Ας μπούμε εδώ να κρυφτούμε, απάντησε ο Άρι και άνοιξε την πόρτα του τελευταίου κουπέ.

Το δωματιάκι μέσα ήταν αρκετά σκοτεινό, γιατί είχαν τραβήξει τα κουρτινάκια στα παράθυρα. Στην αρχή μάλιστα, για κλάσματα του δευτερολέπτου, μέχρι να συνηθίσουν τα μάτια τους, τα παιδιά δεν μπόρεσαν να διακρίνουν ακριβώς ποιος καθόταν μέσα. Μετά από λίγο όμως φάνηκε η φιγούρα μιας ηλικιωμένης, μιας πολύ ηλικιωμένης κυρίας, μιας γιαγιάς, που τους κοιτούσε με ένα ήρεμο χαμόγελο.

– Ε, συγγνώμη, είπε ο Κόσμο. Θα φύγουμε σε λίγο.

Ήρθαμε εδώ γιατί... γιατί... γιατί παίζαμε κρυφτό.

– Να κάτσετε όσο θέλετε, παιδιά μου, απάντησε εκείνη και με πολλή προσπάθεια σήκωσε το χέρι της να τους δείξει τα καθίσματα.

Ο Κόσμο και ο Άρι κάθισαν προσπαθώντας να είναι αθόρυβοι για να μην τους ακούσει ο ελεγκτής.

– Πού πάτε, παιδιά μου; τους ρώτησε η γιαγιά, λες και περίμενε να ακούσει την απάντησή τους για να αρχίσει τη δικιά της ιστορία.

Μια ιστορία εκατόν πέντε ετών, γιατί τόσο ήταν η γιαγιά, μια ιστορία που άρχιζε τον προηγούμενο αιώνα. Τότε που οι άνθρωποι έφευγαν από τα χωριά τους και έκαναν οικογένεια στις πόλεις, τότε που τα παιδιά πήγαιναν ακόμα σχολείο και έπαιζαν μεταξύ τους κρυφτό και κυνηγητό. Τότε που οι οικογένειες ήταν δεμένες μεταξύ τους και οι γονείς ρωτούσαν τα παιδιά τους για τους φίλους και τα προβλήματά τους...

Ο Κόσμο και ο Άρι άκουσαν το λαχανιασμένο ελεγκτή να περνά έξω από το κουπέ και δεν κουνήθηκαν. Δεν κουνήθηκαν όμως και γι' άλλον ένα λόγο. Τους άρεσε να ακούσουν κι άλλα πράγματα από αυτή την παράξενη –γι' αυτούς– συνταξιδιώτισσα. Και άκουσαν αλήθεια πράγματα που δεν είχαν ξανακούσει, πράγματα που ούτε φαντάζονταν.

Άκουσαν για εποχές, για χιόνι και βροχή, για θάλασσες και ταξίδια. Έμαθαν πως το φθινόπωρο πέφτουν τα φύλλα των δέντρων, ενώ την άνοιξη ανθίζουν τα λουλούδια. Το γάλα είναι υγρό, και όχι σκόνη, και μας το δίνουν τα πρόβατα και οι αγελάδες. Ότι παλιά οι νοικοκυρές έβγαζαν τα σεντόνια και τις κουβέρτες στα μπαλκόνια για να τα δει ο ήλιος και να αεριστούν. Ότι τα αγόρια έπαιζαν μπάσκετ και ποδόσφαιρο στους δρόμους και τα κορίτσια τούς έβλεπαν και τους πείραζαν. Ότι ήταν ωραίο να βλέπεις ανθρώπους ζεστά ντυμένους το χειμώνα και ανθρώπους που έπαιζαν με τα νερά το καλοκαίρι. Ότι τα βράδια του χειμώνα πάλι άκουγες τον αέρα να φυσά ή τη βροχή που έπεφτε στο έδαφος, στο χώμα, στις σκεπές και στ' αυτοκίνητα, ενώ το καλοκαίρι κοιμόσουν με ανοιχτά παράθυρα ακούγοντας τα τζιτζίκια.

Τα παιδιά τα είχε συνεπάρει η αφήγηση της γιαγιάς και ας μην ήξεραν τι είναι τζιτζίκια, και ας μην είχαν δει ποτέ τους πρόβατα και αγελάδες, και ας μην είχαν παίξει με τα νερά. Ήθελαν να ακούσουν περισσότερα.

– Έχω αρχίσει το ταξίδι της επιστροφής είπε η γιαγιά.

Ήταν ωραία αυτά που έζησα εκατόν πέντε χρόνια τώρα. Καιρός όμως να ξαναγυρίσω στο χωριό μου. Εκεί που γεννήθηκα. Εκεί απ' όπου ξεκίνησα και ήρθα στην πόλη.

Η ομιλία της έδειχνε πως είχε κουραστεί. Τα μάτια της βάραιναν τώρα, δείγμα πως ήθελε να ξεκουραστεί και να κοιμηθεί.

– Γυρνάω πίσω, παιδιά μου. Επιστρέφω στο σπίτι μου!

Η ανάσα της ακουγόταν πιο βαριά τώρα. Τα παιδιά έκαναν απόλυτη ησυχία. Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και σηκώθηκαν αργά αργά να βγουν από το κουπέ. Πίσω τους η γιαγιά παραμίλησε στον ύπνο της:

– Θέλω να ξανακούσω τα τριζόνια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΡΙΑ

Κ ΟΙΤΑΖΑΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΔΕΞΙΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΡΟΥΝ τι να κάνουν, πού να πάνε. Σύμφωνα με τους ακριβείς υπολογισμούς του Ιξ-Αρ, αυτή τη στιγμή έπρεπε να βρίσκονται στο δεύτερο και τελευταίο τρένο του πηγαμιού τους προς το χωριό της Ελπίδας, και μάλιστα να είναι στα μισά της διαδρομής. Αντί γι' αυτό, περίμεναν εδώ και δύο ώρες στον επαρχιακό σταθμό μήπως και φανεί το τρένο τους, αλλά τίποτα.

Έξω από το σταθμό, εκεί που ήταν το χωριό, ακούγονταν φωνές και θόρυβοι. Μάλλον κάποιο παζάρι θα ήταν. Ένα σκυλί, ένα τεράστιο σκυλί, τεντωνόταν πιο κει και τους κοίταζε. Πρώτη φορά έβλεπαν τόσο μεγάλο σκυλί. Ο σταθμάρχης είχε βγάλει έξω από το γραφείο του, από το μικρό δωματιάκι που έπρεπε να κάθεται, ένα τραπέζι και απολάμβανε τον καφέ του και τον ήλιο. Ο Κόσμο δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είναι δυνατόν να κάθεται κάποιος τόση ώρα έξω χωρίς να ενοχλείται από τον ήλιο και, το σημαντικότερο, χωρίς να έχει έγνοιες, χωρίς να πρέπει να κάνει κάτι. Ασυναίσθητα έπιασε τη φιάλη με τον αέρα της πόλης και ξαναρούφηξε λίγο. Αισθάνθηκε καλύτερα, ένιωσε να του φεύγει κάπως αυτό το βάρος και η κακή διάθεση που είχε από την ώρα που ξύπνησε. Πρώτη φορά κοιμόταν βράδυ σε τρένο και μπορούσε να πει ότι ήταν πολύ άβολος ύπνος. Όλο πέρα δώθε κουνιόταν τη νύχτα. Αντίθετα ο Άρι φαινόταν να το διασκεδάζει, όπως και κάθε τι που έκανε για πρώτη φορά. Έτσι δεν ήταν καθόλου παράξενο που ο ένας ήταν όλο γκρίνια, ενώ ο άλλος πολύ χαρούμενος.

– Και σου το είπα εγώ, άρχισε ο Κόσμο, να πάρουμε μαζί μας τον μίνι Ιξ-Αρ ή έστω ένα κινητό, μια μικρή ηχοοθόνη. Εσύ τίποτα. Άντε να δούμε τώρα με αυτούς τους χάρτες που φέραμε πού θα πάμε.

Ο Άρι προτίμησε να μην απαντήσει. Θα του έλεγε πάλι, για πολλοστή φορά, ότι άμα έπαιρναν τις συσκευές μαζί τους, θα τους εντόπιζαν και πως έτσι θα έχανε τη χάρη του το ταξίδι και άλλα διάφορα τέτοια. Το μόνο που βρήκε να πει, όταν είδε πως ο φίλος του συνέχιζε την γκρίνια, ήταν:

– Μη μου κολλάς εμένα γιατί κι εσένα χτες σου άρεσαν οι διηγήσεις της γιαγιάς.

Ο Κόσμο κατέβασε κάτω το κεφάλι και σταμάτησε το μουρμουρητό. Πράγματι άρεσαν και σ' αυτόν όσα είχε ακούσει, όλες αυτές οι ιστορίες για τη ζωή πενήντα και εξήντα χρόνια πιο πριν.

Έμειναν έτσι σιωπηλοί κάμποση ώρα, μέχρι να ακούσουν, καμιά εικοσαριά μέτρα παρακεί, έναν πιτσιρίκο, ένα παιδάκι πέντε έξι χρόνων, να τραβάει από το χέρι τη μητέρα του και να της δείχνει κάτι. Γύρισαν και κοίταξαν. Στην απέναντι μεριά των γραμμών, εκεί που υπήρχαν κάτι θάμνοι και κάποια άλλα φυτά, βρισκόταν ένα ζώο και έτρωγε. Το παιδάκι φώναζε και παρακαλούσε τη μητέρα του να το πάει στο ζώο για να παίξει μαζί του. Αυτή συγκρατούσε με κόπο το παιδί της μην της φύγει και τρέξει στις γραμμές.

Ο Άρι πλησίασε πιο κοντά για να δει το ζώο. Ο Κόσμο τον ακολούθησε.

– Τι ζώο είναι αυτό, Άρι; ρώτησε ξαφνικά ο Κόσμο, προσπαθώντας να δείξει ότι τον ενδιέφεραν και του άρεσαν αυτά που έβλεπαν στο ταξίδι.

Το παιδάκι σταμάτησε να τραβάει τη μητέρα του. Κοίταξε όλο απορία τον Κόσμο και μετά γύρισε στη μαμά του δείχνοντάς της αυτό τον παράξενο που δεν ήξερε να ξεχωρίζει ένα γαϊδούρι.

– Μαμά, αυτός δεν ξέρει το γαϊδούρι! Μαμά, αυτός δεν ξέρει το γαϊδούρι!

Η μητέρα του τον σήκωσε στην αγκαλιά της λέγοντάς του «σουτ» και προσπάθησε να τον ηρεμήσει, ενώ ο Κόσμο είχε γίνει κατακόκκινος από την ντροπή του.

– Δεν ξέρει το γαϊδούρι! Δεν ξέρει το γαϊδούρι!

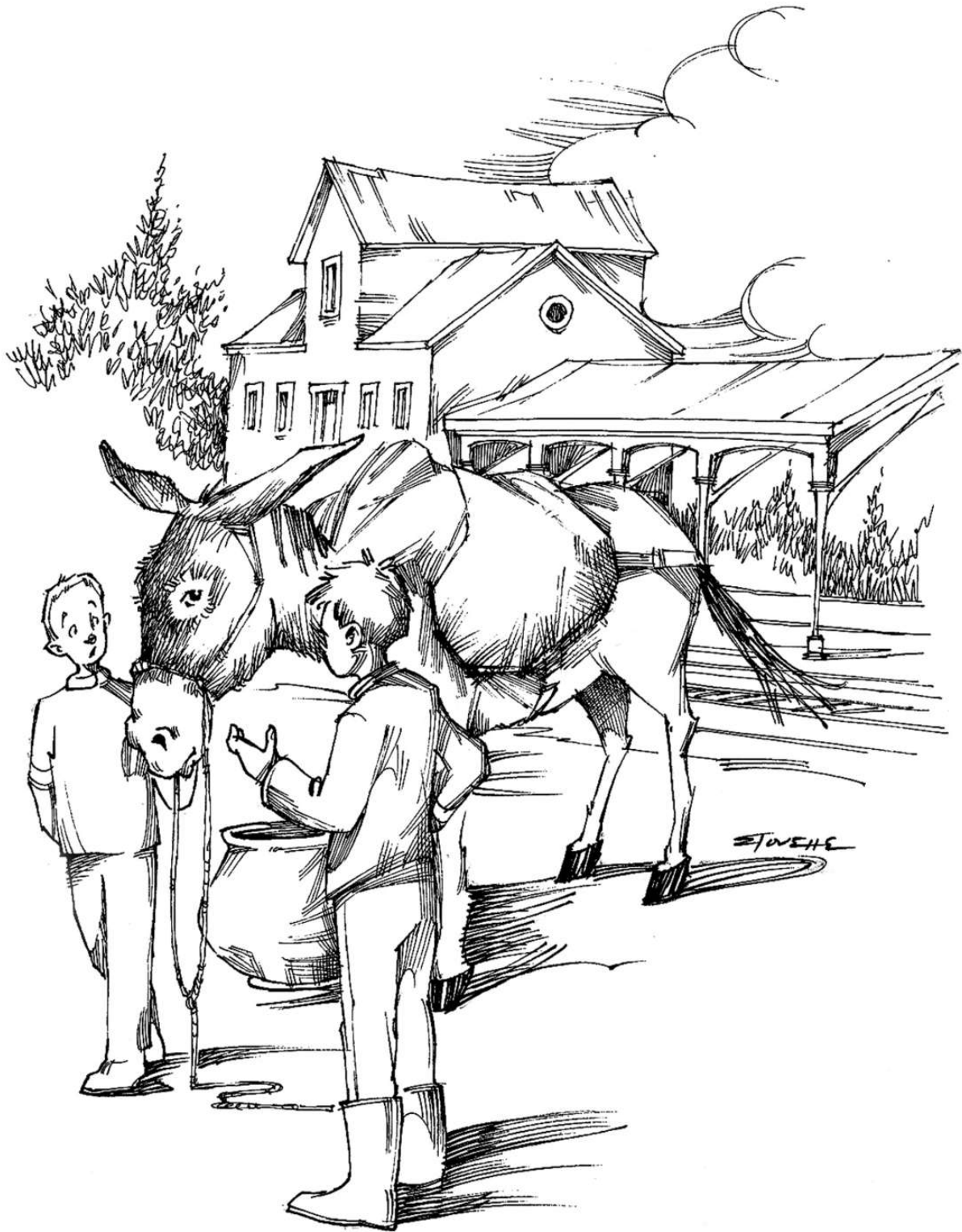
Ο πιτσιρίκος άρχισε να το τραγουδάει και να γελάει πιο δυνατά, όλο και πιο δυνατά.

– Δεν ξέρει το γαϊδούρι! Δεν ξέρει το γαϊδούρι!

Ο Κόσμο άρχισε σιγά σιγά να απομακρύνεται, το ίδιο και ο Άρι. Είχαν αισθανθεί και οι δυο πολύ χαζοί, αλλά και πάλι τι να έκαναν; Αυτοί έφταιγαν που δεν είχαν ξαναδεί γαϊδούρι στη ζωή τους; Πήγαν στην άλλη άκρη της πλατφόρμας, αρκετά μακριά από το παιδί.

Ο σταθμάρχης καθόταν ακόμη ανενόχλητος πίνοντας τον καφέ του και απολαμβάνοντας τον ήλιο. Κόσμος με σακούλες και ψώνια άρχισε να μαζεύεται πάνω στην πλατφόρμα. Κόσμος που μίλαγε δυνατά, γέλαγε, χαιρετιόταν μεταξύ του. Παιδάκια έτρεχαν πάνω κάτω, φίλοι αντάμωναν, γείτονες τα έλεγαν ο ένας με τον άλλον. Μια πρωτόγνωρη σκηνή για τον Κόσμο και τον Άρι. Τόσος πολύς κόσμος γνωστός μεταξύ του, συγκεντρωμένος στο ίδιο σημείο την ίδια ώρα; Ο Κόσμο προσπάθησε να θυμηθεί το μαθηματικό τύπο για να βρει την πιθανότητα να συμβεί αυτό το γεγονός, αλλά τα παράτησε ύστερα από λίγο. Όλους τους τύπους τούς θυμόταν ο Ιξ-Αρ και μόνο αυτός. Αυτός έλυne όλα τα μαθηματικά προβλήματα. Ο Άρι δε χόρταινε να παρατηρεί και να καταγράφει στο μυαλό του τις κινήσεις, τα ρούχα, τις φωνές αυτού του κόσμου. Σίγουρα κάτι που δεν περιείχε κανένα πρόγραμμά του, καμία δισκέτα του, αλλά που τον μάγευε όσο και οι αρχαίοι πόλεμοι με τις αρχαίες στολές.

Άκουσαν έναν περίεργο ήχο σαν σφύριγμα. Από μακριά είδαν το τρένο να πλησιάζει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΕΣΣΕΡΑ

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ, ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ φυσικά στο σπίτι, καθόταν η μητέρα του Κόσμο και δούλευε μπροστά από τον υπολογιστή της. Ο σύζυγός της, καθισμένος κι αυτός σε μια αναπαυτική καρέκλα στο δωμάτιό του, επεξεργαζόταν τις τελευταίες λεπτομέρειες του προγράμματος αποστολής και διαχείρισης σκουπιδιών σε άλλους πλανήτες. Οι δύο σύζυγοι δεν είχαν ειδωθεί από την προηγούμενη μέρα και βέβαια δε θυμόντουσαν πότε είδαν για τελευταία φορά το γιο τους. Να ήταν άραγε πριν από δύο μέρες; Ήξεραν πάντως ότι είχε πάει στο φίλο του τον Άρι για να κάνουν κάποιες εργασίες που έπρεπε να σταλούν στα σχολεία απ' όπου έπαιρναν σημειώσεις. Ήξεραν επίσης ότι ο Κόσμο θα καθόταν εκεί για τέσσερις πέντε –ή μήπως να ήταν έξι;– μέρες. Έτσι δε χρειαζόταν να ανησυχούν καθόλου. Άλλωστε ο γιος τους δεν ήταν από τα παιδιά που έδινε λόγους να ανησυχεί κανείς.

Η μητέρα του Κόσμο όμως προβληματιζόταν έντονα για ένα άλλο γεγονός που παρατήρησε το πρωί. Ο υπολογιστής της άρχισε στην αρχή να επεξεργάζεται πολύ αργά τα δεδομένα που του έδινε και να καθυστερεί να βγάλει τελικά αποτελέσματα. Όταν του έκανε την ερώτηση γιατί χρειάζεται τόσο χρόνο, το μηχάνημα της απάντησε ότι τρέχει συγχρόνως κι ένα άλλο πρόγραμμα, πρόγραμμα βοήθειας προς τον ΙΞ-Αρ του Κόσμο. «Βοήθεια; Για ποιο πράγμα άραγε;» αναρωτήθηκε η μητέρα, αφού ποτέ μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν είχαν «τρέξει» τα βοηθητικά προγράμματα στο σπίτι τους. Είπε να μη δώσει σημασία στο γεγονός, αλλά μετά από κάμποση ώρα η κατάσταση είχε παραγίνει. Ο υπολογιστής της μάζευε κι αυτός σημειώσεις από τους δορυφόρους. Σημειώσεις σχολικών μαθημάτων.

– Εφ-Σι-Αρ, έτσι έλεγαν τον υπολογιστή του δωματίου της, σταμάτα αμέσως αυτό που κάνεις και τελείωνε τη δουλειά που σου έχω αναθέσει.

Ο Εφ-Σι-Αρ συνέχισε να επικοινωνεί με τους δορυφόρους και να μαζεύει ύλη από τα μαθήματα. Διαγράμματα, τύποι και αριθμοί εναλλάσσονταν με εκπληκτική ταχύτητα στην οθόνη του.

– Σε διατάζω. Γύρνα στο αρχικό σου πρόγραμμα. Σε δια-τά-ζω!

Η μεταλλική φωνή του Εφ-Σι-Αρ απάντησε στη μητέρα του Κόσμο:

– Δεν μπορώ. Βοηθώ τώρα τον Ιξ-Αρ. Επαναλαμβάνω, δεν μπορώ.

Η γυναίκα είχε έρθει σε απόγνωση. Δεν ήξερε τι να υποθέσει, χώρια που όλη της η δουλειά εκείνη τη μέρα θα τινάζόταν στον αέρα.

– Σε παρακαλώ, Εφ-Σι-Αρ. Βοήθησε εμένα. Σε παρακαλώ.

Ο υπολογιστής δεν της απάντησε καν. Αυτή σηκώθηκε νευριασμένη και πήγε στο δωμάτιο του άντρα της. Του διηγήθηκε το περιστατικό, ενώ αυτός την άκουσε έκπληκτος. Στο τέλος τής είπε:

– Κάλεσε αμέσως τη μητέρα του Άρι να μιλήσουμε με τον Κόσμο. Πάντως θυμάμαι ότι πριν κάτι μέρες –ή ήταν άραγε βδομάδες;– είχε πάει τον Ιξ-Αρ στον Βίκτωρα γιατί είχε παρουσιάσει κάποια προβλήματα. Μάλλον έχει κάποια σχέση μ’ αυτό.

Χωρίς να χάσει καιρό, η μητέρα του Κόσμο κάλεσε στο σπίτι του Άρι. Η μητέρα του τελευταίου εμφανίστηκε ήρεμη και χαμογελαστή στην ηχοοθόνη.

– Καλημέρα σας. Τι κάνετε; Πώς είστε; Καιρό έχουμε να τα πούμε.

– Ευχαριστώ. Είμαι μια χαρά, απάντησε ευγενικά αλλά εμφανώς ανήσυχη η μητέρα του Κόσμο. Έχω όμως δυστυχώς κάποια προβλήματα με τους υπολογιστές μας εδώ στο σπίτι και θα ήθελα να μιλήσω με το γιο μου.

– Δεν πέρασαν από δω τα παιδιά. Τελείωσαν τις εργασίες τους στο σπίτι σας και είπαν ότι θα έρθουν εδώ; Δεν ξέρω, δεν τους έχω

δει.

– Με συγχωρείτε, δεν ήρθε ο Κόσμο σπίτι σας να δουλέψουν μαζί με τον Άρι;

– Όχι. Μου φαίνεται ότι ο γιος μου ήρθε σ' εσάς για να κάνει τις σχολικές του εργασίες με τον Κόσμο.

Οι δυο μανάδες άρχισαν να ανησυχούν και να μην καταλαβαίνουν τι έγινε. Η κάθε μια ήταν σίγουρη ότι ο γιος της είχε πει πως θα πήγαινε στο σπίτι του φίλου του. Όσο κύλαγε όμως η κουβέντα και μεγάλωνε η ανησυχία, τόσο αμφέβαλλαν τελικά και οι δυο για το αν πράγματι ήξεραν τι θα έκαναν τα παιδιά.

– Μάλλον εμείς τελικά δε θα καταλάβουμε τι μας είπαν. Μπορεί να πήγαν και οι δυο σε έναν τρίτο φίλο τους, είπε η μητέρα του Άρι για να καθησυχάσει την άλλη γυναίκα, αλλά προπάντων τον εαυτό της.

– Δεν ξέρω, δεν ξέρω. Τι λέτε να κάνουμε;

– Προτείνω να περιμένουμε ακόμα λίγο, πρότεινε η μητέρα του Άρι και αναγκαστικά συμφώνησαν και οι γονείς του Κόσμο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΑΓΩΝΙΟΥΣΑΝ για το πού βρίσκεται ο γιος τους, αλλά κυρίως για τη μειωμένη απόδοση των υπολογιστών τους, ο γιος τους μαζί με το φίλο του τον Άρι είχαν φτάσει στο πολυπόθητο τέρμα του ταξιδιού τους: στο χωριό της Ελπίδας.

Κρατώντας τη φιάλη με τον αέρα πόλης στα χέρια τους, γιατί η περιοχή μύριζε κάτι περίεργο –κάποια φυτά και δέντρα μύριζαν ασυνήθιστα στις μύτες τους– προσπαθούσαν να σκεφτούν πώς θα βρουν το κορίτσι που έψαχναν.

Νωρίτερα, κατά τη διάρκεια της διαδρομής τους με το δεύτερο τρένο που πήραν, είχαν την ευκαιρία να διαπιστώσουν ότι σε απόσταση όχι πολύ μεγάλη έξω από το χωριό βρίσκονταν πολλά εργοτάξια και ορυχεία. Επίσης είχαν διακρίνει στο βάθος κάποια καμένα δάση, αυτά που θα είχαν καεί πέρσι και πρόπερσι. Έτσι αυτά που είχαν διαβάσει δυο τρεις μέρες πιο πριν στην ηλεκτρονική εφημερίδα του Ιξ-Αρ ήταν αλήθεια.

Βγαίνοντας από το κτήριο του σταθμού, ένα παμπάλαιο κτήριο, ίσως εκατό χρόνων και βάλε, αντίκρισαν μπροστά τους την πλατεία και τα πρώτα σπίτια ενός πανέμορφου χωριού.

– Φανταστικό! Έτσι δεν είναι; απευθύνθηκε στο φίλο του μη μπορώντας να κρύψει τον ενθουσιασμό του ο Άρι γι' αυτό που αντίκριζε.

– Ναι, είναι πράγματι ωραία εδώ, απάντησε σκεπτικός ο Κόσμο.

Η αλήθεια ήταν ότι το χωριό της Ελπίδας μπορεί να βρισκόταν σε πολύ ωραίο μέρος (πίσω του υψωνόταν ένα καταπράσινο από δάση βουνό), αλλά δε διέφερε και πάρα πολύ από τα χαρακτηριστικά χωριά της επαρχίας. Πολύ ωραία φύση, ασπρισμένα σπιτάκια, κόσμος στην πλατεία. Στα μάτια των παιδιών όμως όλα αυτά –ο

καθαρός από τα αεροταξί ουρανόσ, η έλλειψη ηχοοθονών, η ηρεμία και η γαλήνη του τόπου— φάνταζαν πρωτόγνωρα.

Αφού πέρασαν κάμποσα λεπτά που και οι δυο τους κοιτούσαν γύρω τους και πέρα από το χωριό σαν μαγεμένοι, αποφάσισαν να μη στέκονται στην ίδια θέση με ανοιχτό το στόμα, αλλά να ψάξουν για την Ελπίδα. Με τη φωτογραφία της στα χέρια, αλλά και με τη γνωστή γκρίνια του Κόσμο σαν μόνιμο συμπλήρωμα, προχώρησαν προς την πλατεία.

Το χωριό δε φαινόταν πολύ μεγάλο με μια πρώτη ματιά, αλλά όσο το παρατηρούσε κανείς καλύτερα, τόσο περισσότερα σπιτάκια μπορούσε να διακρίνει. Μικρά δρομάκια και στράτες, πνιγμένα με γλάστρες και λουλούδια, σπίτια που θαρρείς ότι ξεφύτρωναν από τις ταράτσες των μπροστινών τους, σοκάκια που ξετυλίγονταν φιδίσια μεταξύ των διάφορων αυλών, αυτός ήταν ο τόπος όπου ζούσε η Ελπίδα, το κορίτσι που δεν ήξεραν ακόμα πώς μπορούσαν να το ψάξουν.

– Τι πιο εύκολο, πετάχτηκε ο Άρι. Θα ρωτήσουμε κάποιον στην πλατεία κι αυτός θα μας πει. Τι στο καλό, φαντάζομαι πως όλοι θα γνωρίζονται μεταξύ τους στο χωριό.

Ο Κόσμο παρέμενε σκεπτικός, ζυγίζοντας τα γεγονότα και υπολογίζοντας τις πιθανές εξελίξεις.

– Μην ξεχνάς ότι το κορίτσι βρίσκεται σε κίνδυνο. Ποιος ξέρει, μπορεί να κρύβεται κιόλας. Προτείνω να μη φανερώσουμε ακόμα το σκοπό του ταξιδιού μας.

– Μα είναι αδύνατον να τη βρούμε μέσα σε όλα αυτά τα σπίτια και τα στενά δρομάκια. Άλλωστε εσύ είσαι που βιάζεσαι. Πρέπει να κάνουμε γρήγορα.

Όσο γι' αυτό, ο Άρι είχε δίκιο. Ο Κόσμο ήταν αυτός που βιαζόταν να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα για να ξαναγυρίσει στον Ιξ-Αρ του και στα διαβάσματά του. Συνεπώς αυτός έπρεπε να δώσει μια λύση για το πώς θα τη βρούνε. Άλλωστε ήταν ο πιο λογικός από τους δυο τους. Ο Άρι ήταν ικανός να περιμένει ώρες και μέρες και βδομάδες μέχρι να συναντήσει τυχαία το κορίτσι. Γι' αυτόν σχεδόν

τα πάντα ήταν ένα παιχνίδι, μια περιπέτεια, για τον Κόσμο όμως τα πάντα είχαν ένα σκοπό, εξυπηρετούσαν κάτι.

– Καλά λοιπόν. Ας προχωρήσουμε σ’ αυτά τα δρομάκια. Μπορεί να την πετύχουμε έτσι τυχαία.

Ο Άρι πήγε να σκάσει στα γέλια.

– Ωραία ιδέα! Έτσι θα βραδιάσουμε και δε θα έχουμε κάνει τίποτα. Άσε που θα πρηστούν τα πόδια μας από το περπάτημα, για να μην πω ότι μπορεί να χαθούμε και μεταξύ μας.

– Ορίστε λοιπόν, κύριε, εσύ που τα ξέρεις όλα, άστραψε ο Κόσμος. Για πες μου εσύ, από τα παιχνίδια σου, τι νομίζεις σωστότερο; Τι πρέπει να κάνουμε; Εε, για πες μου...

Το τελευταίο το είπε κοροϊδευτικά, νομίζοντας πως θα προσβάλει το φίλο του. Ο Άρι πήρε όμως το σοβαρό του ύφος, σαν να ανακοίνωνε κάτι εξαιρετικά σημαντικό και είπε με στόμφο την ιδέα του.

– Μου φαίνεται πως το εξυπνότερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε θα ήταν να πάμε στην εκκλησία του χωριού και να ρωτήσουμε τον παπά. Σίγουρα θα σεβαστεί την επιθυμία μας να μη μάθει κανένας τίποτα.

Το περιπαιχτικό ύφος έφυγε μεμιάς από το πρόσωπο του Κόσμο. Έπρεπε να παραδεχτεί πως η ιδέα του φίλου του ήταν αρκετά καλή. Δεν του επιτρεπόταν όμως να κάνει τόσο «άτακτη υποχώρηση» ομολογώντας την «ήττα του». Γι’ αυτό αρκέστηκε σ’ ένα:

– Για να δούμε. Μακάρι να είναι έτσι τα πράγματα, αν και δε μου φαίνεται.

Ο Άρι κατάλαβε πως αυτό το τελευταίο ο Κόσμος το τόνισε επίτηδες, αλλά μέσα του ήταν ευχαριστημένος που έκανε αυτή τη λογική σκέψη και ακολούθησε ο φίλος του.

Άρχισαν να προχωρούν προς την εκκλησία. Δεν ήταν καθόλου δύσκολο να τη βρουνε, καθώς το ψηλό καμπαναριό της ήταν ορατό απ’ όλες τις μεριές του χωριού. Ζύγωσαν στον περιβολό της.

Απόλυτη ησυχία επικρατούσε σε όλο το χωριό και το μόνο ζωντανό

πράγμα ήταν μια γάτα που είχε ξαπλώσει στο κεφαλόσκαλο της εισόδου και έγλειφε με προσοχή και απόλαυση το τρίχωμά της.

Τα παιδιά πολύ διστακτικά μπήκαν μέσα στην εκκλησία. Είχαν πάρα πολλά χρόνια να βρεθούν σε τέτοιο χώρο. Κόντευαν σχεδόν να ξεχάσουν πώς κάνει κανείς το σταυρό του. Προσκύνησαν τις εικόνες και πήγαν να ανάψουν κεράκι, αλλά τελικά δεν πήραν, γιατί δεν είχαν μαζί τους χρήματα. Άλλωστε στις πόλεις δεν κυκλοφορούσαν κέρματα και χατονομίσματα αλλά μόνο κάρτες. Παρατηρούσαν γύρω τους τις εικόνες, τις όμορφες και λεπτές φιγούρες των αγίων, το ξυλόγλυπτο τέμπλο, τις τοιχογραφίες. Ένιωθαν ότι είχαν γυρίσει αρκετούς αιώνες πίσω, τότε που κανείς δεν ήξερε τι είναι η «μοριακή δομή», ούτε πώς είναι το έδαφος του πλανήτη Κρόνου. Τότε που οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν τα χέρια τους για να ζωγραφίζουν, να χτίζουν σπίτια και όχι να πληκτρολογούν. Μέσα στην εκκλησία μύριζε ωραία λιβάνι. Ήταν τόσο ήσυχα, που μπορούσε κανείς να ακούσει τα πουλιά απ' έξω να κελαηδάνε και τα κλαδιά των δέντρων που σέρνονταν και χάιδευαν τα τοιχώματα της εκκλησίας. Το φως που έμπαινε από κάτι μισάνοιχτα παραθυράκια και πέρναγε μέσα από τα χρωματιστά κρυσταλλάκια των κλειστών παράθυρων έπαιζε με τις αγιογραφίες, διαθλόταν και φώτιζε ή απέκρυβε τα πρόσωπα των αγίων.

Τα παιδιά δεν ήθελαν να ταραξούν όλη αυτή την ηρεμία ρωτώντας αν ήταν κανείς εκεί. Ήταν προφανές ότι ο παπάς δε βρισκόταν εκείνη την ώρα στο Ιερό. Κάθισαν για λίγες στιγμές ακίνητοι συνειδητοποιώντας την ιερότητα του χώρου. Άκουγαν, μύριζαν, έβλεπαν, ένιωθαν. Κατόπιν, χωρίς κανείς τους να μιλήσει, γύρισαν και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο για να φύγουν.

Εκείνη τη στιγμή όμως άκουσαν κάποια βήματα να πλησιάζουν την πόρτα της εκκλησίας. Κοιτάχτηκαν. Ίσως να ήταν ο παπάς που έφαχναν, ίσως η κυρία που πρόσεχε τα καντήλια και έσβηνε τα κεράκια. Περίμεναν λίγο, μέχρι που εμφανίστηκε ένας άνθρωπος στην πόρτα. Επειδή το φως έπεφτε στην πλάτη του, δεν μπόρεσαν να διακρίνουν το πρόσωπό του. Από τα μακριά μαλλιά κατάλαβαν

ότι είναι κορίτσι. Το κορίτσι έκανε δυο τρία βήματα μέσα στην εκκλησία και η ματιά του συνάντησε τον Κόσμο και τον Άρι. Αυτοί τότε άρχισαν να συνηθίζουν την παρουσία της μέσα στην υποφωτισμένη αίθουσα και να διακρίνουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου της.

Ένα «ααα!» έκπληξης ξέφυγε από τα δύο στόματα. Ήταν το κορίτσι που έψαχναν.

– Ελπίδα! κατάφερε να πει ο Κόσμο.

– Ω, Θεέ μου, όχι! ήταν τα λόγια της κοπέλας, που έκανε μεταβολή και έτρεξε έξω από την εκκλησία.

Χωρίς να χάσουν καιρό, την ακολούθησαν κι οι δυο τους.

– Πήγαινε εσύ από αριστερά, εγώ από δεξιά, να την κυκλώσουμε, φώναζε ο Άρι στο φίλο του, ως εμπειρότερος –λόγω ηλεκτρονικών παιχνιδιών– στους ελιγμούς.

Ο Κόσμο έτρεχε τώρα πίσω από την Ελπίδα. Το κορίτσι όμως έτρεχε πολύ γρήγορα και στα δύο βήματα που έκανε εκείνη, ο Κόσμο μπορούσε να κάνει μόνο ένα. Λίγο ακόμα και θα την έχανε από τα μάτια του, είχε αρχίσει ήδη να λαχανιάζει και τον πόναγε το σώμα του, στη στροφή όμως εμφανίστηκε ο Άρι, που ευτυχώς ήταν πιο γρήγορος από το φίλο του και έφραξε το δρόμο από την άλλη πλευρά.

Το κορίτσι σταμάτησε μόλις είδε τον Άρι. Έστρεψε το κεφάλι της προς τα πίσω και είδε τον Κόσμο να την πλησιάζει κουτσαίνοντας και ασθμαίνοντας. Κατάλαβε πως είχε εγκλωβιστεί. Τότε κάθισε κάτω στο δρόμο, έβαλε το κεφάλι της στα πόδια της και άρχισε να κλαίει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΞΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ ΖΕΣΤΟ και φιλικό, και ο παππούς με τη γιαγιά της, που ζούσαν με αυτήν, έκαναν μεγάλες χαρές βλέποντας τον Κόσμο και τον Άρι. Τους καλωσόρισαν, τους αγκάλιασαν και τους φίλησαν και αφού τους έμπασαν στην τραπεζαρία του σπιτιού τους, τους έβαλαν να καθίσουν κοντά στο τζάκι. Αν και άνοιξη, χρειαζόταν να είναι το τζάκι αναμμένο. Το χωριό ήταν αρκετά βόρειο και το κρύο δεν υποχωρούσε εύκολα.

Οι δυο φίλοι, αφότου κάθισαν στη φωτιά και ένωσαν μια υπέροχη ζεστασιά να τυλίγει το σώμα τους, δέχτηκαν με μεγάλη χαρά το γάλα, το ψωμί, το βούτυρο και τη μαρμελάδα που τους πρόσφερε η γιαγιά της Ελπίδας.

– Τι φοβερά πράγματα είναι αυτά, ενθουσιάστηκε ο Άρι καθώς πασαλειβόταν προσπαθώντας να βάλει βούτυρο και μαρμελάδα πάνω στο ζεστό ψωμί.

Η Ελπίδα χαμογέλασε και προθυμοποιήθηκε να βοηθήσει. Αλλά και ο Κόσμο είχε πέσει με όρεξη και βουλιμία πάνω στα φαγώσιμα, κάνοντας συνέχεια «μμμ» με μπουκωμένο το στόμα. Σίγουρα αυτά που έτρωγαν εκείνη τη στιγμή ήταν χίλιες φορές καλύτερα από τις κονσέρβες και τα χαπάκια τροφίμων της πόλης.

Η Ελπίδα εξήγησε στους δικούς της ποια είναι τα παιδιά. Η αλήθεια είναι ότι είχε τρομάξει, είχε κατατρομοκρατηθεί πολύ στην αρχή, όταν είχαν προφέρει το όνομά της μέσα στην εκκλησία, αλλά και μετά από λίγο, όταν της είχαν φράξει το δρόμο. Νόμιζε ότι την είχαν βρει, ότι την είχαν πιάσει.

– Ποιοι; αναρωτήθηκαν και τα δυο παιδιά με μια φωνή.

Η Ελπίδα τότε, αφού τους ξεκαθάρισε ότι ήταν πολύ ευτυχισμένη που τα παιδιά τελικά δεν ήθελαν να της κάνουν κακό και λύθηκε η

παρεξήγηση στο μυαλό της, άρχισε να διηγείται την ιστορία της.

Εδώ και δύο χρόνια ζούσε στο χωριό μόνο με τον παππού και τη γιαγιά της. Παλιότερα έμενε κι αυτή στην πόλη, πότε με τη μητέρα της και πότε με τον πατέρα της, που είχαν χωρίσει. Δεν μπορούσαν να ζήσουν μαζί και να φτιάξουν μια σωστή οικογένεια, γιατί ήταν τόσο απορροφημένοι με τη δουλειά τους, που δεν τους έμενε σχεδόν καθόλου χρόνος να κοιτάξουν ο ένας τον άλλο ή το παιδί τους. Τον τελευταίο καιρό δούλευαν σε κάτι προγράμματα για το Παγκόσμιο Ίδρυμα και την Παγκόσμια Φυλακή.

«Όχι, κι εδώ με κυνηγάει το Παγκόσμιο Ίδρυμα», σκέφτηκε ο Κόσμο, αλλά δεν είπε τίποτα για να μη διακόψει την εξιστόρηση.

Από τη δουλειά τους έστειλαν τους γονείς της σε αυτούς τους δυο πλανήτες και από τότε, πριν από δύο χρόνια περίπου δηλαδή, δεν ξαναείδε η Ελπίδα ούτε τον πατέρα της ούτε τη μητέρα της.

– Δηλαδή δεν τους έχεις ξαναδεί καθόλου, καθόλου; Ούτε είχες κανένα νέο τους; ρώτησε ο Άρι.

– Όχι, δεν τους έχω ξαναδεί από τότε. Αλλά πριν από λίγους μήνες...

Η Ελπίδα άρχισε να ξετυλίγει το κουβάρι της προσωπικής της ιστορίας, που έμοιαζε περισσότερο με αστυνομική. Πριν από λίγους μήνες λοιπόν, και αφού είχε περάσει αρκετός καιρός που η Ελπίδα δεν είχε κανένα νέο από τους δικούς της, πήρε ένα μήνυμα στον υπολογιστή της από τη μητέρα της. Η Ελπίδα εκείνη την εποχή είχε κουβαλήσει με τη βοήθεια του παππού της και της γιαγιάς της τα περισσότερα πράγματα των γονιών της από την πόλη στο χωριό. Έτσι είχε κοντά της τον υπολογιστή της μητέρας της και του πατέρα της, χώρια έναν παλιό, «αρχαίο», όπως έλεγαν ο Κόσμο και ο Άρι, που βρισκόταν ήδη στο χωριό. Η μητέρα της λοιπόν της έστειλε από τον πλανήτη του Παγκόσμιου Ιδρύματος ένα κείμενο, ένα γράμμα, που έκρυβε μέσα του ένα μήνυμα για βοήθεια. Και η μητέρα και ο πατέρας της Ελπίδας ήταν στην ουσία αιχμάλωτοι του Παγκόσμιου Ιδρύματος και της Παγκόσμιας Φυλακής. Τους έστειλαν εκεί από τη Γη για να δουλέψουν, αλλά είδαν κι έμαθαν τέτοια και τόσα πράγματα, που θα ήταν επικίνδυνο να ξαναγυρίσουν στη Γη.

– Δηλαδή τι ακριβώς συνέβαινε; ρώτησε ο Άρι ανυπόμονα, μη μπορώντας να κρατηθεί για να μάθει τη συνέχεια.

Μια συνέχεια που ήταν πράγματι πολύ αποκαλυπτική. Το Παγκόσμιο Ίδρυμα λοιπόν δεν ήταν ακριβώς αυτό που υποσχόταν ότι είναι, δηλαδή ένας παράδεισος, ένας υπέροχος πλανήτης, το τέλειο μέρος για να ζήσει κανείς. Πίσω από την τεράστια διαφήμιση που του γινόταν κρυβόταν το Μεγάλο Σχέδιο. Οι ηλικιωμένοι άνθρωποι από όλη τη Γη, αλλά και οι ανήμποροι να εργαστούν, οι άνθρωποι που ζούσαν σε χωριά, οι φτωχοί και αμόρφωτοι άνθρωποι έπρεπε να μεταφερθούν με κάθε τρόπο σ' εκείνο τον πλανήτη. Έπρεπε να φύγουν από τη Γη για να αραιώσει κάπως ο πληθυσμός του πλανήτη, στέλνοντάς τους κάπου αλλού, όπου θα παρέμεναν γέροι, φτωχοί, ανήμποροι αλλά και αβοήθητοι. Η Γη έπρεπε να παραμείνει «καθαρή» από αυτούς τους ανθρώπους «δεύτερης κατηγορίας», να ανήκει μόνο στους «υγιείς» ανθρώπους. Έτσι θα μπορούσε να τους θρέψει καλύτερα, να τους ζήσει καλύτερα, ώστε κι αυτοί με τη σειρά τους να μπορούν να προσφέρουν πιο πολλή εργασία, πιο καλές ιδέες, πιο ώριμα μυαλά. Τα χωριά που θα ερήμωναν από τους αγρότες και τους ηλικιωμένους θα γίνονταν ορυχεία και εργοτάξια. Οι άνθρωποι, όσοι μπορούσαν να προσφέρουν, θα συγκεντρώνονταν με τις οικογένειές τους σε μεγάλες πόλεις, όπου οι δορυφόροι θα ρύθμιζαν πλέον τα πάντα, από το τι θερμοκρασία θα κάνει μέχρι το τι ακτίνες του ήλιου θα μπορούσαν να διαπεράσουν την ατμόσφαιρα και να επηρεάσουν τις διαθέσεις των ανθρώπων. Όσοι άνθρωποι βέβαια γίνονταν φτωχοί ή γέροι κι αυτούς τους περίμενε ο πλανήτης του Παγκόσμιου Ιδρύματος.

– Τώρα καταλαβαίνω, φώναξε ο Κόσμο, γιατί καίγονταν πέρσι και πρόπερσι τα δάση εδώ στην περιοχή και γιατί εγκαινίασε ο πρόεδρος του Ιδρύματος το καινούργιο εργοτάξιο.

– Ακριβώς, απάντησε η Ελπίδα. Θέλουν να μας αναγκάσουν να φύγουμε από μόνοι μας, να εγκαταλείψουμε τη γη μας, να ξεριζωθούμε. Και στη θέση αυτού του χωριού θέλουν να κάνουν έναν τεράστιο λάκκο, για να βγάλουν από τη γη όσο περισσότερα

ορυκτά και μεταλλεύματα μπορούν. Δυστυχώς αρκετοί συγχωριανοί μας έχουν φοβηθεί από τις πυρκαγιές και έχουν ήδη φύγει. Πολλούς απ' αυτούς δεν τους έχει ξαναδεί κανείς. Το πιθανότερο είναι ότι τους έχουν ήδη οδηγήσει στο Ίδρυμα.

Τα παιδιά ένιωσαν ν' ανατριχιάζουν. Όλο αυτό το απαίσιο σχέδιο τους είχε φοβίσει.

– Μα αυτό είναι... είναι... είναι... προσπαθούσε να πει ο Άρι, χωρίς να μπορεί να βρει την κατάλληλη λέξη.

– Μη φοβάσαι να το πεις, παιδάκι μου, τον παρότρυνε η γιαγιά της Ελπίδας. Είναι απαίσιο, είναι απάνθρωπο.

– Είναι φορικό, είπε τελικά ο Άρι, κάπως ανακουφισμένος που τελικά βρήκε την ταιριαστή λέξη.

Ο Κόσμος και ο παππούς της Ελπίδας κούνησαν τα κεφάλια τους συμφωνώντας με τους χαρακτηρισμούς που δόθηκαν.

Η ιστορία όμως δεν τελείωνε σ' εκείνο το σημείο, ίσα ίσα που από εκείνο το σημείο άρχισε να γίνεται πιο επικίνδυνη, και για τον Άρι πιο συναρπαστική. Η μητέρα της Ελπίδας λοιπόν έστειλε αυτό το γράμμα που τα εξηγούσε όλα μέσω του υπολογιστή της στη Γη. Οι δορυφόροι της Γης έπιασαν το σήμα κι έκαναν τέτοιες παρεμβολές, ώστε το γράμμα δεν μπορούσε να διαβαστεί σε κανέναν από τους δύο υπολογιστές που είχε μεταφέρει η Ελπίδα από την πόλη στο χωριό. Δεν κατόρθωσαν όμως να εντοπίσουν το σύστημα με το οποίο δούλευε ο «αρχαίος» υπολογιστής του περασμένου αιώνα. Έτσι το μήνυμα εμφανίστηκε ολόκληρο στην οθόνη του παλιού υπολογιστή.

Φύλαξε αυτό το κείμενο σε δισκέτα και φρόντισε να γίνει γνωστό σε όλο τον κόσμο. Βοήθα μας εμένα και τον πατέρα σου για να μας ξαναδείς. Φιλιά, η μαμά σου.

Έτσι κατέληγε η έκκληση για βοήθεια του γράμματος της μητέρας της. Η Ελπίδα έγραψε το γράμμα σε δισκέτα του παλιού υπολογιστή, την οποία και φύλαξε, και από τότε ακόμα φυλάει.

Έπειτα από κάνα δυο ώρες απ' όταν η Ελπίδα έλαβε το μήνυμα, κατέφτασαν τέσσερα αεροπεριπολικά της αστυνομίας στο χωριό. Μπήκαν, ή καλύτερα εισέβαλαν, στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς και χωρίς δεύτερη κουβέντα πήραν και τους δύο υπολογιστές, τους καινούργιους, που βρήκαν στο σπίτι. Η Ελπίδα εκείνη την ώρα βρισκόταν έξω από το χωριό, στο δρόμο προς το βουνό, όπου ο παππούς και η γιαγιά είχαν μια μικρή στάνη και μια αποθήκη. Εκεί έκρυψε καλά στην καταπακτή της αποθήκης τον υπολογιστή, τον «αρχαίο» αυτό υπολογιστή, που τόσο χρήσιμος της είχε φανεί. Γύρισε σπίτι την ώρα που οι αστυνομικοί είχαν φύγει, αφού όμως πρώτα είχαν ψάξει εξονυχιστικά όλο το αγροτόσπιτο, αναποδογυρίζοντας έπιπλα, πετώντας πράγματα έξω από τα ντουλάπια και τα συρτάρια και παίρνοντας μαζί τους ό,τι τους είχε φανεί ύποπτο. Ο παππούς και η γιαγιά έκλαιγαν σιωπηλά για τη συμφορά που τους είχε βρει.

Από εκείνη τη στιγμή η Ελπίδα αποφάσισε πως ήρθε η ώρα να δράσει! Με αυτό τον άχρηστο για πολλούς υπολογιστή που είχε στη διάθεσή της άρχισε να στέλνει μηνύματα ζητώντας βοήθεια. Ήξερε πως είχε ελάχιστες πιθανότητες να λάβει κάποιος το μήνυμά της και πολύ λιγότερες να της απαντήσει αυτός που τυχόν το έπαιρνε, αλλά παρ' όλα αυτά θα προσπαθούσε και θα το πάλευε.

Πέρασε όσο περισσότερες ώρες μπορούσε μπροστά στον υπολογιστή της στέλνοντας μηνύματα και περιμένοντας κάποιο σήμα, κάποια ακτίνα φωτός και ελπίδας. Παράλληλα προσπαθούσε να μην κινεί υποψίες ότι πηγαίνει συνέχεια στη στάνη, γιατί το χωριό είχε μάθει για την αστυνομία και κάποιοι άρχισαν να είναι πολύ επιφυλακτικοί με την οικογένειά της. Μερικές φορές είχε την αίσθηση, την υποψία, πως κάποιος ή κάποιοι την παρακολουθούσαν, χωρίς βέβαια να μπορεί να πει με σιγουριά ποιος, πότε και πώς.

– Ευτυχώς όμως, ο Θεός άκουσε τις προσευχές μου, που έκανα κάθε μέρα στην εκκλησία, και μου έστειλε εσάς τους δύο, είπε στον Κόσμο και τον Άρι, που είχαν μείνει εμβρόντητοι και τρομαγμένοι με αυτά που άκουγαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΦΤΑ

ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ του Κόσμο με τους γονείς του Άρι το απόγευμα της επόμενης μέρας, επικρατούσε μεγάλη ανησυχία. Βρίσκονταν και οι τέσσερις μπροστά από τις ηχοοθόνες τους, κοιτώντας ανήξεροι και ανήμποροι οι μεν τους δε, προσπαθώντας να θυμηθούν αν τους είχαν πει κάτι τα παιδιά τους για το πού θα πήγαιναν.

– Είναι αδιανόητο αυτό που συμβαίνει, έλεγε η μητέρα του Κόσμο. Ο γιος μου δεν έχει πάει σχεδόν ποτέ κάπου μόνος του. Κι αν έχει πάει, αυτό θα ήταν για λίγη ώρα μόνο. Άλλωστε κουράζεται πολύ εύκολα.

Σε αυτό συμφώνησε και η μητέρα του Άρι για το γιο της. Ο πατέρας του είπε ότι προσπάθησε να ρωτήσει τον υπολογιστή του Άρι για το πού βρίσκονταν τα παιδιά, αλλά δεν μπορούσε να λάβει απάντηση, γιατί δεν ήξερε τους κωδικούς και ο υπολογιστής δεν του μίλαγε.

– Μήπως αν προσπαθούσατε εσείς με τον Ιξ-Αρ; ρώτησε τον πατέρα του Κόσμο.

– Προσπάθησα, αλλά είχε το ίδιο αποτέλεσμα. Μάλιστα έβαλα και το δικό μου υπολογιστή να ρωτήσει τον Ιξ-Αρ, αλλά και πάλι τίποτα. Φαίνεται υπάρχουν κάποιοι κωδικοί μεταξύ τους να μη μας δίνουν ορισμένα στοιχεία. Να φανταστείτε ότι ο υπολογιστής μου έχει βάλει το βοηθητικό πρόγραμμα προς τον Ιξ-Αρ κι εμένα ούτε καν με υπακούει.

– Ε, τότε ας φωνάξουμε τον Βίκτωρα να σπάσει αυτούς τους κωδικούς.

– Δίκιο έχετε, είπε ο πατέρας του Άρι στη μητέρα του Κόσμο. Εγώ μάλιστα θα πάω ακόμα παραπέρα, προσθέτοντας να φωνάξουμε και την αστυνομία.

- Την αστυνομία; έκαναν παραξενεμένοι οι άλλοι τρεις γονείς.
 - Μήπως δε θα έπρεπε να ανακατέψουμε την αστυνομία αυτή τη στιγμή; Μήπως θα έπρεπε πρώτα να εξαντλήσουμε τις πιθανότητες που έχουμε με τον Βίκτωρα; είπε ο πατέρας του Κόσμο.
 - Όχι, όχι, επιμένω, την αστυνομία, την αστυνομία. Είναι η μόνη λύση.
- Βλέποντας όμως τη δυσπιστία στα πρόσωπα των τριών άλλων συνομιλητών του, αναγκάστηκε να προσθέσει:
- Μου το είπε ο υπολογιστής μου αυτό. Δεν το σκέφτηκα από μόνος μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΟΧΤΩ

– **Ω** ΣΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΙΣΧΥΡΙΖΕΣΤΕ ΟΤΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ πότε ακριβώς έφυγαν τα παιδιά από το σπίτι. Ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον.

Ο αστυνόμος έξυνη το πηγούνι του προσπαθώντας να εξάγει κάποια συμπεράσματα, αλλά η σκέψη του δεν τον έβγαζε πουθενά. Βασικά είχε κι αυτός ξεχάσει από πότε είχε να δει τα δικά του παιδιά. Μπορεί να ήταν και δέκα μέρες πριν. Μήπως έπρεπε να αρχίσει κι αυτός να ανησυχεί;

– Μάλιστα, κύριε διευθυντά, απάντησε ο πατέρας του Άρι. Ίσως έφυγαν χτες νωρίς το πρωί, ίσως προχτές, ίσως... δεν ξέρω κι εγώ πότε.

Οι γονείς του Κόσμο από την ηχοοθόνη κουνούσαν σιωπηλοί τα κεφάλια τους συμφωνώντας μαζί του. Η μητέρα του Άρι έδειχνε στους άλλους αστυνομικούς πού έβαζε τα πράγματά του ο γιος της κι αυτοί τα έψαχναν με τον ανιχνευτή τους.

Άμα έβρισκαν κάτι που θεωρούσαν ύποπτο, το έβγαζαν από τη θέση του και το εξέταζαν. Επειδή δε σχεδόν όλα τα πράγματα μπορεί να θεωρηθούν ύποπτα κάτω από κάποιες προϋποθέσεις, η ακαταστασία που επικρατούσε στο σπίτι του Άρι ήταν τεράστια. Πράγματα πεταμένα στο πάτωμα και άλλα αφημένα σε τυχαίες θέσεις, «θύματα» της προσπάθειας να ανακαλυφθεί αυτό το «κάτι» που θα οδηγούσε στα ίχνη των παιδιών.

– Παράξενο, πολύ παράξενο, συνέχισε να μονολογεί ο αστυνομικός διευθυντής. Ξέρετε, οι εξαφανίσεις παιδιών είναι κάτι που ανήκει στο παρελθόν. Η τελευταία εξαφάνιση μπορεί να έγινε ίσα με τριάντα, σαράντα χρόνια πιο πριν. Μιλάμε βέβαια για τον πο-λι-τι-σμέ-νο κόσμο.

Αυτό το τελευταίο το είπε έντονα και συλλαβιστά, ίσως για να καταλάβουν οι συνομιλητές του πως ανήκουν σε έναν πολύ προνομιακό κόσμο, όπου περιστατικά όπως οι εξαφανίσεις παιδιών δεν έχουν πλέον θέση.

– Εννοείται, συνέχισε το διάλογο-μονόλογο, ότι θα κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας για να βρεθούν τα παιδιά. Ξεκινάμε από το μηδέν.

Οι γονείς των παιδιών καθόλου δεν ησύχασαν με αυτά που άκουγαν από τον αστυνόμο. Έστυβαν τα μυαλά τους να θυμηθούν ένα γεγονός, μια φράση, μια λέξη έστω, ή κάτι παράξενο στη συμπεριφορά των παιδιών, που θα μπορούσε να βοηθήσει στις έρευνες της αστυνομίας. Τίποτα. Άκουγαν υπομονετικά τις ερωτήσεις του διευθυντή και των βοηθών του, αλλά δεν πρέπει να τους διαφώτισαν ούτε στο παραμικρό με τις απαντήσεις που τους έδιναν.

Σε κάποια στιγμή όμως ακούστηκε το όνομα του Βίκτωρα και της βλάβης του Ιξ-Αρ και το πρόσωπο του αστυνόμου φωτίστηκε κάπως.

– Αχά, είπε και ο μίνι υπολογιστής που κατέγραφε τις συνομιλίες κατέγραψε και την ικανοποίηση που έδειχνε αυτό το επιφώνημα. Τότε αυτό που θα κάνουμε είναι να κρατήσουμε στην αστυνομία τους υπολογιστές των παιδιών, μήπως και οι ειδικοί μας καταφέρουν να σπάσουν τους μυστικούς κωδικούς και μούνε μέσα στο πρόγραμμα. Ίσως βρούμε κάποιες χρήσιμες πληροφορίες.

Ο αστυνόμος διέταξε τους κατωτέρους του να πάρουν τον υπολογιστή του Άρι και μετά να περάσουν και από το σπίτι του Κόσμο για να πάρουν τον Ιξ-Αρ. Χαμογελώντας χαιρέτησε τους γονείς των παιδιών και έφυγε.

Στο μυαλό του είχε ήδη βρει έναν πρώτο ύποπτο, έναν άνθρωπο που μπορεί να ήξερε πολλά, ή που αν δεν ήξερε, τέλος πάντων δεν πείραζε, γιατί έπρεπε κάποιος να πληρώσει: τον Βίκτωρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΕΝΝΕΑ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΉΤΑΝ ΒΑΘΥΣ, απολαυστικός, ξέγνοιαστος. Ξαπλωμένοι μέσα σ' εκείνες τις βαριές κουβέρτες, που, αν και άνοιξη, ήταν απαραίτητες για το βράδυ, κοιτάζοντας τις μικρές σπίθες και τα τελευταία ξύλα που σιγόκαιγαν στο τζάκι μέχρι να τους πάρει ο ύπνος, μυρίζοντας τις ευωδιές από τα πρώτα άνθη της εποχής και ακούγοντας ξεκάθαρα τους παράξενους θορύβους της νύχτας, ένιωθαν πως αυτό ήταν μια μεγάλη εμπειρία και για τους δυο τους.

Εύπνησαν το άλλο πρωί από μόνοι τους, εντελώς ξεκούραστοι και ορεξάτοι να φάνε χωριάτικο ψωμί με χειροποίητο βούτυρο και μαρμελάδα και να πιουν φρέσκο γάλα.

Η Ελπίδα και οι δικοί της ήταν στην τραπεζαρία. Μαζί τους καθόταν μια γειτόνισσα, η κυρία Μαργαρίτα.

– Καλημέρα τα παιδιά μου! είπε η γιαγιά της Ελπίδας. Πώς κοιμηθήκατε το βράδυ; Κρυώνατε;

– Ήταν υπέροχα, καταπληκτικά, είπαν σχεδόν με μια φωνή και τα δύο παιδιά.

– Πρώτη φορά έκανα τέτοιο ξεκούραστο ύπνο, πρόσθεσε ο Άρι, για να συμπληρώσει και ο Κόσμος:

– Εγώ πρώτη φορά ξυπνάω από μόνος μου.

Ο παππούς τούς έδειξε το τραπέζι να καθίσουν και αυτοί με μεγάλη τους χαρά έκοψαν από το καυτό ψωμί και ήπιαν από το ζεστό γάλα.

– Μμμ, όλο το σπίτι ευωδιάζει, έλεγε ο Άρι καθώς έτρωγε κάνοντας τους σπιτονοικοκύρηδες να νιώθουν πολύ ωραία που πρόσφεραν τέτοια χαρά.

Η κυρία Μαργαρίτα, η γειτόνισσα, είχε μάθει λίγο πολύ το λόγο που είχαν κάνει τα παιδιά όλο αυτό το μεγάλο ταξίδι, για να

βοηθήσουν δηλαδή την Ελπίδα, και ρώτησε τον Κόσμο για το πώς ένωσε όταν είδε για πρώτη φορά το μήνυμα στον υπολογιστή του.

– Παράξενα, πολύ παράξενα, είπε αυτός. Η αλήθεια είναι ότι τρόμαξα κάπως, αλλά απ’ ό,τι φαίνεται είχα άδικο. Πού να φανταστώ ότι εδώ πάνω θα ήταν ο παράδεισος.

Οι υπόλοιποι γέλασαν και ο Άρι κοίταξε παραξενεμένος το φίλο του και αυτό το πρόσεξε ο Κόσμος. Πρώτη φορά εκφραζόταν με τόσο ενθουσιασμό για κάτι, ίσως γιατί για πρώτη φορά ένωθε και ελεύθερος από κάτι άλλο, τη ζωή στην πόλη. «Περίεργο», σκέφτηκε ο Κόσμος, χωρίς να αισθάνεται καθόλου τύψεις και ενοχές που του άρεσε αυτή η ξεγνοιασιά που ζούσε.

– Ελάτε, αρκετή ώρα καθόμαστε και μιλάμε, σηκώθηκε από τη θέση της η Ελπίδα. Οι δουλειές μάς περιμένουν.

Χωρίς να πει τίποτε άλλο εξαφανίστηκε από την τραπεζαρία, αναγκάζοντας τον Κόσμο και τον Άρι να τρέξουν πίσω της στο κτήμα.

– Ε, περιμένετε, περιμένετε με, φώναξε ο Κόσμος στα δυο παιδιά, που τον είχαν αφήσει αρκετά πιο πίσω.

Σιγά σιγά τους πλησίασε λαχανιασμένος.

– Έφαγα πολύ φαίνεται και δεν μπορώ να τρέξω, δικαιολογήθηκε και έβγαλε από το σακίδιό του, που πάντα κουβαλούσε μαζί του, τη φιάλη με τον αέρα πόλης.

Πήγε να το βάλει στη μύτη του και να μυρίσει, αλλά η Ελπίδα του το άρπαξε και το πέταξε κάμποσα μέτρα παραπέρα, μέσα σε ένα βαρέλι που ήταν για τα σκουπίδια.

– Αυτό δε θα το ξαναχρειαστείς εδωπέρα. Κράτα αυτές τις μυρωδιές του χωριού μέσα σου. Αυτές να μυρίζεις όταν θα ξαναγυρίσεις στην πόλη σου.

Ο Κόσμος, που στην αρχή παραξενεύτηκε γι’ αυτή της την πράξη, δεν είπε τίποτα. Η Ελπίδα είχε δίκιο. Άνοιξε τα ρουθούνια του και τα πνευμόνια του διάπλατα και εισέπνευσε φρέσκο αέρα εξοχής, αρώματα από μαργαρίτες και παπαρούνες, ευωδιές από διάφορα άλλα λουλούδια, που ούτε τα είχε ξαναδεί, μυρωδιές από το χώμα.

Πήγαν στην πίσω μεριά του κτήματος, εκεί που βρίσκονταν τα ζώα. Ο Άρι και ο Κόσμο αναγνώρισαν ότι ένα από αυτά ήταν γάιδαρος, αυτό το θυμόντουσαν από το σταθμό. Τα άλλα ζώα όμως τα έβλεπαν για πρώτη φορά.

– Οχ, τι είναι αυτά; Ξέφυγε του Άρι χωρίς να σκεφτεί ότι μπορεί και να τους κοροΐδευε η Ελπίδα γι' αυτό.

Αυτή όμως γέλασε.

– Αυτό είναι ένα πρόβατο κι εκεί πίσω το μεγάλο είναι αγελάδα κι εκείνο εκεί κατσίκια. Μην ντρέπεστε, έτσι ήμουν κι εγώ στην αρχή πριν έρθω στο χωριό. Δεν ήξερα τίποτα. Πού να τα μάθω άλλωστε όλα αυτά στην πόλη; Τώρα όμως που τα ξέρω, καταλαβαίνω πως είναι προτιμότερο και ωραιότερο να ξέρω ν' αρμέξω την κατσίκια μας παρά να προσπαθώ να καταλάβω Τριγωνομετρία και Αστροφυσική.

Τα παιδιά ένιωσαν τεράστια αγαλλίαση για τα λόγια αυτά της καινούργιας τους φίλης. Κι αυτή λοιπόν κάποτε ήταν ένα παιδί της πόλης. Και τώρα να πόσο ευτυχισμένη είναι που βρίσκεται στη φύση! Ήταν κι αυτή ένα μέρος αυτής της φύσης, ανήκε στο χωριό και στη ζωή του.

– Μη στέκεστε εκεί πέρα. Ελάτε εδώ.

Η φωνή της Ελπίδας τους διέκοψε από αυτές τις ωραίες και νοσταλγικές τους –νοσταλγία για κάτι που ποτέ πρωτότερα δεν είχαν γνωρίσει, να κι άλλο ένα περίεργο– σκέψεις. Στεκόταν όρθια δίπλα στο κοτέτσι έχοντας την πόρτα του ανοιχτή.

– Τη βλέπεις αυτή την κότα που κάθεται τόσο ήρεμα και τόσο άνετα; απευθύνθηκε στον Κόσμο όταν τα παιδιά την πλησίασαν. Βάλε σιγά σιγά το χέρι σου από κάτω και πάρε το αυγό.

– Το αυγό; Ποιο αυγό; αναρωτήθηκαν και οι δυο τους.

Τα αυγά δε γίνονται στα εργοστάσια από ειδικά προγραμματισμένους υπολογιστές; Γίνονται αυγά και στη φύση;

Ο Κόσμο προσπάθησε να βάλει αργά το χέρι του κάτω από την κότα, αλλά αυτή, μόλις το αισθάνθηκε, άρχισε να κακαρίζει και να φτερουγίζει ξεσηκώνοντας όλο το κοτέτσι. Ο Κόσμο και ο Άρι

έφτυναν τα πούπουλα που ήρθαν στο στόμα τους με αυτή τη φασαρία και η Ελπίδα είχε βάλει τα γέλια.

– Είναι πολύ ζεστό, είπε με έκπληξη και θαυμασμό ο Κόσμο, δίνοντας το αυγό στο φίλο του για να νιώσει κι εκείνος αυτή την αίσθηση.

– Παρ' όλο το κρύο, όλα σε αυτό το χωριό είναι πολύ ζεστά και ωραία, συμπλήρωσε ο Άρι. Μακάρι να μπορούσαμε να μείνουμε για πάντα εδώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ

Η ΠΟΡΤΑ ΧΤΥΠΑΓΕ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΔΥΝΑΤΑ. Και πρέπει να χτύπαγε αρκετή ώρα, αφού μέσα στον ύπνο του ο Βίκτωρας άκουγε όλον αυτό το θόρυβο.

– Τώρα, τώρα, έρχομαι! φώναξε όσο μπορούσε πιο δυνατά για να ακουστεί, αλλά η φωνή του δε βγήκε όπως αυτός θα ήθελε.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι, ήταν εφτά παρά δέκα το πρωί. «Ποιος να είναι άραγε τέτοια ώρα πρωινιάτικα;» πρόλαβε να αναρωτηθεί προτού ανοίξει την πόρτα και ορμήσουν μέσα κάπου εφτά οχτώ αστυνομικοί.

– Καλημέρα σας, κύριε Βίκτωρα. Είμαι ο γενικός αστυνομικός διευθυντής της πρωτεύουσας. Συγγνώμη γι' αυτή την έφοδο και το ακατάλληλο της ώρας, αλλά δυστυχώς οι εξελίξεις τρέχουν και πρέπει να τις προλαβαίνουμε.

Ο Βίκτωρας δεν μπορούσε να καταλάβει τι συμβαίνει. Πρέπει να είχε γίνει κάποιο λάθος, αλλά από την άλλη ο αστυνομικός διευθυντής ήξερε το όνομά του. Συνεπώς;

– Περιμένετε λίγο να πάω να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου και να ντυθώ και επιστρέφω.

Όση ώρα έλειπε ο Βίκτωρας από το δωμάτιο, οι αστυνομικοί που συνόδευαν το διευθυντή έφεραν μέσα στο μαγαζί του τους δύο υπολογιστές που είχαν πάρει από τα σπίτια των παιδιών. Ο Ιξ-Αρ και ο υπολογιστής του Άρι εγκαταστάθηκαν γρήγορα και πρόχειρα πάνω σε ένα τραπέζι, που του το άδειασαν αστραπιαία οι αστυνομικοί από τα εργαλεία που είχε πάνω του πετώντας τα κάτω. Ο διευθυντής σήκωσε ένα σφυράκι, με το οποίο άρχισε να παίζει νευρικά.

– Λοιπόν; είπε αμήχανα ο Βίκτωρας καθώς μπήκε ξανά στο δωμάτιο. Σε τι οφείλω την επίσκεψή σας;

– Θα θέλαμε να μας βοηθήσετε να ανακαλύψουμε δυο εξαφανισμένα παιδιά. Πιστεύουμε ότι στον υπολογιστή του ενός από αυτά, και ο διευθυντής έδειξε με το σφυράκι τον υπολογιστή του Άρι, κρύβεται το μυστικό της εξαφάνισής τους. Για να σας βοηθήσουμε σας φέραμε και τον υπολογιστή του δεύτερου παιδιού, αλλά πιστεύουμε ότι απ’ αυτόν δε θα βγάλουμε τίποτα σημαντικό και χρήσιμο.

Το μυαλό του Βίκτωρα άρχισε να παίρνει γρήγορα στροφές. Ο ίδιος ήξερε πού βρίσκονταν τα παιδιά και γιατί είχαν πάει εκεί. Δε φανταζόταν όμως ότι η υπόθεση θα κατέληγε στην αστυνομία. Για την ώρα δεν ήξερε αν έπρεπε να πει αυτά που γνώριζε και μέχρι ποιο σημείο ήταν πληροφορημένη η αστυνομία. Το ανακουφιστικό γι’ αυτόν ήταν ότι οι αστυνομικοί πίστευαν πως το μυστικό κρυβόταν στον υπολογιστή του Άρι και όχι του Κόσμο.

– Ορίστε λοιπόν, κύριε Βίκτωρα, είπε ο διευθυντής δείχνοντας τους υπολογιστές. Οι κατηγορούμενοι είναι όλοι δικοί σας.

– Κύριε διευθυντά, προσπάθησε να κερδίσει χρόνο ο Βίκτωρας, γνωρίζετε ότι είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να μπω στους κωδικούς που έχουν βάλει τα παιδιά στους υπολογιστές τους.

– Μα γι’ αυτό ήρθαμε κι εμείς σ’ εσάς. Για να πετύχετε το αδύνατο, απάντησε με κάπως ειρωνική φωνή ο διευθυντής.

– Ναι, αλλά τουλάχιστον γνωρίζετε ότι αυτό το πράγμα είναι χρονοβόρο. Θα χρειαστώ λοιπόν χρόνο και ηρεμία για να ξεκινήσω αυτή...

– Δηλαδή αρνείστε να συνεργαστείτε με την αστυνομία; ούρλιαξε ο αστυνομικός διευθυντής νευριασμένος.

– Όχι, όχι, αλίμονο, με παρεξηγήσατε, προσπάθησε να τον κατευνάσει ο Βίκτωρας, συνειδητοποιώντας ότι η τακτική αυτή για να κερδίσει χρόνο δεν ήταν και πολύ σωστή. Έχω όμως σήμερα να τελειώσω κάποιες επιδιορθώσεις υπολογιστών και να τους παραδώσω το απόγευμα στους ιδιοκτήτες τους, όπως αυτόν εκεί στη γωνία...

Ο διευθυντής πλησίασε τον ανοιγμένο υπολογιστή και άρχισε να χτυπάει μανιασμένα με το σφυράκι που κρατούσε τα

μικροσυστήματα και την οθόνη του. Ο Βίκτωρας από τη σασιτισμάρα δεν μπόρεσε να αρθρώσει λέξη τις πρώτες στιγμές, για να κατορθώσει μετά να πει μόνο:

– Μα τι κάνετε;

Ο αστυνόμος γύρισε νευριασμένος προς το μέρος του.

– Τέρμα οι επιδιορθώσεις για σήμερα. Σήμερα θα δουλέψεις για μας και μόνο για μας. Έτσι μόνο θα ελαφρύνεις τη θέση σου.

Και βλέποντας την απορία στα μάτια του Βίκτωρα, συνέχισε:

– Αυτή τη στιγμή είσαι ο κύριος ύποπτος γι' αυτή την εξαφάνιση.

Ο Βίκτωρας τα χρειάστηκε. Ο φόβος διαπέρασε σαν ηλεκτρικό ρεύμα το σώμα του. Ένωσε τα άκρα του να μουδιάζουν.

Ο διευθυντής από την άλλη περιεργαζόταν το εργαστήριο και τους υπολογιστές των άλλων πελατών, σχεδιάζοντας ίσως ποιον άλλον θα σπάσει.

– Τι... τι θέλετε να κάνω; άρθρωσε ενστικτωδώς ο Βίκτωρας μη μπορώντας να κρύψει την ταραχή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΝΑ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟ ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΣΕ ΝΑ ΕΡΓΑΣΤΕΙ στον υπολογιστή του, αλλά δεν μπορούσε. Δεν ήταν μόνο ότι το μηχάνημα δεν τον υπάκουε πλέον, μαζεύοντας όλες τις πληροφορίες των μαθημάτων που κανονικά θα μάζευε ο Ιξ-Αρ, αλλά και ότι τον ανησυχούσε το μπλέξιμο της αστυνομίας σε αυτή την υπόθεση. Το να αναλάβει ο αστυνομικός διευθυντής και οι βοηθοί του να διαλευκάνουν το μυστήριο της εξαφάνισης των παιδιών, αυτό και μόνο αρκούσε για να κάνει την κατάσταση πιο σοβαρή και πιο περίπλοκη. Μα πού στο καλό είχαν πάει αυτά τα παιδιά; Τι σόι παιχνίδια παίζανε; Ούτε αυτός στα νιάτα του είχε επιχειρήσει κάτι παρόμοιο, αλλά ούτε και είχε ακούσει ποτέ κανέναν να έχει αντιμετωπίσει παρόμοιο πρόβλημα. Και η αστυνομία, όσο και να βοηθούσε, δεν είχε ποτέ ασχοληθεί με μια τέτοια περίπτωση. Συνεπώς τι είδους πείρα και αποτελεσματικότητα θα μπορούσε να επικαλεστεί;

Τις σκέψεις του αυτές και τις ανησυχίες του φαίνεται πως συμεριζόταν και η γυναίκα του, η μητέρα του Κόσμο, η οποία καθόταν σε μια άκρη στο δωμάτιο του άντρα της, σιωπηλή, προσπαθώντας να δαμάσει τις δικές της ανησυχίες.

– Μου φαίνεται πως πρέπει κι εμείς οι ίδιοι να δράσουμε, γιατί δε μου νομίζω να φτάσουμε σε κάποιο αποτέλεσμα άμα τα περιμένουμε όλα από την αστυνομία, είπε ο πατέρας του Κόσμο και χωρίς να περιμένει απόκριση από τη γυναίκα του, κάλεσε τους γονείς του Άρι.

Στην ηχοοθόνη εμφανίστηκαν κι οι δυο τους, το ίδιο προβληματισμένοι με τους γονείς του Κόσμο. Ο πατέρας του Κόσμο είπε τις σκέψεις που είχε κάνει στους γονείς του Άρι κι αυτοί αναρωτήθηκαν για το πώς θα μπορούσαν να ενεργήσουν μόνοι τους

και τι θα έπρεπε να κάνουν. Άραγε δεν ήταν αρκετό που άφησαν την αστυνομία να χειριστεί την υπόθεση;

– Όχι, βέβαια, τους αντέκρουσε εκείνος. Σε καμία περίπτωση δεν είναι αρκετό.

– Και τι θα μπορούσαμε να κάνουμε εμείς; ρώτησε η μητέρα του Άρι.

– Έχω μια ιδέα, πιστεύω να συμφωνήσετε μαζί μου. Θα ειδοποιήσω κάποιους γνωστούς μου δημοσιογράφους να βγάζουν στην ηχοθόνη, σε όλες τις ειδήσεις, το νέο για την εξαφάνιση των παιδιών μας. Αν κάποιος τα δει κάπου, ή ακόμα και αν τα ίδια τα παιδιά δούνε από κάπου το πόσο ανησυχούμε, τότε θα γυρίσουν και θα λήξει η ιστορία. Και βέβαια ούτε αστυνομίες ούτε τίποτα. Πιστεύω βέβαια πως δεν είναι κάτι σοβαρό αυτό που συμβαίνει, κάπου θα βρίσκονται τα παιδιά, κάποια δουλειά θα έχουν, που εμάς δεν περνάει από το μυαλό μας. Ίσως μάλιστα και να μας έχουν πει κάτι γι' αυτό κι εμείς να το έχουμε ξεχάσει. Λοιπόν θα το βγάλουμε στις ειδήσεις και βλέπουμε.

Οι άλλοι τρεις δεν είπαν τίποτα. Ίσως μάλιστα να βρήκαν σωστή την ιδέα.

– Και πότε θα γίνει αυτό; ρώτησε η μητέρα του Κόσμο τον άντρα της.

– Τώρα αμέσως, μόλις κλείσουμε την επικοινωνία, θα ψάξω να βρω τον κωδικό των γνωστών μου δημοσιογράφων. Δε θα έχουμε πια ν' ανησυχούμε για τίποτα. Είναι όλα θέμα χρόνου. Να δείτε που το πολύ σε δύο μέρες θα έχουμε νέα από τα παιδιά μας.

– Μακάρι, ακούστηκε από τα στόματα των υπόλοιπων τριών.

Εκεί η επικοινωνία τους σταμάτησε και ο πατέρας του Κόσμο προσπάθησε να βρει στα αρχεία του τους αριθμούς κλήσης των γνωστών του. Αυτό όμως δεν ήταν και τόσο εύκολο λόγω της ανυπακοής του υπολογιστή του. Στο τέλος όμως, και μετά από πολλές προσπάθειες, τα κατάφερε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ

ΟΙ ΩΡΕΣ ΠΕΡΝΟΥΣΑΝ ΚΑΙ Ο ΒΙΚΤΩΡΑΣ ΣΚΥΜΜΕΝΟΣ πάνω από τον υπολογιστή έκανε πως εργαζόταν για να βρει τους κωδικούς του. Ήξερε πως αργά ή γρήγορα θα αναγκαζόταν να μπει μέσα στο πρόγραμμα.

Δε θα μπορούσε συνέχεια να προσποιείται, αλλά ήθελε να κερδίσει όσο περισσότερο χρόνο μπορούσε. Ο υπολογιστής του Άρι ήταν ακίνδυνος, το μήνυμα είχε φτάσει στον Ιξ-Αρ του Κόσμο. Αν ξέμπλεκε όμως γρήγορα με τον έναν υπολογιστή, τότε σίγουρα θα έπρεπε να ασχοληθεί και με τον άλλο. Βέβαια ήξερε ότι τα παιδιά δεν είχαν κάνει κάτι κακό, δεν είχαν τίποτα να κρύψουν, απλώς οι δικοί τους ανησυχούσαν και κάλεσαν την αστυνομία. Όμως ειδικά αυτός ο τρόπος του αστυνομικού διευθυντή δεν του άρεσε καθόλου, γι' αυτό θα τους παίδευε κι εκείνος με τη σειρά του λίγο.

Ο διευθυντής περπατούσε νευρικά πάνω κάτω στο δωμάτιο παίζοντας το σφυράκι στα χέρια του. Οι υπόλοιποι αστυνομικοί κάθονταν βαριεστημένοι στις καρέκλες, ή όπου αλλού είχαν βρει, ή ήταν όρθιοι και έλεγαν διάφορες ιστορίες για να περνάει η ώρα. Οι ώρες όμως ήταν πάρα πολλές και δύσκολα περνούσαν. Όρθιος πάνω από τον Βίκτωρα στεκόταν ένας άλλος ειδικός, υποτίθεται, στους κομπιούτερ. Αυτός βέβαια δεν ήξερε και τόσο πολλά όσο ο Βίκτωρας, ήξερε όμως αρκετά για να αρχίσει να υποψιάζεται ότι η διαδικασία καθυστερούσε. Μερικές φορές μάλιστα με τις απορίες του «Μα καλά τώρα, γιατί ακολουθείς αυτή τη μέθοδο;» ή «Γιατί το έκανες αυτό, αφού το άλλο πρόγραμμα σε βγάζει πιο γρήγορα;» έφερνε σε πολύ δύσκολη θέση τον Βίκτωρα.

– Λοιπόν, κύριε Βίκτωρα, καθυστερούμε επίτηδες; έλεγε τότε ο αστυνομικός διευθυντής δήθεν νευριασμένος, αλλά στην

πραγματικότητα ήταν βαριεστημένος που αναγκαζόταν να μένει τόσες ώρες άπρακτος.

– Όχι, κύριε αστυνόμε, απαντούσε τότε ο Βίκτωρας, αλλά αν θέλετε, μπορείτε να με απαλλάξετε από αυτή τη δουλειά και να αναλάβει ο δικός σας ειδικός, και έδειχνε τον άλλον που στεκόταν από πάνω του.

Ο ειδικός, όταν το άκουγε αυτό, σάστιζε κάπως και έλεγε απολογητικά:

– Ε, ξέρετε, αυτά τα προγράμματα δεν τα γνωρίζω και τόσο καλά, μόνο συμβουλευτικά έχω έρθει εδώ.

Κι έτσι συνέχιζαν πιο πολύ απλά και μόνο για να λένε κάτι και να σπάει η μονοτονία ώσπου να βρει τους κωδικούς του υπολογιστή.

Αργά το απόγευμα ο Βίκτωρας αποφάσισε να προχωρήσει τη διαδικασία. Με κάποιες εντολές, που σίγουρα θα μπερδευαν τον ειδικό, θα «κατόρθωνε» τελικά να σπάσει τους κωδικούς.

Ο ειδικός βέβαια δε χρειαζόταν να μπερδευτεί γιατί είχε καθίσει σε μια καρέκλα και μισοκοιμισμένος ή μισοζαλισμένος από την οθόνη του υπολογιστή τα είχε παρατήρει αρκετή ώρα πιο πριν. Μετά από λίγα λεπτά ακούστηκε η μεταλλική και συλλαβιστή φωνή του υπολογιστή του Άρι:

– Κωδικός εντάξει. Πρόγραμμα ελεύθερο.

Αμέσως δημιουργήθηκε μεγάλη αναστάτωση στο εργαστήριο. Ο διευθυντής άφησε το σφυράκι κάπου και έτρεξε στον Βίκτωρα. Ο ειδικός ξύπνησε εντελώς και ανακάθισε νομίζοντας ότι έφτασε κι εκείνου η ώρα να δράσει. Οι υπόλοιποι αστυνομικοί αναπήδησαν από τις καρέκλες τους και ενστικτωδώς έβαλαν τα χέρια πάνω στα όπλα τους.

– Ρώτα τον για τις τελευταίες του εγγραφές. Τι έχει καταγράψει, τι έχει αποθηκεύσει τελευταίο.

Ο διευθυντής βιαζόταν να τα πει όλα μαζί, να προστάξει, να τους κάνει όλους να νιώσουν ότι ήρθε η ώρα για δράση.

Ο Βίκτωρας υπάκουσε. Η οθόνη του υπολογιστή του Άρι πλημμύρισε με διάφορες πληροφορίες που αφορούσαν σε ώρες αναχωρήσεων λεωφορείων, αεροπλάνων, αεροταξί, τρένων,

διάφορα δρομολόγια, ώρες αφίξεων, ενδιάμεσες στάσεις. Όλοι είχαν μαζευτεί γύρω από τον υπολογιστή και προσπαθούσαν να καταλάβουν τι χρειάζονταν όλες αυτές οι πληροφορίες.

Ο Βίκτωρας έμεινε σκεπτικός. Δε φανταζόταν ότι ο υπολογιστής θα είχε τέτοιες πληροφορίες. Τώρα, αργά ή γρήγορα, οι αστυνομικοί θα υποπτεύονταν για το προς τα πού είχαν τραβήξει τα παιδιά.

– Ρώτα τον για τον τελικό προορισμό, για το πού ήθελε να πάει ο Άρι, βιαζόταν τώρα ο αστυνομικός διευθυντής, καταλαβαίνοντας ότι πλησίαζε στη λύση του μυστηρίου και ίσως σε μια προαγωγή του.

Ο Βίκτωρας αναγκαστικά έκανε ό,τι του είπε ο αστυνόμος. Η μεταλλική συλλαβιστή φωνή του υπολογιστή ακούστηκε ξανά έπειτα από λίγο.

– Τελικός προορισμός πεντακόσια εξήντα χιλιόμετρα βορειοδυτικά της πρωτεύουσας, στο χωριό...

– Πώς; Πώς; έκανε ο επιθεωρητής έκπληκτος μόλις άκουσε το όνομα του χωριού.

Ήταν φανερό πως είχε ταραχτεί. Οι υπόλοιποι δεν κατάλαβαν τι το ξεχωριστό είχε αυτό το χωριό. Γι' αυτούς ήταν απλά και μόνο ένα χωριουδάκι, που αγνοούσαν ακόμα και την ύπαρξή του.

– Το Σχέδιο. Το Σχέδιο, μουρμούριζε μέσα από τα δόντια του ο διευθυντής, χωρίς να τον ακούσει κανείς.

Γυρνώντας έπειτα στους άντρες του είπε:

– Ο κύριος Βίκτωρας τίθεται σε περιορισμό. Κανείς άλλος δε θα μπει στο εργαστήριο και σ' αυτόν απαγορεύεται η έξοδος. Έγινα αντιληπτός;

– Μάλιστα! είπαν με μια φωνή οι υπόλοιποι αστυνομικοί.

Ο διευθυντής έφυγε βιαστικά βροντώντας πίσω του την πόρτα και αφήνοντας τον Βίκτωρα πολύ ταραγμένο, αλλά και πολύ σίγουρο ότι κάτι συμβαίνει, κάτι άλλο σοβαρό και ίσως επικίνδυνο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΡΙΑ

Η ΤΑΝ ΜΑΖΕΜΕΝΟΙ ΟΛΟΙ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΤΖΑΚΙ. Ο παππούς έπαιζε φουσαρμόνικα συνοδεύοντας την κιθάρα της Ελπίδας, μιας Ελπίδας που η υπέροχη φωνή της, δυνατή και απαλή συγχρόνως, αγνή και καθαρή σαν κρύσταλλο, γέμιζε με ζέστη τις καρδιές και τις σκέψεις αυτών που βρίσκονταν μέσα στο μικρό δωμάτιο. Η γιαγιά ένιωθε ευτυχισμένη για τη χαρά αυτής της απλότητας. Έβαζε λουκάνικα στη φωτιά, και κάστανα και πατάτες, ενώ η κυρία Μαργαρίτα τη βοηθούσε. Ο άντρας της κυρίας Μαργαρίτας, φίλος του παππού της Ελπίδας, γέμιζε τα ποτήρια με κρασί.

Ο Κόσμος και ο Άρι είχαν έρθει σε μεγάλο κέφι. Έχοντας ζαλιστεί λιγάκι από το κρασί και ζεσταθεί, τόσο από το ποτό όσο και από το τζάκι, ένιωθαν ελεύθεροι να πουν ό,τι αστείο τούς ερχόταν στο μυαλό, όσο χαζό κι αν ήταν αυτό. Αυτά που είχαν κάνει από το πρωί δε θα τα είχαν κάνει μια ολόκληρη ζωή εάν δε βρίσκονταν στο χωριό. Είχαν αρμέξει την κατσίκια, είχαν ταΐσει τα κουνέλια, έβαλαν νερό στο γάιδαρο, μάζεψαν αυγά από το κοτέτσι, έσκαψαν, φύτεψαν λουλούδια, κουβάλησαν ξύλα, κουράστηκαν. Αλλά παρ' όλο το σωματικό τους μόχθο, ένιωθαν ξεκούραστοι και φρέσκοι, έτοιμοι να κάνουν άλλα τόσα. Βρίσκονταν σε μια ευχάριστη υπερένταση, μια υπερδιέγερση που δεν τους άφηνε να ηρεμήσουν. Αλλά και γιατί θα έπρεπε να ηρεμήσουν; Σε δυο τρεις μέρες θα έφευγαν ξανά για τα σπίτια τους, για την πόλη, για τους υπολογιστές τους και τα μαθήματα αστρικών φαινομένων. Γιατί να μην το διασκέδαζαν τώρα; Πού θα μπορούσαν να πούνε ξανά ασυναρτησίες λόγω του κρασιού, χωρίς να τους παρεξηγήσει κανείς; Να μην ντρέπονται που δεν ξέρουν όχι μόνο τα λόγια των τραγουδιών, αλλά που δεν ξέρουν καν να τραγουδάνε. Και παρ'

όλα αυτά να προσπαθούν και να σκορπίζουν χαρά και γέλιο και απόλαυση στην παρέα. Σίγουρα όχι στην πόλη και φυσικά όχι μπροστά στους υπολογιστές τους, μελετώντας μαθήματα ή αρχαίους πολέμους. Και σίγουρα όχι με το να είναι βυθισμένοι στη μοναξιά τους, χωρίς να έχουν έναν άνθρωπο να μιλήσουν, ακούγοντας μόνο τη μεταλλική φωνή του Ιξ-Αρ, ή όποιου Ιξ-Αρ.

Εδώ οι δουλειές γίνονταν όχι απλά και μόνο για να γίνουν, αλλά γιατί πρόσφεραν μεγάλη ευχαρίστηση στους ανθρώπους που τις έκαναν, τόσο με το αποτέλεσμα τους όσο και με την απόλαυση της σωματικής κούρασης. Εδώ δεν υπήρχαν δορυφόροι να ρυθμίζουν το πότε θα βρέχει ή πότε θα έχει ήλιο. Δε χρειάζονταν ειδικές φιάλες με αέρα πόλης, δεν υπήρχαν τεράστιες ηχοοθόνες να διαφημίζουν συνέχεια το Παγκόσμιο Ίδρυμα. Χμ! Παγκόσμιο Ίδρυμα! Χτες το είχαν αναφέρει για τελευταία φορά κι όμως έμοιαζε τόσο μακρινό, σαν να είχαν χρόνια ν' ακούσουν γι' αυτό. Τόσο πολλά είχαν μεσολαβήσει ενδιάμεσα.

Η ώρα ήταν περασμένη πλέον. Η κυρία Μαργαρίτα σηκώθηκε να φύγει. Φίλησε τα παιδιά, και τα τρία, και είπε στον άντρα της, που θα έμενε λιγάκι ακόμα, να μην αργήσει πάρα πολύ. Η ίδια είχε πολλές δουλειές την επομένη. Έπρεπε να ζυμώσει ψωμί, να πλύνει ρούχα, να φέρει νερό από την πηγή του χωριού.

– Περιμένετε, κυρία Μαργαρίτα, είπε η Ελπίδα αφήνοντας πάνω στη φλοκάτη την κιθάρα της. Ερχόμαστε κι εμείς λίγο έξω γιατί έχουμε σκάσει από τη ζέστη. Παιδιά, πάμε;

Ο Κόσμο και ο Άρι σηκώθηκαν πολύ πρόθυμα και συνόδευσαν έξω την κυρία Μαργαρίτα. Χαιρετήθηκαν στο φως του φεγγαριού και την είδαν να απομακρύνεται λουσμένη από αυτό το γαλήνιο φως.

Ο Κόσμο άκουσε τα τριζόνια για πρώτη φορά στη ζωή του. Δεν τον παραξένεψε ο ήχος τους και ούτε ρώτησε την Ελπίδα τι ήταν αυτό που έκανε «τρ, τρ, τρ...». Ήξερε! Στο μυαλό του ήρθε η γιαγιά στο βαγόνι του τρένου. «Θέλω ν' ακούσω για τελευταία φορά τα τριζόνια». Ο Κόσμο την κατάλαβε. Αυτός τ' άκουγε για πρώτη

φορά, αλλά ένιωθε πως την ίδια αίσθηση θα είχε όσα χρόνια και να περάσουν.

– Κοσμά! Ε, Κοσμά, τι σκέφτεσαι;

Η Ελπίδα τον σκούνησε ελαφρά στον ώμο και ο Κόσμο παραξενεύτηκε για το πώς τον ονόμασε.

– Τι; Πώς με είπες;

– Σε είπα Κοσμά, του απάντησε εκείνη.

Και μετά γυρνώντας προς τον Άρι του είπε:

– Κι εσένα σε λέω Αριστοτέλη.

Οι δυο φίλοι γέλασαν με τα καινούργια ονόματά τους, που τους φαίνονταν τόσο περίεργα.

– Κοσμάς και Αριστοτέλης. Έτσι σας λένε. Ένα όνομα από την αρχαία Ελλάδα κι ένα όνομα από τη νεότερη Ελλάδα. Δύο ονόματα της πατρίδας μας. Γιατί πατρίδα μας είναι η Ελλάδα. Δε φαντάζομαι να μην το ξέρετε αυτό;

Τα παιδιά το είχαν ακούσει, ήξεραν ότι το μέρος όπου ζούσαν λεγόταν, λέγεται, θα λέγεται Ελλάδα, κι αυτό το όνομα τους άρεσε καλύτερα από το Περιφέρεια Είκοσι Τέσσερα, που ονομαζόταν επισήμως πάνω στον πλανήτη Γη. Και τα καινούργια τους ονόματα τους άρεσαν κι αυτά πολύ περισσότερο από τα Κόσμο και Άρι. Ακούγοντας «Κοσμάς και Αριστοτέλης», ένιωσαν ότι από κάπου προέρχονται, ότι είχαν παππούδες και προπαππούδες και προπροπροπαππούδες που ζούσαν στην Ελλάδα, που τους άρεσε η Ελλάδα, που φρόντιζαν τον τόπο τους.

– Λοιπόν, Κοσμά και Αριστοτέλη, συνέχισε η Ελπίδα απτόητη, πείτε μου, τι έχετε αγαπήσει πιο πολύ;

Τα παιδιά παραξενεύτηκαν πάλι μ' αυτό που τους ρώταγε η φίλη τους. Όταν όμως κάθισαν και σκέφτηκαν πιο καλά, τους φάνηκε πολύ περίεργο το ότι εκτός από την οικογένειά τους δεν έβρισκαν τι άλλο να πουν.

– Τι εννοείς; είπε κάπως μουδιασμένος ο Άρι, ο Αριστοτέλης.

– Εννοώ αν έχετε αγαπήσει κάτι, ό,τι και να 'ναι αυτό. Αν έχετε αγαπήσει τον ήχο της βροχής πάνω στη στέγη του σπιτιού και μετά το νοτισμένο αλλά μυρωδάτο χώμα. Αν έχετε αγαπήσει το βουητό

της μέλισσας από λουλούδι σε λουλούδι ή το πρώτο φτάρισμα από τη γύρη που θα μπει στα ρουθούνια σας. Αν έχετε αγαπήσει το κυνηγητό με το σκύλο και το να κυλιέστε στο χώμα παίζοντας με ένα κουνέλι. Αν σας αρέσει η μυρωδιά του τσαγιού όταν πέφτει μέσα στην κούπα το καυτό νερό. Αν ευχαριστιέστε όταν σας ξυπνά ο κόκορας τα χαράματα και κουκουλώνεστε πιο ζεστά με τις κουβέρτες σας.

Η Ελπίδα σταμάτησε να μιλά. Είδε τους φίλους της πολύ σκεφτικούς και προβληματισμένους. Τα μάτια τους ήταν υγρά, όχι από το κρύο, και λαμποκοπούσαν σαν πετράδια στο φως του φεγγαριού. Ίσως δεν έπρεπε να τους πει αυτά τα λόγια. Ίσως δεν έπρεπε να μιλήσει έτσι σε δύο παιδιά της πόλης, δείχνοντάς τους ότι μπορεί να ήξεραν τα πάντα για το Γαλαξία τους και όλους τους πλανήτες, αλλά δεν ήξεραν σχεδόν τίποτα για το δικό τους πλανήτη, το μέρος που ζούσαν, τη γειτονιά τους.

– Συγγνώμη, παιδιά. Δεν ήθελα να σας στενοχωρήσω, τους είπε χαμηλόφωνα, κατεβάζοντας το κεφάλι.

– Δε μας στενοχωρείς, Ελπίδα, της απάντησε ο Κόσμο. Όχι, δεν έχουμε αγαπήσει έτσι όπως το λες και το εννοείς εσύ. Πιστεύω ότι μάλλον δεν ξέρουμε τι θα πει αγάπη. Αλλά νιώθουμε πολύ ευτυχισμένοι που εδώ, σ' αυτό το χωριό, μαθαίνουμε σιγά σιγά να μας αρέσει και το νοτισμένο χώμα και τα φταρνίσματα από τη γύρη. Μαθαίνουμε ν' αγαπάμε τη μυρωδιά του φρέσκου βούτυρου και την αίσθηση του ζεστού ψωμιού. Μαθαίνουμε να λατρεύουμε μια βραδιά γύρω από το τζάκι, που είναι άπειρες φορές καλύτερη απ' όλες τις γνώσεις του κόσμου για τους γαλαξίες. Μαθαίνουμε τέλος, κοιτώντας τον ουρανό, να βλέπουμε τα πραγματικά άστρα, τα άστρα που λαμπυρίζουν και παίζουν μαζί μας, που μας κάνουν να ονειρευόμαστε και να αισιοδοξούμε. Είμαστε ακόμα στην αρχή, κατέληξε ο Κόσμο, αλλά θα μάθουμε.

Η Ελπίδα χαμογέλασε και στους δύο.

– Μαθαίνετε να είστε ποιητές, τους είπε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΤΕΣΣΕΡΑ

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΘΟΤΑΝ πίσω από το γραφείο του τρίβοντας τα μάτια του. Είχε μείνει άυπνος όλη τη νύχτα συνεδριάζοντας πότε με τον υπουργό, πότε με το γενικό γραμματέα και πότε με κάποιους αξιωματούχους του Παγκόσμιου Ιδρύματος, και τώρα ήταν πολύ κουρασμένος. Η κατάσταση ήταν σοβαρή, έκρυβε αρκετούς κινδύνους και αν δεν αναλάμβαναν κάποια πρωτοβουλία, τότε τα πράγματα μπορούσαν να χειροτερέψουν.

Ο Κόσμος και ο Άρι, αυτά τα δυο ανόητα παιδιά, είχαν πάει ποιος ξέρει για ποιο λόγο στο χωριό της Ελπίδας. Τώρα η ίδια τα είχε καλέσει, μόνα τους είχαν πάει, αυτό δεν ήταν ακόμα γνωστό. Αν είχαν επικοινωνήσει με την Ελπίδα, τότε πώς είχε γίνει η επικοινωνία, τι τους ζήτησε η Ελπίδα, τι ξέρουν τα ίδια τα παιδιά; Αν πάλι ήταν τυχαίο το γεγονός να πάνε σε αυτό το άγνωστο χωριό –πράγμα βέβαια απίθανο, αλλά πρέπει να εξετάζονται όλα τα ενδεχόμενα– τότε τι ακριβώς ήθελαν σ' εκείνο το μέρος;

Ο αστυνομικός διευθυντής σηκώθηκε και βημάτιζε νευρικός πάνω κάτω στο δωμάτιο. Τόσο οι άνθρωποι του Παγκόσμιου Ιδρύματος όσο και ο υπουργός τον είχαν καταστήσει υπεύθυνο αν γινόταν γνωστό, λόγω των παιδιών, το παραμικρό για το Σχέδιο. Για την αποστολή δηλαδή αρρώστων, γέρων, φτωχών, υπανάπτυκτων, ζητιάνων σε άλλο πλανήτη (στο Παγκόσμιο Ίδρυμα) και από κει σε άλλους και άλλους πλανήτες, ώσπου να αδειάσει η Γη απ' αυτούς. Όπως είναι φυσικό, αν γινόταν γνωστό όλο αυτό το Σχέδιο, τότε θα ξεσηκώνονταν οι πάντες. Ενώ τώρα τουλάχιστον με τη διαφημιστική εκστρατεία για τον παράδεισο που θα συναντήσουν εκεί οι άποικοι, όλο και κάποιοι αποφάσιζαν να πάνε να ζήσουν εκεί. Κι αφού εγκατασταθούν στο μακρινό αυτό πλανήτη, τότε

κόβεται η επικοινωνία τους με τη Γη. Μόνο οι γονείς της Ελπίδας κατάφεραν να στείλουν μήνυμα εδώ, αλλά ευτυχώς τώρα πια η κόρη τους δεν έχει υπολογιστή και δεν μπορεί να αποδείξει τίποτα.

Ο διευθυντής κοίταξε από το παράθυρο την ήρεμη και υπάκουη πόλη όπου ζούσε. Τίποτα δεν ήταν τυχαίο εκεί. Από τη θερμοκρασία και το αεράκι που θα φύσαγε μέχρι το ποια τρόφιμα είχαν τα καταστήματα και τι θα έτρωγαν κάθε μέρα οι δημότες. Ο ίδιος μπορούσε να υπερηφανεύεται ότι είχε συμβάλει προς αυτή την κατεύθυνση περισσότερο ίσως από πάρα πολλούς άλλους, που τώρα είχαν καταλάβει μεγάλες θέσεις και κοιτούσαν ξιπασμένα τους γύρω τους. Αν δεν ήταν αυτός να ελέγχει τους δορυφόρους, τις επικοινωνίες, τον καιρό, το φαγητό, τη διάθεση των ανθρώπων, τις κινήσεις τους, ποιος έκανε τι και τι είπε με ποιον, τότε όλο αυτό το οικοδόμημα της εξουσίας, της απόλυτης εξουσίας, δε θα υπήρχε. Ο κόσμος θα ήταν, θα ήταν... να, θα ήταν σαν την Αφρική, με αρρώστιες, πείνα και φτώχεια. Ενώ τώρα είναι τέλειος. Ή σχεδόν τέλειος, αφού υπάρχει η Ελπίδα και δυο χαζά παιδιά που απειλούν να τα τινάξουν όλα στον αέρα.

«Μα καλά», αναρωτήθηκε ο διευθυντής, «τόσο θάρρος έχει αυτό το κορίτσι; Πήραμε μακριά τους γονείς της, κάψαμε πολλά από τα δάση που βρίσκονταν κοντά στο χωριό της, ανοίξαμε εργοστάσια, βάλαμε κατασκόπους να την παρακολουθούν κι αυτή εκεί, να συνεχίζει απτόητη να αποτελεί απειλή για μας;»

Ο αστυνόμος ξαναέτριψε τα μάτια του. Του είχαν φορτώσει τώρα όλοι την ευθύνη αντί να του πούνε «μπράβο» που είχε ενεργήσει τόσο γρήγορα, πρώτα βρίσκοντας τον Βίκτωρα και μετά κάνοντας τους υπόλοιπους χειρισμούς. Τους είχε ενημερώσει όλους πολύ γρήγορα. Και βέβαια ο πανικός που είχε επικρατήσει ήταν πολύ μεγάλος.

Από τις σκέψεις του αυτές τον διέκοψε ένα έντονο χτύπημα στην πόρτα και η είσοδος ενός υφισταμένου του αξιωματικού, που έδειχνε ταραγμένος.

– Κύριε διευθυντά, είπε λαχανιασμένος, ανοίξτε την τηλεοθόνη να δείτε.

Ο αστυνομικός διευθυντής άνοιξε την οθόνη και δεν πίστευε στα μάτια του. Περισσότερα από πενήντα κανάλια έδειχναν εκείνη τη στιγμή τα πρόσωπα του Κόσμο και του Άρι και τις εκκλήσεις των δικών τους να γυρίσουν πίσω. Εκκλήσεις τόσο στα ίδια τα παιδιά όσο και σε άγνωστο κόσμο, σε όποιον τους έβλεπε ή τους είχε δει. Και ρεπορτάζ και άλλες φωτογραφίες των παιδιών.

Ο διευθυντής λύσσαξε από το κακό του.

– Κλείστε τα όλα τα κανάλια, ούρλιαξε. Απαγορεύονται τα πάντα. Όλα κλείσιμο, όλα!

Οι φωνές του πρέπει να ακούγονταν τουλάχιστον πέντε ορόφους πιο κάτω στον ουρανοξύστη, τόσο δυνατές ήταν.

Άρπαξε κατόπιν το μίνι υπολογιστή από το γραφείο του και τον εκσφενδόνισε με όσο περισσότερη δύναμη μπορούσε στην τηλεοθόνη, η οποία σωριάστηκε στο πάτωμα θρυμματισμένη σε εκατοντάδες μικρούς κρυστάλλους.

– Πάρε μου αμέσως τον υπουργό, φώναξε προς τον υφιστάμενό του, ο οποίος τσακίστηκε να βγει από το γραφείο του διευθυντή για να μην του έρθει κι αυτού τίποτα στο κεφάλι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΠΕΝΤΕ

ΤΟ ΠΡΩΙ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ –Η ΜΗΠΩΣ ΗΤΑΝ ΤΕΤΑΡΤΗ;– μέρας στο χωριό, τα παιδιά σηκώθηκαν πολύ ευδιάθετα από το κρεβάτι. Είχαν κοιμηθεί με το «τρι-τρι» από τα τριζόνια και έχοντας στο μυαλό τους τον απέραντο ουρανό, φορτωμένο με εκατομμύρια αστέρια. Είχαν δει τη Μικρή και τη Μεγάλη Άρκτο, καθώς και πολλούς άλλους αστερισμούς, και το βρήκαν ακόμα πιο συναρπαστικό από τις χιλιάδες πληροφορίες που είχαν γι' αυτά τα αστέρια. Τους αρκούσε μόνο που τα είχαν δει. Ξύπνησαν γεμάτοι ενέργεια και όρεξη για δουλειά. Είχαν χορτάσει ύπνο, παρόλο που δεν κοιμήθηκαν πολλές ώρες, και τώρα ένιωθαν την ανάγκη να βγουν έξω, να τρέξουν, να ποτίσουν, να ασχοληθούν με τα ζώα και με τα παρτέρια.

Πάνω στην ώρα που κατέστρωναν τα σχέδιά τους για τη μέρα, μαζεμένοι όλοι γύρω από το τραπέζι και τρώγοντας πρωινό, μπήκε μέσα και η κυρία Μαργαρίτα και ήρθε να καθίσει μαζί τους.

– Λοιπόν, τι προβλέπει το πρόγραμμα για σήμερα;

Η Ελπίδα πήγε να μιλήσει, αλλά η γιαγιά της την πρόφτασε:

– Για σήμερα το πρόγραμμα προβλέπει να πάνε να μου ψωνίσουν κάποια πράγματα που θέλω κι έπειτα ας κάνουν ό,τι θέλουν.

– Σύμφωνοι! πετάχτηκε με ενθουσιασμό ο Άρι. Έτσι θα ξαναπερπατήσουμε στο χωριό, που είναι τόσο ωραίο. Ή μάλλον θα περπατήσουμε τώρα κανονικά, γιατί την προηγούμενη φορά τρέχαμε για να προφτάσουμε την Ελπίδα.

Γέλασαν όλοι συμφωνώντας μαζί του.

– Ωραία, είπε η κυρία Μαργαρίτα. Τότε, άμα πάτε στο παντοπωλείο, θα σας δώσω να μου πάρετε και εμένα κάποια πράγματα, γιατί έχω να πάω να κάνω κι άλλα ψώνια.

Έπειτα από λίγη ώρα και αφού ντύθηκαν, τα παιδιά ξεκίνησαν μαζί με την κυρία Μαργαρίτα από το σπίτι. Στα μισά της απόστασης χώρισαν οι δρόμοι τους. Η κυρία Μαργαρίτα πήγε στο κρεοπωλείο και το μανάβικο, ενώ τα παιδιά έτρεχαν αριστερά για το παντοπωλείο.

– Θα έρθω να σας βρω για να πάρω τα ψώνια σπίτι μου, τους φώναξε η γειτόνισσα και φίλη τους από μακριά.

Τα παιδιά προχώρησαν και μπήκαν στο παντοπωλείο. Εκείνη την ώρα αρκετοί συγχωριανοί της Ελπίδας ήταν μέσα. Άλλοι έπαιρναν από τα ράφια ό,τι τους χρειαζόταν, άλλοι πλήρωναν στο ταμείο, μερικοί είχαν σταματήσει στη μέση του διαδρόμου και συζητούσαν. Επικρατούσε μια ήρεμη, χαλαρή ατμόσφαιρα. Από κάτι ηχεία τοποθετημένα στις κολόνες ακουγόταν μουσική. Ήταν όμως τόσο σιγανή, που δύσκολα καταλάβαινε κάποιος αν τα τραγούδια ήταν ξένα ή όχι και πολύ περισσότερο ποιο τραγούδι ήταν. Ακουγόταν όμως αρκετά καλά η ηχοθόνη, που βρισκόταν τοποθετημένη πίσω από το ταμείο, σε κάποιο ύψος, έτσι ώστε να είναι ορατή από τους περισσότερους που βρίσκονταν στο κατάστημα. Εκείνη την ώρα έπαιζε ένας τοπικός τηλεοπτικός σταθμός. Οι ειδήσεις εναλλάσσονταν με τα τραγούδια και μετά με εικόνες από την αγροτική ζωή του τόπου, ενώ παρεμβάλλονταν και οι απαραίτητες πλέον διαφημίσεις για το Παγκόσμιο Ίδρυμα.

Η Ελπίδα είπε στον Κόσμο και τον Άρι τι να πάρουν και χώρισαν στους διαδρόμους του παντοπωλείου.

Στους δύο φίλους έκανε μεγάλη εντύπωση αυτός ο τρόπος αγορών. Ποτέ δεν είχαν δει τόσα προϊόντα συγκεντρωμένα σε ένα μέρος. Στις πόλεις ο κόσμος παραγγέλνει με υπολογιστές και ηχοθόνες ό,τι χρειάζεται, ενώ πληρώνει σχεδόν αυτόματα με κάρτες. Εδώ έπρεπε να ψάχνει κανείς πολλή ώρα και άμα τελικά βρει το προϊόν που θέλει, πρέπει να αποφασίσει ποια μάρκα θα αγοράσει. Σωστό μπέρδεμα δηλαδή. Ήταν όμως αρκετά ευχάριστη όλη αυτή η αναζήτηση και το ψάξιμο για τα ψώνια. Κάτι σαν «το κυνήγι του κρυμμένου θησαυρού».

Τα λεπτά κυλούσαν πολύ γρήγορα. Ο Κόσμο και ο Άρι ήταν αρκετά απορροφημένοι με αυτή τη δουλειά, έτσι που δεν πρόσεξαν τη διακοπή του τοπικού προγράμματος για μια έκτακτη είδηση. Άλλωστε κανείς άλλος από αυτούς που ήταν εκείνη την ώρα στο κατάστημα δεν την είχε προσέξει.

«Διακόπτουμε για να μεταδώσουμε μια έκτακτη είδηση. Εδώ και μερικές μέρες έχουν εξαφανιστεί από τα σπίτια τους δύο φίλοι, με άγνωστο προορισμό, ο Κόσμο και ο Άρι, με αποτέλεσμα να τους ψάχνουν οι οικογένειές τους, χωρίς δυστυχώς να έχουν ακόμα κάποιο νέο γι' αυτούς. Παρακαλούμε πολύ όποιος έχει δει τα δύο παιδιά να ειδοποιήσει...»

Στην οθόνη εμφανίστηκαν οι φωτογραφίες του Κόσμο και του Άρι. Ο εκφωνητής άρχισε να επαναλαμβάνει την έκκληση. Οι φωτογραφίες παρέμεναν στην οθόνη. Κάποιοι πελάτες έριχναν ασυναίσθητα καμιά ματιά στην ηχοοθόνη. Ένας από αυτούς άρχισε να συνειδητοποιεί ποια ήταν αυτά τα πρόσωπα.

– Εδώ είναι, εδώ είναι αυτοί οι δυο! ούρλιαξε από χαρά και ανυπομονησία, αναγκάζοντας και τους υπόλοιπους πελάτες να διακόψουν αυτό που έκαναν εκείνη την ώρα και να κοιτάξουν αυτόν και στη συνέχεια τις φωτογραφίες των δύο αγοριών.

– Αυτοί είναι, εκεί πίσω, άρχισε να δείχνει ο πελάτης κατακόκκινος από τις φωνές.

Τα μάτια των παιδιών καρφώθηκαν στην οθόνη, όπου είδαν τις φωτογραφίες τους. Τα έχασαν! Τα μακαρόνια και κάτι άλλα βαζάκια που κρατούσαν τους έπεσαν από τα χέρια, με αποτέλεσμα να σπάσουν οι συσκευασίες και να χυθούν όλα στο πάτωμα. Ο κρότος από τα σπασίματα τους επανέφερε λίγο κόνοντάς τους να συνειδητοποιήσουν τον κίνδυνο.

– Πιάστε τους! φώναζαν τώρα όλο και περισσότεροι.

Η Ελπίδα στον άλλο διάδρομο δεν ήξερε τι να κάνει.

Τα παιδιά ξεχύθηκαν προς την έξοδο αναποδογυρίζοντας και παρασέρνοντας ό,τι έβρισκαν μπροστά τους, ενώ έσπρωχναν με όση δύναμη είχαν όποιον έμπαινε στο διάβα τους προσπαθώντας να

τους κλείσει το δρόμο. Στο παντοπωλείο επικρατούσε πανδαιμόνιο, προϊόντα έπεφταν, άνθρωποι έτρεχαν από δω κι από κει.

Τα παιδιά κατάφεραν να βγουν στο δρόμο και άρχισαν να τρέχουν μακριά. Κάποιοι προσπάθησαν να τους ακολουθήσουν, αλλά τη στιγμή που έκαναν να βγουν από την πόρτα, μπήκε στη μέση δήθεν τυχαία η Ελπίδα και με την ορμή τους την παρέσυραν και έπεσαν όλοι κάτω φράζοντας την έξοδο. Η Ελπίδα πόνεσε από το πέσιμο, αλλά τουλάχιστον χάρισε πολύτιμα δευτερόλεπτα στους δύο φίλους της. Αυτοί έτρεχαν σαν δαιμονισμένοι και σε λίγη ώρα βρέθηκαν στην άκρη του χωριού, στο σπίτι της Ελπίδας. Προς το παρόν είχαν γλυτώσει από τους διώκτες τους, για πόσο όμως ακόμα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΞΙ

– **ΑΣΜΗ ΜΙΛΑΜΕ ΔΥΝΑΤΑ.** Έχουν και οι τοίχοι αυτιά.

Τα λόγια της Ελπίδας φόβισαν κάπως τα δύο αγόρια. Μα πού είχαν μπλέξει λοιπόν; Τόσο επικίνδυνα άρχισαν να γίνονται τα πράγματα;

Το μισάνοιχτο παράθυρο του δωματίου της Ελπίδας άφηγε να μπαίνει μέσα λίγη ανοιξιιάτικη δροσιά. Οι ήχοι της νύχτας, τα τριζόνια, τα τριξίματα των ξύλων, η ελαφριά αύρα που κούναγε τα φυλλάματα των δέντρων, όλα αυτά ακούγονταν πεντακάθαρα. Μέσα στο δωμάτιο δεν υπήρχε κανένα φως, παρά μόνο μια φωτεινή κουκκίδα, ένα φωτεινό σημείο από το θερμαντικό σώμα, και οι σκιές των τριών παιδιών, που κουνιούνταν και μιλούσαν συνωμοτικά για το τι έπρεπε να γίνει.

Νωρίτερα, στο τραπέζι με τον παππού και τη γιαγιά, την κυρία Μαργαρίτα και τον άντρα της, αποφασίστηκε ότι τα παιδιά δεν μπορούσαν πλέον να μείνουν για πολλές μέρες ακόμα στο χωριό. Οι δικοί τους τους έψαχναν, είχαν βγει στα νέα της τηλεθόνης, τους είχαν δει πολλοί άνθρωποι στο χωριό. Όλοι τώρα θα τους κυνηγούσαν, προσδοκώντας ίσως μια κάποια αμοιβή από τους δικούς τους. Δεν μπορούσαν όμως να φανερωθούν αμέσως. Έπρεπε πρώτα να βοηθήσουν την Ελπίδα. Έπρεπε να χαλάσουν, να καταστρέψουν το Σχέδιο Πλανήτη Ίδρυμα. Έπρεπε να δώσουν ένα μήνυμα στους ανθρώπους. Ένα μήνυμα που θα έλεγε: «Μην εμπιστεύεστε τον Πλανήτη Ίδρυμα. Προστατέψτε και βοηθήστε τη Γη και τους συνανθρώπους σας». Πώς θα γινόταν όμως αυτό; Ειπώθηκαν πάρα πολλές ιδέες σ' εκείνο το τραπέζι. Οι περισσότερες ήταν πολύ δύσκολο να πραγματοποιηθούν ή απαιτούσαν πολύ χρόνο, και χρόνος δεν υπήρχε. Μέσα σε λίγες ώρες θα έρχονταν τα αεροπεριπολικά και θα έπαιρναν τους δύο

φίλους για να τους γυρίσουν στα σπίτια τους. Το γεγονός ότι δεν είχαν φανεί ακόμα τα περιπολικά τούς παραξένεψε όλους. Ποιος ξέρει; Ίσως οι συγχωριανοί της Ελπίδας να περίμεναν να ανακαλύψουν πού ακριβώς έμεναν τα παιδιά και ποιος τα φιλοξενούσε, για να μπορέσουν να δώσουν πιο συγκεκριμένες πληροφορίες και να είναι αυτοί που θα πάρουν την αμοιβή. Ίσως έτσι σκέφτονταν.

Όταν έφυγε η κυρία Μαργαρίτα και ο άντρας της και ο παππούς με τη γιαγιά πήγαν να ξαπλώσουν, τα παιδιά αποτραβήχτηκαν στο δωμάτιο της Ελπίδας. Κανείς δεν ήξερε τι ήταν πιο σωστό να γίνει, ούτε καν ποιο θα ήταν το πρώτο βήμα.

– Έχουμε τη δισκέτα με το μήνυμα της μητέρας μου, έχουμε και τον παλιό υπολογιστή στην κρυψώνα, άρχισε να λέει η Ελπίδα.

– Ωραία λοιπόν, συνέχισε τη σκέψη της ο Κόσμο. Το μήνυμα αυτό πρέπει να φύγει από μας και να γίνει γνωστό σε όλο τον κόσμο. Τότε δε θα μας πειράξει καθόλου αν η αστυνομία πάρει τον υπολογιστή και τη δισκέτα και τα καταστρέψει.

– Συνεπώς, άρχισε ο Άρι τώρα, το μήνυμα πρέπει να εμφανιστεί σε τηλεθόνες. Να το δουν και να το μάθουν όλοι. Όπως έγινε μ' εμάς σήμερα το πρωί. Το μήνυμα πρέπει να προβληθεί σε όσο το δυνατόν περισσότερους τηλεσταθμούς.

Τα παιδιά αναθάρρησαν. Τόση ώρα στο μέσα δωμάτιο με τέσσερις μεγάλους και δεν μπορούσαν να βγάλουν άκρη, και τώρα που βρίσκονταν μόνοι τους στα σκοτεινά, οι ιδέες τούς έρχονταν αμέσως.

– Πώς θα στείλουμε όμως από δω το μήνυμα, που παρακολουθούνται με δορυφόρους όλοι οι υπολογιστές; ρώτησε με αγωνία η Ελπίδα.

Ο Κόσμο γεμάτος σιγουριά και αυτοπεποίθηση ανέλαβε να την καθησυχάσει.

– Είναι πολύ απλό. Όπως μου έστειλες κι εσύ το δικό σου μήνυμα για βοήθεια. Ο υπολογιστής σου μπορεί να επικοινωνήσει με τον Ιξ-Αρ, τον δικό μου, χωρίς να τους εμποδίσει κανείς και τίποτα. Άρα θα στείλουμε από δω το μήνυμα στον Ιξ-Αρ κι αυτός θα αναλάβει

να το δώσει σε όλους τους τηλεσταθμούς. Οι υπολογιστές τους θα το προβάλλουν αμέσως.

– Καλά όλα αυτά, είπε διστακτικά η Ελπίδα, όμως οι δορυφόροι δε θα πιάσουν το σήμα του Ιξ-Αρ; Μπορεί να τον θεωρούν κι αυτόν ύποπτο.

– Ευτυχώς που χωρίς να το θέλω έχω λύσει κι αυτό το πρόβλημα. Ο Ιξ-Αρ δέχεται βοήθεια από τους υπολογιστές των γονιών μου. Έτσι, αν δεν μπορέσει να το στείλει μόνος του, σίγουρα θα τα καταφέρει με τη βοήθεια των άλλων υπολογιστών.

– Πρέπει όμως να πιάσουμε επαφή με τον Ιξ-Αρ, συμπλήρωσε ο Άρι. Η ώρα περνάει κι εμείς δεν ξέρουμε τι εμπόδια θα συναντήσουμε σ' αυτή την επικοινωνία μας με τον Ιξ-Αρ. Πρέπει να βιαστούμε.

– Το βρήκα! πήγε να φωνάξει ο Κόσμο εκείνη τη στιγμή, αλλά οι άλλοι δύο τον συγκράτησαν.

– Τι έγινε; Τι σκέφτηκες; είπαν με μια φωνή.

– Το πρόγραμμα αυτό με το οποίο επικοινωνεί ο παλιός υπολογιστής σου, Ελπίδα, με τον Ιξ-Αρ το πήρα από τον Βίκτωρα. Συνεπώς και οι προσωπικοί υπολογιστές του Βίκτωρα διαβάζουν αυτό το μήνυμα. Άρα ο Βίκτωρας μπορεί να μας βοηθήσει.

– Κι αν έχει πάει η αστυνομία στον Βίκτωρα; απογοητεύθηκε ο Άρι.

– Τότε θα επικοινωνήσουμε μαζί του με το ρολόι Ιξ-Αρ που έχει. Το μίνι υπολογιστή του χεριού του.

– Κι αν του το έχουν πάρει κι αυτό; συνέχισε ο Άρι.

– Ε, εάν, και εάν, και εάν... παράτα με! Αν δεν αρχίσουμε το σχέδιο, να δούμε πού μας βγάζει, τότε δεν κάνουμε τίποτα. Λοιπόν ξεκινάμε να πάμε εκεί που έχεις κρύψει τον υπολογιστή σου, Ελπίδα.

– Πρέπει να πάρω και τη δισκέτα μαζί μου; ρώτησε το κορίτσι.

– Όχι. Στην αρχή πρέπει να πιάσουμε επικοινωνία με τον Ιξ-Αρ. Να συνεννοηθούμε μαζί του. Το επόμενο βήμα θα είναι να στείλουμε το μήνυμα. Τη δισκέτα ας την αφήσουμε για την ώρα εκεί που βρίσκεται, όπου κι αν είναι κρυμμένη.

Τα τρία παιδιά σηκώθηκαν και άρχισαν να ετοιμάζονται να φύγουν. Όλα έπρεπε να γίνουν με απόλυτη μυστικότητα. Δεν έπρεπε να τους καταλάβει κανείς. Το σίγουρο ήταν ότι πολλοί θα προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να τους βρουν. Κι αν τους έβρισκαν, θα τους χαλούσαν το σχέδιο. Το μήνυμα αυτό της Ελπίδας και του αγώνα δε θα έφευγε ποτέ. Το Παγκόσμιο Ίδρυμα θα νικούσε και σιγά σιγά θα «κατάπινε» όλο το περιβάλλον της Γης και τους ανθρώπους της.

Τα παιδιά αφού ντύθηκαν άνοιξαν σιγά σιγά την πόρτα του δωματίου της Ελπίδας για να βγουν στο καθιστικό. Πρόσεχαν πολύ για να μην ξυπνήσουν τον παππού και τη γιαγιά.

Ο Κόσμος έκλεισε το θερμαντικό σώμα.

– Έι, μια στιγμή, είπε η Ελπίδα.

Πήγε προς το μισάνοιχτο παράθυρο του δωματίου της.

– Ωραία, δε βρίσκεται ψυχή έξω, είπε.

Το έκλεισε, αφού κοίταξε λίγο προς τα έξω το μαύρο σκοτάδι, όπου δεν κουνιόταν τίποτα. Αν μπορούσε βέβαια να δει καλύτερα, θα έβλεπε κάτω από το παράθυρο, σκυμμένη και με τα αυτιά τεντωμένα, την κυρία Μαργαρίτα, που είχε ακούσει σχεδόν όλη την κουβέντα και είχε μάθει ολόκληρο το σχέδιό τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΕΦΤΑ

Σ ΚΥΜΜΕΝΟΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΗ της Ελπίδας, ο Κόσμο προσπαθούσε να πιάσει επικοινωνία με τον Ιξ-Αρ. Αυτό δεν ήταν και τόσο εύκολο. Οι παρεμβολές από τους δορυφόρους, τα βοηθητικά προγράμματα, η απασχόληση του υπολογιστή με το να προσπαθεί ακόμα να κρατά σημειώσεις από τα μαθήματα, καθώς και η δίχως αποτέλεσμα έρευνα των αστυνομικών στα προγράμματά του, όλα αυτά είχαν εξασθενήσει κάπως τη δυνατότητα του Ιξ-Αρ να λαμβάνει και να επεξεργάζεται αμέσως σήματα.

– Έλα! Έλα, σε παρακαλώ! Ιξ-Αρ, απάντησέ μου! Ο Κόσμο είμαι, μονολογούσε σφίγγοντας τα δόντια του από την αγωνία και την προσπάθεια.

Τα άλλα δύο παιδιά έμεναν αμίλητα. Φοβόντουσαν ότι ακόμα και μια λέξη να έλεγαν, θα αποσπούσαν την προσοχή του φίλου τους, θα έχαναν πολύτιμο χρόνο.

Ο χρόνος! Η ώρα που κύλαγε τώρα πιο γρήγορα γι' αυτούς, η ώρα που δεν τους έφτανε, η στιγμή που θα τους βρίσκane οι αστυνομικοί του Παγκόσμιου Ιδρύματος και που πλησίαζε απειλητικά.

Η Ελπίδα δεν άντεχε το μαρτύριο να παρακολουθεί τα λεπτά να τρέχουν, να κυλάνε, να φεύγουν και να μη γίνεται τίποτα. Φοβόταν ακόμα ότι με το φως που είχαν ανάψει στη μικρή αποθηκούλα, θα τους εντόπιζαν αυτοί που προσπαθούσαν από το πρωί να βρουν τα παιδιά. Έδιναν στόχο – ένα φως στη μέση του σκοταδιού. Το μόνο παρήγορο όμως ήταν ότι η πυκνή βλάστηση του δάσους θα τους κάλυπτε κάπως από τα αδιάκριτα μάτια. Σίγουρα όμως όχι για πολύ ακόμα.

Λαχανιασμένη, πιάνοντας την κοιλιά της και βαριανασαίνοντας, η κυρία Μαργαρίτα είχε σταματήσει στην πλαγιά του βουνού μη ξέροντας προς τα πού να κατευθυνθεί! Οι τρεις μικροί διάβολοι της είχαν ξεφύγει μέσα από τα χέρια της. Τόση ώρα να παρακολουθεί κάθε τους λέξη κάτω από το παράθυρο της Ελπίδας και τώρα να τους χάσει.

– Τα παλιόπαιδα! Τα παλιόπαιδα! Θα τους δείξω όμως εγώ!

Καταριόταν την ώρα και τη στιγμή που δεν είχαν κόψει πέρσι αυτό το δάσος, με αποτέλεσμα η πυκνή βλάστηση να βρίσκεται τώρα μπροστά της. Αλλά το χειρότερο ήταν ότι τα παιδιά θα προσπαθούσαν να στείλουν το μήνυμα. Σήμερα, αύριο, δεν ήξερε, ούτε είχε σημασία άλλωστε, το μήνυμα αργά ή γρήγορα θα έφευγε. Τους είχε χάσει πάνω στην πιο κρίσιμη στιγμή. Κι αυτή η αναθεματισμένη δισκέτα πού στο καλό βρισκόταν πάλι; Τέρμα. Θα γύρναγε πίσω, θα επικοινωνούσε με την αστυνομία του Παγκόσμιου Ιδρύματος. Θα τους έλεγε κάθε τι που ήξερε μέχρι εκείνη τη στιγμή κι αυτοί ας έκαναν ό,τι νόμιζαν. Ε, πολλά είχε καταφέρει να μάθει τόσο καιρό από αυτό το βρομοκόριτσο την Ελπίδα, καιρός ήταν να ανταμειφθεί για τις υπηρεσίες της.

Ο Βίκτωρας κοίταξε κρυφά έξω από το παράθυρό του. Ζούσε τον εφιάλτη του στην πραγματικότητα. Η αστυνομία ήταν απ' έξω, είχαν περικυκλώσει το σπίτι-εργαστήριό του και τον παρακολουθούσαν. Κατά διαστήματα, όποτε ήθελαν, έμπαιναν μέσα για να δουν τι κάνει. Και τι θα μπορούσε να κάνει άλλωστε; Με παρεμβολές σε όλους τους υπολογιστές που είχε προς επιδιόρθωση, ο Βίκτωρας δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Του είχαν κόψει τα χέρια, του είχαν καταστρέψει τη δουλειά. Ποιος ήξερε τώρα όλες αυτές οι παρεμβολές τι είδους βλάβη είχαν αφήσει στους υπολογιστές. Οι κομπιούτερ του Κόσμο και του Άρι δε βρίσκονταν πια στην κατοχή του. Τους είχαν πάρει για να τους ερευνήσουν. Κι άλλο; Δεν τους έφταναν αυτά που ήδη ήξεραν; Και πάλι ποιοι ήταν αυτοί που έμπαιναν με το έτσι θέλω στο εργαστήριό του, το αναστάτωναν, έσπαγαν και έπαιρναν ό,τι ήθελαν; Ήταν

πραγματικοί αστυνομικοί ή κάτι άλλο; Γιατί οι πραγματικοί αστυνομικοί προστατεύουν συνήθως τις ζωές των φιλήσυχων πολιτών, δεν τις καταστρέφουν. Κι αν πάλι ήταν κάτι άλλο, μια συμμορία ίσως, τότε τι έψαχναν; Τι αναζητούσαν;

Τα ερωτήματα γεννιούνταν κατά δεκάδες στο μυαλό του Βίκτωρα και έμεναν αναπάντητα. Ήταν μόνος του, τον παρακολουθούσαν, δεν μπορούσε να δουλέψει, βρισκόταν μέσα στο σκοτάδι, το μόνο που μπορούσε να κάνει, και έκανε, ήταν να σκέφτεται.

Κοίταξε το ρολόι του. Περασμένα μεσάνυχτα. «Μα τι στο καλό, ακόμα και στον υπολογιστή χεριού κάνουν παρεμβολές;» αναρωτήθηκε όταν είδε την οθόνη του μίνι Ιξ-Αρ στο χέρι του να τρεμοπαίζει.

– Δεν ξέρω τι να υποθέσω, άρχισε να λέει ανήσυχος ο πατέρας του Κόσμο στους γονείς του Άρι μέσω της ηχοοθόνης. Ο φίλος μου ο δημοσιογράφος μού είπε ότι κάποιος έδωσε διαταγή και σταμάτησαν όλοι οι τηλεσταθμοί να παίζουν το μήνυμά μας για τα παιδιά.

– Είστε σίγουρος; Εννοώ, και συγγνώμη που ρωτάω, αλλά νομίζω πως είναι πολύ περίεργο αυτό το πράγμα, τον διέκοψε ο πατέρας του Άρι. Να δοθεί διαταγή σε όλα τα κανάλια να σταματήσει αυτή η ιστορία, για ποιο λόγο; Δεν κάναμε τίποτα κακό. Τα παιδιά μας προσπαθούμε να βρούμε...

– Λοιπόν, ως εδώ, συνέχισε η μητέρα του Άρι με έναν τόνο αγανάκτησης στη φωνή της. Δεν εμπιστευόμαστε κανέναν άλλον για τα παιδιά μας παρά μόνο εμάς. Να πάμε αμέσως στον αστυνομικό διευθυντή και να ζητήσουμε εξηγήσεις.

– Συμφωνώ, σχολίασε τελευταία η μητέρα του Κόσμο. Και μάλιστα να μη χασομεράμε καθόλου. Αμέσως στον επιθεωρητή.

Αφού συμφώνησαν και οι τέσσερις για τον τρόπο δράσης που είχαν επιλέξει, κανόνισαν μια συνάντηση προτού πάνε στην αστυνομική διεύθυνση κι έκλεισαν την επικοινωνία στις ηχοοθόνες τους.

Σε ένα δωμάτιο σκοτεινό και κλειδωμένο βρίσκονταν ο Ιξ-Αρ και ο υπολογιστής του Άρι. Επιστήμονες του Παγκόσμιου Ιδρύματος, αυθεντίες στα Μαθηματικά και στους Υπολογιστές, είχαν ασχοληθεί πάρα πολλές ώρες μαζί τους, με σκοπό να πάρουν περισσότερες πληροφορίες, να δουν τι γνωρίζουν τα παιδιά, να διαπιστώσουν αν το Σχέδιο είναι ακόμη απόρρητο ή έχει διαρρεύσει. Δεν κατάφεραν τίποτα περισσότερο από μια επαλήθευση των πληροφοριών που τους είχε δώσει ο Βίκτωρας. Έτσι προς το παρόν είχαν κλειδώσει τους δύο υπολογιστές σε ένα δωμάτιο. Ο Ιξ-Αρ όμως ήταν προγραμματισμένος και συνέχιζε να επεξεργάζεται τα μαθήματα από τους δορυφόρους. Είχε το βοηθητικό πρόγραμμα, καθώς και το πρόγραμμα που του είχε βάλει ο Βίκτωρας. Λίγο μετά τα μεσάνυχτα στο εσωτερικό του Ιξ-Αρ ήρθε μια εντολή:

– Ιξ-Αρ! Απάντησέ μου! Ιξ-Αρ!

Ακολούθησαν κάποιοι κωδικοί με τους οποίους επικοινωνούσε ο Ιξ-Αρ με τον Κόσμο. Ο Ιξ-Αρ άρχισε σιγά σιγά να αναπροσαρμόζει το πρόγραμμά του.

– Βοηθητικό πρόγραμμα μεταφέρεται! Εκκένωση μνήμης από δορυφορικές πληροφορίες.

Ο Ιξ-Αρ ειδοποίησε τον κομπιούτερ του πατέρα του Κόσμο κι αυτό σταμάτησε τη βοηθητική λειτουργία του προς τον Ιξ-Αρ. Όλο το βοηθητικό πρόγραμμα μεταφέρθηκε στον υπολογιστή του Άρι, ο οποίος τώρα συνέχιζε να κρατά σημειώσεις μαθημάτων από κει που είχε σταματήσει ο Ιξ-Αρ. Ο ίδιος ο Ιξ-Αρ επεξεργαζόταν τώρα μόνο το πρόγραμμα επικοινωνίας με τον υπολογιστή της Ελπίδας. Εκεί ευτυχώς δεν υπήρχαν παρεμβολές από δορυφόρους. Ο Ιξ-Αρ όμως έπρεπε να ελέγξει την ασφάλεια της επικοινωνίας κι έτσι καθυστέρησε κάπως να απαντήσει.

– Μου λες ότι τους είχες μπροστά στα μάτια σου και τους έχασες, ανόητη; Αυτό προσπαθείς να μου πεις τόση ώρα;

Ο αστυνομικός διευθυντής ένιωθε ξανά να του ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι με αυτά που άκουγε από την πράκτορα Μαργαρίτα.

Συγκρατήθηκε όμως να μην πετάξει πάλι κάτι βαρύ στην οθόνη και τη σπάσει, γιατί ήταν τόσο κρίσιμες οι στιγμές, που η επικοινωνία ήταν το παν.

– Μάλιστα, είπε η κυρία Μαργαρίτα, χωρίς να μπορεί να κρύψει ένα λαχάνιασμα που ακουγόταν στη φωνή της. Αλλά μην ανησυχείτε, συνέχισε, δεν έχουν πάρει τη δισκέτα με το μήνυμα μαζί τους. Προσπαθούν να πιάσουν επικοινωνία.

– Επικοινωνία; Με ποιον; Με ποιους;

– Δεν μπόρεσα ν' ακούσω ξεκάθαρα όλη τη συνομιλία τους, κύριε. Ξέρω μόνο ότι αύριο το πρωί θα πάνε με τη δισκέτα εκεί που έχει κρύψει το κορίτσι τον υπολογιστή του και θα στείλουνε το μήνυμα. Μείνετε ήσυχος όμως. Δε θα τους αφήσω να ξαναχαθούν.

– Το καλό που σου θέλω, απάντησε οργισμένος ο διευθυντής. Το καλό που σου θέλω, γιατί αλλιώς θα χαθείς εσύ, και μάλιστα σε άλλο πλανήτη.

Έκλεισε την οθόνη νευριασμένος, όχι πάρα πολύ ανήσυχος όμως. Οι δορυφόροι που τα παρακολουθούσαν όλα έκαναν τις παρεμβολές που έπρεπε να γίνουν. Οι υπολογιστές των παιδιών ήταν κλειδωμένοι σε ένα δωμάτιο, όπου κάθε σήμα τσεκαριζόταν και ελεγχόταν. Αυτή τη στιγμή μάλιστα ο υπολογιστής του Άρι είχε αναλάβει να βοηθήσει τον υπολογιστή του Κόσμο να μαζέψει τις σημειώσεις μαθημάτων από τους δορυφόρους. Συνεπώς είχε εξασθενήσει κατά πολύ η δύναμη των δύο υπολογιστών, εφόσον δεν μπορούσε να κάνει αυτή την απλή δουλειά ο Ιξ-Αρ από μόνος του. Επιπλέον ο Βίκτωρας ήταν αποκλεισμένος στο εργαστήριό του. Άρα τίποτα δε θα πήγαινε στραβά. Το Σχέδιο θα πετύχαινε και το μήνυμα το πολύ πολύ να έφευγε από το χωριό της Ελπίδας χωρίς να μπορεί να πάει πουθενά. Ο διευθυντής δεν κρατήθηκε από το να μη χαμογελάσει με κακία.

«Όμως σίγουρα δε θα τ' αφήσω έτσι τα πράγματα. Το παιχνίδι τώρα αρχίζει. Αύριο θα πάω εγώ ο ίδιος εκεί για να συλλάβω την Ελπίδα και τους δικούς της», σκέφτηκε αμέσως, προσπαθώντας να βρίσκεται πάντα σε ετοιμότητα.

– Έλα, έλα, επιτέλους! Απάντησέ μου!

Η αγωνία έφτανε στο κατακόρυφο ενόσω ο Κόσμο προσπαθούσε να επικοινωνήσει με τον Ιξ-Αρ. Η Ελπίδα πιο πίσω έτρωγε τα νύχια της από τη νευρικότητα και ο Άρι βημάτιζε όλο άγχος πάνω κάτω στην, έτσι κι αλλιώς πολύ μικρή αποθηκούλα.

– Απάντησέ μου είπα! φώναζε τώρα ο Κόσμο και χτυπούσε τον υπολογιστή της Ελπίδας.

– Σσς, σιγά, μίλα σιγά. Δεν πρέπει να ακουγόμαστε, του είπε αυτή ανήσυχη, έχοντας το νου της στην ώρα που περνούσε.

Στο τρίτο χτύπημα του Κόσμο πάνω στον υπολογιστή, φαίνεται ότι κάτι κουνήθηκε κάπου, κανείς δεν ήξερε τι και πού, και η επαφή με την άλλη πλευρά έγινε πραγματικότητα.

– Εδώ, Ιξ-Αρ. Τι κάνεις, Κόσμο; ακούστηκε η μεταλλική φωνή του υπολογιστή και τα τρία παιδιά κόντευαν να δακρύσουν από τη χαρά τους.

– Τα παιδιά, είναι τα παιδιά! Είναι τα παιδιά, μονολογούσε ο Βίκτωρας κοιτώντας τον υπολογιστή στο χέρι του και βλέποντας τον Κόσμο και τον Άρι να επικοινωνούν με τον Ιξ-Αρ.

Ο Ιξ-Αρ, ο παλιός υπολογιστής της Ελπίδας και το μηχάνημα που είχε στο χέρι του ήταν οι μόνοι κομπιούτερ που μπορούσαν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους σε μια γλώσσα που δεν την καταλάβαινε κανένας άλλος υπολογιστής. Σε μια γλώσσα ασφαλή.

Ο Βίκτωρας έτρεξε προς το παράθυρό του και κοίταξε έξω. Πάλι ήταν εκεί αυτοί. Τραβήχτηκε ξανά προς τα μέσα και παρ' όλο το απόλυτο σκοτάδι του δωματίου του, προσπάθησε να παρεμβληθεί στη συνομιλία του Κόσμο με τον Ιξ-Αρ.

Οι γονείς των παιδιών όρμησαν μέσα στο γραφείο του επιθεωρητή.

– Μπορείτε να μας πείτε με ποιο δικαίωμα δεν προβάλλεται από τις τηλεθόνες η έκκληση που κάναμε... φώναζαν όλοι μαζί, αλλά ο διευθυντής κατάφερε να επιβληθεί.

– Αγαητοί μου, τα παιδιά σας είναι άσχημα μπλεγμένα. Πολύ άσχημα μάλιστα.

Στο άκουσμα αυτών των λέξεων οι γονείς σώπασαν μονομιás και σημάδια απόγνωσης και απελπισίας εμφανίστηκαν στα πρόσωπά τους. Η ταραχή που ένιωσαν θα μεγάλωνε ακόμα περισσότερο μετά την εξιστόρηση του επιθεωρητή, ο οποίος με ένα άκαμπτο και στεγνό ύφος τούς πληροφόρησε για την περιπέτεια των παιδιών τους και τους κινδύνους στους οποίους ήταν εκτεθειμένα. Εννοείται πως δεν τους μίλησε καθόλου ούτε για Σχέδιο, ούτε για μήνυμα, ούτε για το Παγκόσμιο Ίδρυμα. Τους ανησύχησε λέγοντάς τους ότι έχουν μπλέξει με κακούς ανθρώπους, που κρατάνε διαπλανητικά μυστικά στα χέρια τους και που άμα τα βγάλουν στη δημοσιότητα, τότε θα προκληθεί τεράστια αναταραχή.

– Δυστυχώς, αυτό το τελευταίο ο διευθυντής το είπε με ένα πιο ανθρώπινο ύφος, δυστυχώς τα παιδιά έχουν παρασυρθεί και νομίζουν ότι κάνουν κάτι καλό, ενώ στην πραγματικότητα κάνουν κάτι που τους οδηγεί κατευθείαν στη φυλακή, εδώ τονίστηκαν οι συλλαβές μία μία.

Οι μητέρες του Κόσμο και του Άρι έβαλαν τα κλάματα στο άκουσμα της λέξης φυλακή, ενώ οι πατεράδες, μη ξέροντας πώς να αντιδράσουν, ρωτούσαν εντελώς μηχανικά τι έπρεπε να κάνουν.

– Θα μεταβώ με αεροπεριπολικό εκεί που βρίσκονται τα παιδιά. Θα σας παρακαλούσα πολύ να έρθετε μαζί μου, είπε ο διευθυντής με ένα γαλήνιο και στοργικό ύφος. Τα παιδιά σίγουρα θ’ ακούσουν τις παραινέσεις σας, άμα τους μιλήσετε. Εμένα μπορεί και να μη με πιστέψουν. Εσάς όμως; Σας παρακαλώ λοιπόν να έρθετε μαζί μου για να προλάβουμε το κακό και να σώσετε τα παιδιά σας.

Οι γονείς κάθονταν σκεπτικοί και αποκαμωμένοι στον καναπέ του γραφείου. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε άλλο από το να συμφωνήσουν.

– Ό,τι πείτε εσείς θα κάνουμε, είπαν όλοι σχεδόν με μια φωνή. Εσείς ξέρετε καλύτερα τι πρέπει να γίνει.

Το σχέδιο των παιδιών, που το ανακοίνωσαν στον Βίκτωρα και το πέρασαν στη μνήμη του Ιξ-Αρ, είχε ως εξής: Το πρωί θα πήγαιναν με τη δισκέτα στην αποθηκούλα. Θα έστελναν το μήνυμα στον Ιξ-

Αρ κι αυτός με τη σειρά του θα το έστελνε στους δορυφόρους να το προβάλουν την ίδια ώρα σε όλα τα τηλεοπτικά μέσα της Γης. Ο Βίκτωρας θα βοηθούσε να συντονιστούν οι δορυφόροι για να λάβουν το μήνυμα και να εξουδετερωθούν κάποια παράσιτα και κάποιες παρεμβολές μικρού μεγέθους. Οι υπολογιστές του Άρι και των γονιών του Κόσμο θα βοήθαγαν τον Ιξ-Αρ στο έργο του. Όλα αυτά βέβαια απαιτούσαν γρηγοράδα, ετοιμότητα, ακρίβεια και συντονισμό. Έπρεπε την ίδια ώρα να δουν εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο το μήνυμα των παιδιών. Το Σχέδιο του Παγκόσμιου Ιδρύματος έπρεπε να αποτύχει.

Ο Βίκτωρας ενημέρωσε τα παιδιά για τον αστυνομικό διευθυντή, τις παρεμβολές των δορυφόρων, τους «φυλακισμένους» υπολογιστές.

Τα παιδιά είχαν πειστώσει. Δεν υπήρχε άλλη επιλογή πλέον. Το σχέδιό τους έπρεπε να πετύχει και θα πετύχαινε. Το μήνυμα έπρεπε το συντομότερο δυνατόν να φύγει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΙ ΟΧΤΩ

– Σ ΗΚΩΘΕΙΤΕ! ΕΙΝΑΙ ΩΡΑ!

Η Ελπίδα ξύπνησε τον Κόσμο και τον Άρι το άλλο πρωί αρκετά νωρίς. Ο ήλιος δεν είχε κάνει ακόμα την εμφάνισή του και έτσι ένα γαλακτώδες φως είχε πλημμυρίσει όλο τον ουρανό. Η μέρα θα ήταν πολύ ωραία.

Τα παιδιά ξύπνησαν αμέσως, πλύθηκαν γρήγορα και πήγαν στην τραπεζαρία για να φάνε κάτι.

Σήμερα ήταν η τελευταία μέρα. Τελευταία και πιο αποφασιστική. Πόσες μέρες είχαν περάσει από τότε που ξεκίνησαν αυτό το ταξίδι τους; Τέσσερις, πέντε; Τους φαινόταν πάρα πολύ μακρινή η ζωή στην πόλη, τα μαθήματα από τους δορυφόρους, η ρυθμιζόμενη θερμοκρασία, οι τηλεοθόνες. Το Παγκόσμιο Ίδρυμα μόνο τους κυνηγούσε και τώρα θα το κυνηγούσαν κι αυτοί. Πόσο άλλαξαν όμως μέσα σ' αυτές τις πέντε μέρες! Πόσα πράγματα είδαν και έκαναν, που δεν τα είχαν καν φανταστεί ή ονειρευτεί! Ταξίδεψαν με τρένο, έμαθαν να ξεχωρίζουν τα ζώα, να σκαλίζουν τα φυτά, να παίζουν κυνηγητό και κρυφτό, να απολαμβάνουν τα αστέρια και τον ήχο των τριζονιών. Έγιναν ποιητές, έγιναν κάτοικοι της Γης, ένωσαν άνθρωποι. Και σήμερα θα ένωθαι και μαχητές, αγωνιστές. Τι άλλο γύρευαν σ' αυτό το ταξίδι; Τι άλλο, που γνώριζαν πλέον πράγματα που εκατομμύρια άλλοι συνομήλικοί τους στη Γη αγνοούσαν;

– Τι κάθεστε εκεί και χαζεύετε; Ελάτε να πιείτε το γάλα σας, είπε η γιαγιά.

Η γιαγιά κι ο παππούς ήξεραν για τα σχέδια των παιδιών και ήθελαν κι αυτοί να τους βοηθήσουν με τον τρόπο τους, δίνοντάς τους δύναμη.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκε ο παππούς κρατώντας ζεστά αυγά στα χέρια του.

– Μεγάλη κίνηση βλέπω στο δρόμο έξω από την αυλή, τους είπε μπαίνοντας. Σήμερα βέβαια είναι το παζάρι, αλλά πολλά πρόσωπα δεν τα έχω ξαναδεί.

Η Ελπίδα πετάχτηκε από τη θέση της και έτρεξε προς το παράθυρο, παραμερίζοντας με προσοχή το κουρτινάκι για να μην τη δει κανείς.

– Δίκιο έχεις, παππού, γύρισε και είπε. Πολλοί άγνωστοι είναι απ' έξω. Δεν ξέρουμε αν είναι για μας ή όχι, γι' αυτό πρέπει να προσέχουμε.

Και γυρνώντας προς τα παιδιά συμπλήρωσε:

– Είστε έτοιμοι; Ελάτε τότε! Φεύγουμε!

Ο Κόσμο και ο Άρι σηκώθηκαν στη στιγμή. Βγήκαν και οι τρεις έξω στην αυλή και προχώρησαν προς την πόρτα.

Πράγματι κάτι είχε αλλάξει στην ατμόσφαιρα, κάτι που δεν μπορούσαν να το προσδιορίσουν. Σαν να βρίσκονταν σε κίνδυνο, χωρίς να ξέρουν από τι κινδύνευαν. Βγήκαν στο σοκάκι και άρχισαν να ανηφορίζουν προς το βουνό. Και τότε, χωρίς προς στιγμήν να πιστεύουν στ' αυτιά τους, άκουσαν τον αέρα να μεταφέρει τα ονόματά τους. Άκουσαν να τους φώναζαν κάποιες γνώριμες φωνές «Άρι» και «Κόσμο». Κοιτάχτηκαν μεταξύ τους γεμάτοι έκπληξη και μετά γύρισαν πίσω τους, και τι να δουν; Στο βάθος του δρόμου οι μητέρες τους προσπαθούσαν να τρέξουν προς το μέρος τους, ενώ κάποιοι άνθρωποι με στολές τις εμπόδιζαν. Συγχρόνως είχε μαζευτεί πάρα πολύς κόσμος που κοίταζε, ανάμεσά τους και η κυρία Μαργαρίτα.

– Οχ, παιδιά! Δύσκολα τα πράγματα, άκουσαν την Ελπίδα να τους λέει, για να συμπληρώσει αμέσως μετά: Για κοιτάξτε λίγο μπροστά σας.

Ο Κόσμο και ο Άρι γύρισαν και είδαν στην άλλη άκρη του δρόμου μπροστά τους, προς το βουνό, δεκάδες ανθρώπους με στολές να έχουν παραταχθεί ο ένας δίπλα στον άλλο και από τις δυο μεριές.

– Καλά, ποιοι είναι αυτοί; ρώτησε αμήχανα ο Άρι.

– Το Παγκόσμιο Ίδρυμα, απάντησε απελπισμένη η Ελπίδα. Μας έπιασαν!

– Όχι ακόμα!

Η αποφασιστική φωνή του Κόσμο τους έκανε να αναθαρρήσουν.

– Θα πηδήσουμε από το πίσω μέρος της αυλής και θα χαθούμε στις άλλες αυλές, στα σοκάκια και τα σπίτια.

– Μα είναι δύσκολο αυτό, τον απέκρουσε η Ελπίδα. Έτσι θα χαθούμε μεταξύ μας. Δεν πιστεύω πως...

Από το τέλος του δρόμου ακούστηκε το μεγάφωνο:

– Είμαι ο αστυνομικός διευθυντής. Σας καλώ να παραδοθείτε! Είστε περικυκλωμένοι. Άρι, Κόσμο, ελάτε στους γονείς σας που σας περιμένουν. Ελπίδα, παραδώσου, είσαι σε δύσκολη θέση.

Επαναλαμβάνω, είστε περικυκλωμένοι!

Της Ελπίδας η ματιά άστραψε μόλις άκουσε αυτά τα λόγια.

– Φύγαμε! είπε στους φίλους της κι άρχισαν και οι τρεις να τρέχουν με όλη τους τη δύναμη στο πίσω μέρος της αυλής.

Ο Βίκτωρας βημάτιζε νευρικά πάνω κάτω στο εργαστήριό του.

«Μα γιατί αργούν τόσο πολύ άραγε; Τους συνέβη τίποτα;» αναρωτιόταν.

Ο ίδιος ήταν πανέτοιμος σε όλους τους τομείς. Είχε συνεννοηθεί με τον Ιξ-Αρ και τον υπολογιστή του Άρι να ψάξουν και να βρουν τις συχνότητες των τηλεοπτικών δορυφόρων. Είχε ελαφρώσει τους δύο υπολογιστές από τα βοηθητικά προγράμματα ή οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να φέρει την παραμικρή δυσκολία στην εργασία τους, είχε καθαρίσει τα προγράμματα από ιούς και παράσιτα. Και μέχρι πριν από λίγο ήταν ήρεμος και σίγουρος ότι όλα θα πάνε καλά. Τώρα όμως έβλεπε ότι τα παιδιά είχαν αργήσει κάπως. Έπρεπε κάτι να γίνει. Αποφάσισε να πιάσει επικοινωνία ξανά με τον Ιξ-Αρ και τους δορυφόρους, για να μην καθυστερήσει καθόλου το μήνυμα όταν το στείλουν τα παιδιά.

– Κυνηγήστε τους! Πιάστε τους!

Ο αστυνομικός διευθυντής ούρλιαζε στο στρατό του, όταν είδε ότι τα παιδιά ξανάμπαιναν στην αυλή της Ελπίδας για να ξεφύγουν από την άλλη πλευρά. Οι στρατιώτες, χωρίς να ξέρουν τα μονοπάτια και τα δρομάκια του χωριού, προσπάθησαν να περικυκλώσουν το σπίτι, αλλά δημιουργήθηκε τεράστιο κομπούζιο. Άλλοι έτρεχαν από δώ, άλλοι από κει, μπλέκονταν μεταξύ τους και καθυστερούσαν.

– Μα καλά, γιατί τα κάνετε όλα αυτά; Παιδιά είναι, τόλμησε να διαμαρτυρηθεί η μητέρα του Άρι, για να εισπράξει τα νεύρα του διοικητή.

– Άσε μας, κυρά μου, να κάνουμε τη δουλειά μας και μη μας ενοχλείς, της είπε συγχυσμένος, ενώ έδωσε εντολή σε μερικούς ένστολους να επιτηρούν τους γονείς των παιδιών και να μην τους αφήσουν να πάνε πουθενά.

Ο ίδιος έτρεξε προς την αυλή της Ελπίδας, προσπαθώντας να συντονίσει τους άντρες του.

Όση ώρα επικρατούσε αυτή η σύγχυση και η αναστάτωση στους στρατιώτες, τα παιδιά κατόρθωσαν να πηδήσουν το μαντρότοιχο στο πίσω μέρος της αυλής και να ξεφύγουν προς το δάσος.

Έτρεχαν, έτρεχαν, με μόνο σκοπό να βρεθούν στην παλιά αποθηκούλα και να στείλουν το μήνυμα. Έπειτα ας τους έπιαναν. Σε κάποια στιγμή που παραπάτησε κάπως η Ελπίδα και της έπεσε η δισκέτα από τα χέρια, την άρπαξε ο Άρι και συνέχισε να τρέχει.

Ο Κόσμο βρισκόταν αρκετά μπροστά, αδιαφορώντας για το τι γίνεται πίσω του και πού βρίσκονταν οι άλλοι. Δουλειά του ήταν να ανοίξει τον παλιό υπολογιστή και να πιάσει επικοινωνία με τον Ιξ-Αρ. Έτρεχε με όλες του τις δυνάμεις, γιατί ήξερε πως τα λίγα επιπλέον δευτερόλεπτα που χρειάζονταν για να κάνει αυτή τη δουλειά ήταν κάτι παραπάνω από πολύτιμα. Έτσι είχε ξεκόψει από τους άλλους δύο και προπορευόταν κατά πολύ.

Πιο πίσω η Ελπίδα και ο Άρι ένιωθαν ότι τους κυνηγούσαν οι αστυνομικοί. Δεν είχαν άδικο. Γυρνώντας για λίγο τα κεφάλια τους ενώ έτρεχαν, είδαν σε απόσταση τριάντα με σαράντα μέτρα το πολύ να τους κυνηγάνε καμιά εικοσαριά και παραπάνω ένστολοι.

Σε λίγο θα τους έφταναν. Θα τους έπιαναν και θα έπαιρναν τη δισκέτα.

Ο Άρι έβαλε το μυαλό του να δουλέψει πολύ γρήγορα.

– Ελπίδα, φώναξε στο κορίτσι ενώ έτρεχαν και οι δύο. Άρπαξε τη δισκέτα και τρέχα, της είπε και της πέταξε τη μικρή δισκέτα με το πολύτιμο μήνυμα.

Η Ελπίδα την έπιασε στον αέρα και συνέχισε να τρέχει χωρίς να κοιτάξει πίσω της. Άκουσε όμως έπειτα από λίγο τη φωνή του Άρι, ο οποίος είχε σταματήσει και είχε ανοίξει διάπλατα τα χέρια του κοιτώντας τους στρατιώτες.

– Με λένε Αριστοτέλη. Με λένε Αριστοτέλη και όχι Άρι! φώναζε, κάνοντας τους στρατιώτες και τους αστυνομικούς να σταματήσουν για λίγο, νομίζοντας ότι έχουν να κάνουν με τρελό. Με λένε Αριστοτέλη και μου αρέσει η Γη. Είμαι ο ποιητής της Γης, ούρλιαζε τώρα με μεγάλο μένος και ορμή, με χαρά και ανακούφιση ο Άρι, βγάζοντας από μέσα του όλα αυτά τα ωραία συναισθήματα που είχαν γεννηθεί τις τελευταίες μέρες στο χωριό.

– Πιάστε τον επιτέλους, ηλίθιοι! ούρλιαξε ο διοικητής από πίσω. Τι τον κοιτάτε έτσι σαν χάνοι;

Η φωνή του διευθυντή τους έβγαλε όλους από το στιγμιαίο λήθαργό τους. Έτρεξαν κι έπεσαν πάνω στον Άρι αγωνιζόμενοι ποιος θα τον συλλάβει πρώτος. Οι περισσότεροι όμως συνέχισαν να κυνηγούν την Ελπίδα, η οποία είχε κερδίσει πολύ έδαφος τώρα. Ήταν όμως πολύ κουρασμένη.

– Έλα, έλα, σε παρακαλώ, μην αργείς!

Ο Κόσμο νευρικός όσο ποτέ άλλοτε προσπαθούσε να πιάσει επικοινωνία με τον Βίκτωρα και τον Ιξ-Αρ. Τα παράσιτα ήταν αρκετά, χώρια εκείνες οι εντολές που είχαν οι παλιοί υπολογιστές και σε έκαναν να χρονοτριβείς. Και να πρέπει να απαντήσεις σε όλες για να συνεχίσει να τρέχει το πρόγραμμα. Ο Κόσμο ένωθε ότι όλα αυτά του έτρωγαν πολύτιμη ώρα, αλλά δεν μπορούσε να κάνει κι αλλιώς. Το μήνυμα θα έφευγε μόνο αν επικοινωνούσε ο Ιξ-Αρ με τον υπολογιστή της Ελπίδας. Αλλά από στιγμή σε στιγμή θα ερχόταν και η αστυνομία.

– Επιτέλους! Επιτέλους!

Ο Βίκτωρας έκανε σαν τρελός από τη χαρά του. Είχε πιάσει σήμα από τον Κόσμο. Αμέσως του απάντησε ότι όλα ήταν εντάξει με τις συχνότητες και τους τηλεοπτικούς δορυφόρους. Τη στιγμή που θα λάμβανε ο Ιξ-Αρ το μήνυμα, θα το έστελνε στους δορυφόρους κι αυτοί με τη σειρά τους θα το πρόβαλλαν αμέσως σε όλους τους τηλεοπτικούς σταθμούς του κόσμου ως εκπομπή επείγουσα, ως εκπομπή πρώτης προτεραιότητας. Ο κόσμος θα έβλεπε αμέσως το μήνυμα και θα μάθαινε για το Παγκόσμιο Ίδρυμα και το Μεγάλο Σχέδιό του, που θα αποτύχαινε πλέον.

– Ιξ-Αρ, είσαι έτοιμος; ρώτησε ο Βίκτωρας τον υπολογιστή του Κόσμο.

– Όλα είναι εντάξει, του απάντησε η μεταλλική φωνή του Ιξ-Αρ.

Η Ελπίδα δεν μπορούσε πλέον να τρέξει άλλο. Τα βήματά της βάραιναν πάρα πολύ. Ήταν κουρασμένη, πονούσε σε όλο της το σώμα, η αναπνοή της έβγαινε με το ζόρι. Και το χειρότερο, οι άλλοι πλησίαζαν, ήταν πια σε απόσταση αναπνοής. Θα την έπιαναν στα σίγουρα πριν φτάσει στη μικρή αποθήκη αν συνέχιζε με αυτό το ρυθμό. Μια αποθήκη που βρισκόταν κάποιες δεκάδες βήματα μπροστά της, με την πόρτα της ανοιχτή και τον Κόσμο σκυμμένο πάνω από τον υπολογιστή της να την περιμένει να του φέρει τη δισκέτα. Αυτό το τελευταίο δεν το έβλεπε η Ελπίδα. Το φανταζόταν μόνο.

Έβαλε όλη της τη θέληση και όλες της τις δυνάμεις να ξεπεράσει την τεράστια κούραση που την είχε κυριεύσει μαζί με την αγωνία για το αν θα πετύχαινε τελικά αυτό που προσπαθούσαν να κάνουν. «Κουράγιο! Λίγα βήματα ακόμα», σκέφτηκε. Από πίσω της ένιωθε τους διώκτες της, νόμιζε ότι μύριζε την αναπνοή τους, ότι αν άπλωναν τα χέρια τους, θα την έπιαναν, ότι δεν τους χώριζε ούτε ένα βήμα καλά καλά.

Η αλήθεια δυστυχώς δε διέφερε και πάρα πολύ από αυτά που φανταζόταν η Ελπίδα. Πέντ' έξι βήματα πιο πίσω της βρίσκονταν τρεις στρατιώτες που φαίνεται ότι είχαν ακόμα δυνάμεις. Πίσω απ' αυτούς ακολουθούσαν κι άλλοι, σε κάποια απόσταση όμως από τους πρώτους.

Η Ελπίδα είχε φτάσει σχεδόν στην πόρτα της αποθήκης.

– Γεια σου, Κόσμο! Είμαι έτοιμος, ακούστηκε η μεταλλική φωνή του Ιξ-Αρ την ώρα που η Ελπίδα ξεπρόβαλε αποκαμωμένη στην πόρτα και με μια ξεψυχισμένη φωνή είπε μόνο:

– Κόσμοοο!

Η Ελπίδα έπεσε κάτω από την κούραση τη στιγμή που την έπιανε ο πρώτος στρατιώτης δρασκελίζοντας την πόρτα. Από τη φόρα του έπεσε και αυτός πάνω της και σωριάστηκε στο πάτωμα.

Ο Κόσμο βούτηξε σχεδόν στο πάτωμα, δίπλα στη μισολιπόθυμη Ελπίδα και της πήρε τη δισκέτα από τα χέρια. Το χέρι του πεσμένου στρατιώτη τον έπιασε από το μπράτσο, αλλά τα δόντια του Κόσμο βυθίστηκαν αμέσως μέσα του.

– Αααα!...

Ο στρατιώτης ούρλιαζε από τον πόνο και ο Κόσμο, χωρίς να έχει σηκωθεί ακόμη από το πάτωμα, έβαζε τη δισκέτα στον υπολογιστή. Τη στιγμή που έκλεινε το πορτάκι του υπολογιστή για να δεχτεί τη δισκέτα, φάνηκαν στην πόρτα οι άλλοι δύο στρατιώτες.

Ο Κόσμο άρχισε να πληκτρολογεί το αρχείο που ήταν γραμμένο το μήνυμα, καθώς και τον κωδικό του Ιξ-Αρ. Τώρα έπρεπε να πατήσει μόνο το πλήκτρο της μετάδοσης. Ένωσε στην πλάτη του δυο στιβαρά χέρια να τον γραπώνουν και να τον απομακρύνουν από τον υπολογιστή.

– Πάνω στην ώρα τον προλάβαμε το φιλαράκο μας, είπε ο ένας στρατιώτης στον άλλο. Εμπρός, μικρέ, στον τοίχο αμέσως!

Ο Κόσμο άρχισε να δακρύζει από τα νεύρα για την ατυχία του. Του έμενε να πατήσει ένα πλήκτρο, ένα μικρό και ασήμαντο πλήκτρο, για να φύγει το μήνυμα. Το πάτημα ενός μόνο κουμπιού μπορούσε να σώσει τη Γη. Ένα εκατοστό του δευτερολέπτου να είχε περισσότερο στη διάθεσή του και τώρα όλος ο κόσμος θα ήξερε για τα σχέδια του Παγκόσμιου Ιδρύματος. Και όλοι θα αντιδρούσαν. Όμως τώρα... Οι τρεις άντρες, μαζί με αυτόν που είχε δαγκώσει ο Κόσμο, τον έσπρωξαν προς τον τοίχο, ενώ αυτός συνέχισε να κλαίει. Ο ένας έβγαλε από την τσέπη του κάτι χειροπέδες κι έψαχνε το κλειδί για να τις ανοίξει. Όταν τελικά τις άνοιξε και τις φόρεσε στα χέρια του Κόσμο, του είπε:

– Λοιπόν, μικρέ; Στέγνωσαν τα δάκρυα;

Ο Κόσμο είχε πάψει να κλαίει. Τώρα χαμογελούσε. Και το χαμόγελο έγινε γέλιο, γέλιο τρανταχτό, που έκανε τους στρατιώτες να γυρίσουν έκπληκτοι προς τα κει που κοίταζε ο Κόσμο και να δουν την Ελπίδα όρθια, μια Ελπίδα ήρεμη, γαλήνια και αποφασιστική, να στέκεται πάνω από τον υπολογιστή της και να τους χαμογελάει περιπαιχτικά. Το δάχτυλό της ήταν πάνω από το πλήκτρο της μετάδοσης.

– Μηρη! φώναξαν και οι τρεις στρατιώτες μαζί και έτρεξαν προς το μέρος της αφήνοντας τον Κόσμο.

Πολύ αργά! Η Ελπίδα πάτησε το πλήκτρο. Το μήνυμα είχε φύγει!

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα

Βασίλης Παπαθεοδώρου

Ο Βασίλης Παπαθεοδώρου γεννήθηκε το 1967 στην Αθήνα. Τελείωσε τη Γερμανική Σχολή Αθηνών και σπούδασε μεταλλουργός και χημικός μηχανικός στο ΕΜΠ, ενώ έκανε μεταπτυχιακά στη Διοίκηση Επιχειρήσεων. Έξι από τα νεανικά και εφηβικά μυθιστορήματά του (*Το μήνυμα*, *Οι Εννέα Καίσαρες*, *Χνότα στο τζάμι*, *Στη διαπασών*, *Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας*, *Ιπτάμενες σελίδες*) διδάσκονται στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου, στο Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης, σε μετεκπαιδευόμενους δασκάλους. Έχει τιμηθεί δύο φορές με το Κρατικό Βραβείο Παιδικής Λογοτεχνίας (2008, 2010), δύο φορές με το Βραβείο του περιοδικού *Διαβάζω* (2008, 2010) για τα βιβλία του *Χνότα στο τζάμι* και *Στη διαπασών*, καθώς και δύο φορές με το Βραβείο του ηλεκτρονικού περιοδικού *Ο Αναγνώστης* για τα βιβλία του *Οι άρχοντες των σκουπιδιών* (2013) και *Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!* (2014). Επίσης έχει αποσπάσει άλλα οκτώ λογοτεχνικά βραβεία για διάφορα έργα του από το ηλεκτρονικό περιοδικό *Ο Αναγνώστης*, τον Κύκλο Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου, τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά και τον Κυπριακό Σύνδεσμο Παιδικού και Νεανικού Βιβλίου.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ
ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
«ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ»
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΜΕ GFSIDOT
ΣΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΨΗΦΙΑΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΤΗΣ [ETYPESSETTING](#) ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ
ΤΟΥ 2014 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ
ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Η λευκή απεργία των ροζ φλαμίνγκο

Τι συμβαίνει στην Καμάργκ;

Γιατί έχουν αναστατωθεί οι κάτοικοι αυτής της πανέμορφης περιοχής στο Δέλτα του Ροδανού;

Ποιο ρόλο παίζουν τα εντυπωσιακά φλαμίνγκο που ζουν σε αυτό τον υγροβιότοπο;

Η Λίντσεϋ και ο Πωλ, οι συνεργάτες-ερευνητές που γνωρίσαμε στο *Μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας*, αναλαμβάνουν μια νέα αποστολή: να διερευνήσουν μια σειρά από περίεργα περιβαλλοντικά φαινόμενα και να εξιχνιάσουν τα αίτια μιας ακραίας οικολογικής καταστροφής που έχει πλήξει την Καμάργκ, όπου ζουν σπάνια είδη ζώων και βρίσκεται η μεγαλύτερη ίσως αποικία αναπαραγωγής φλαμίνγκο στην Ευρώπη. Στον τόπο αυτό οι άνθρωποι συμβίωναν εδώ και αιώνες αρμονικά με τη φύση, μέχρι τη στιγμή που το κλείσιμο των τοπικών αλυκών θα προκαλέσει τη μετανάστευση των πανέμορφων πτηνών, πυροδοτώντας

μια πρωτοφανή ανατροπή στην τροφική αλυσίδα του υγροβιότοπου. Οι εργάτες απεργούν και τα φλαμίνγκο θα τους συμπαρασταθούν απεργώντας κι αυτά με το δικό τους τρόπο. Οι δύο επιστήμονες θα ζήσουν μια συναρπαστική και γεμάτη αγωνία και ανατροπές περιπέτεια, ενώ παράλληλα θα βρεθούν στο μέσο αλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων και θα έρθουν αντιμέτωποι με την απληστία και την εχθρότητα των κατοίκων, αλλά και με τον κίνδυνο να κλονιστεί ανεπανόρθωτα η ισορροπία στο φυσικό περιβάλλον της περιοχής.

Ένα οικολογικό-κοινωνικό θρίλερ βασισμένο σε πραγματικό γεγονός που συνέβη το 2007 στη Γαλλία. Ένα βιβλίο που καταδεικνύει τη σχέση αλληλεξάρτησης ανάμεσα στον άνθρωπο και στη φύση και θα συναρπάσει τους νεαρούς αναγνώστες.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ναι, Βιρτζίνια, υπάρχει Άγιος Βασίλης!

Το βιβλίο αυτό είναι βασισμένο στην αληθινή ιστορία της Βιρτζίνια Ο'Χάνλον και στο πιο πολυδιαβασμένο άρθρο εφημερίδας παγκοσμίως, που ενέπνευσε πλήθος βιβλίων, ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών εκπομπών, θεατρικών έργων. Πρόκειται για μια τρυφερή χριστουγεννιάτικη ιστορία που εκτυλίσσεται από τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του '70. Όλα αρχίζουν το 1897, όταν το οκτάχρονο κοριτσάκι στέλνει ένα γράμμα στη νεοϋορκέζικη εφημερίδα Σαν, την πιο αξιόπιστη της εποχής, ρωτώντας για την ύπαρξη του Αϊ-Βασίλη. Οι συντάκτες της εφημερίδας, έπειτα από πολλή σκέψη, αποφασίζουν να απαντήσουν στο ερώτημα που βασανίζει όλα τα παιδιά. Το γράμμα της Βιρτζίνια, αλλά και η απάντηση της εφημερίδας, μέσω του αρχισυντάκτη της Φράνσις Τσερτς, γίνονται ύμνος στην ξεγνοιασιά και την παιδικότητα που αποπνέουν τα Χριστούγεννα.

Οι μικροί αναγνώστες θα γνωρίσουν σημαντικές στιγμές από τη ζωή της ηρωίδας, θα μοιραστούν την πίστη της στο πνεύμα και στο νόημα των γιορτών και θα ανακαλύψουν πώς ένα τέτοιο γράμμα μπορεί να αλλάξει τον κόσμο μας για πάντα. Ένα τρυφερό βιβλίο που αποδεικνύει στα παιδιά πως ο Άγιος Βασίλης υπάρχει, όχι μόνο τις μέρες των Χριστουγέννων, αλλά και όλη τη χρονιά, για να ζεσταίνει τις καρδιές τους.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Σχολική παράσταση

Με φόντο μια μαθητική παράσταση σε σχολείο της Γερμανίας, ο Γιώργος, μαθητής της Β' Γυμνασίου, θα βρεθεί στο επίκεντρο, ως πρωταγωνιστής και θύμα, μιας έξαρσης ρατσιστικών επεισοδίων, από μια κοινωνία που είναι βαθιά διχασμένη. Μέσα σ' όλο αυτό το κλίμα, θα προσπαθήσει να κρατήσει τη δύναμη και την αξιοπρέπειά του. Με συμμάχους τον Τζάφερ και τον Αντρέας, έναν Τούρκο κι έναν Γερμανό συμμαθητή του, αλλά και με τη βοήθεια του καθηγητή κυρίου Μίκαελ, θα καταλάβει και θα νιώσει ότι η φιλία δεν κοιτά χώρες και λαούς, δεν υπολογίζει θρησκείες και κοινωνικές ανισότητες. Και η δράση θα κλιμακώνεται, όσο προχωρούν οι πρόβες της σχολικής παράστασης, ενός θεατρικού με θέμα τα Πάθη του Χριστού.

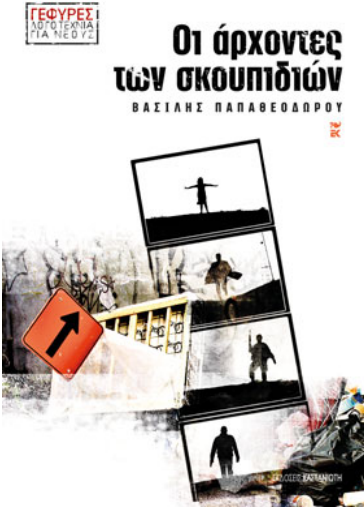
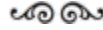
Βία και προκαταλήψεις από τη μία, συμπόνια και αλληλεγγύη από την άλλη, εναλλάσσονται στο βιβλίο αυτό του Βασίλη Παπαθεοδώρου. Ένα μυθιστόρημα που είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Οι άρχοντες των σκουπιδιών

Ένας κόσμος και μια κοινωνία που αποσυντίθενται με ταχύτατους ρυθμούς. Ανεργία, οικονομική κρίση, εγκληματικότητα, καταστροφή του περιβάλλοντος, προπηλακισμοί πολιτικών, άνθρωποι που τρώνε σκουπίδια, άστεγοι... Μέχρι που έρχεται τελικά η Ώρα Μηδέν και γίνεται η μεγάλη έκρηξη, καθώς το ρολόι της Ιστορίας αρχίζει να τρέχει προς τα πίσω.

Ένα κορίτσι, τρεις πληρωμένοι δολοφόνοι, μια ομάδα επιστημόνων, ένας πολιτικός και η οικογένειά του διασχίζουν όλη τη χώρα κι όλες τις εποχές, σε ένα ανθρωποκνηνηγό χωρίς έλεος. Σε ένα περιβάλλον που αλλάζει από μέρα σε μέρα, όπου κάποιοι θα προσπαθήσουν να μείνουν ίδιοι, ενώ κάποιοι άλλοι να ανακαλύψουν ποιοι πραγματικά είναι.

Ένα νεανικό μυθιστόρημα από τον Βασίλη Παπαθεοδώρου, γραμμένο με κινηματογραφική δράση και συνεχείς ανατροπές. Ένα επίκαιρο βιβλίο, που αποδεικνύει πως τα όρια μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, ανθρωπιάς και αποκτήνωσης, αξιοπρέπειας και υποταγής, τα χωρίζει τελικά μια πολύ λεπτή γραμμή.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Λήψη στο
iBooks

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ

Όταν στις 24 Δεκεμβρίου 1955, στην αεροπορική βάση NORAD των Ηνωμένων Πολιτειών, ο σμήναρχος Χάρυ Σουπ σήκωνε το απόρρητο στρατιωτικό τηλέφωνο έκτακτης ανάγκης, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι στην άλλη άκρη της γραμμής θα ήταν ένα μικρό αγόρι που θα ζητούσε να μιλήσει με τον Αϊ-Βασίλη. Ούτε πίστευε ότι θα ήταν ποτέ δυνατόν από ένα τυπογραφικό λάθος να ξεκινήσει το πιο παράξενο έθιμο: από τότε, κάθε χρόνο την ίδια μέρα, στην πόλη του Κολοράντο Σπρινγκς οι αξιωματικοί της βάσης απαντούν σε κλήσεις μικρών παιδιών, δίνοντας πληροφορίες για το ταξίδι του αγαπημένου τους άγιου, ενώ μέσω Ίντερνετ (www.noradsanta.org) μπορεί κανείς να παρακολουθήσει την πορεία του Αϊ-Βασίλη σε όλο τον κόσμο.

Το διήγημα *Ο Αϊ-Βασίλης στο ραντάρ* είναι εμπνευσμένο από αυτό το πραγματικό περιστατικό και, μαζί με άλλες τρεις χριστουγεννιάτικες ιστορίες που περιλαμβάνονται στο βιβλίο, αποδεικνύει ότι τα Χριστούγεννα είναι πραγματικά η γιορτή του ονείρου και της μαγείας, μια γιορτή όπου όλα μπορεί να συμβούν...

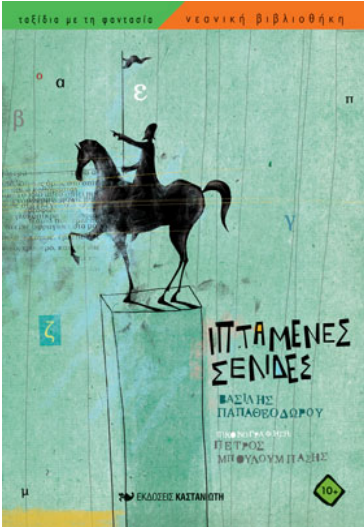
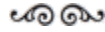
Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ιπτάμενες σελίδες

Κανείς από τους κατοίκους της Πανδυσίας –Βόρειας και Νότιας– δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι οι σκισμένες σελίδες κάποιου βιβλίου, παρασυρμένες από τον άνεμο, θα παρέσερναν τελικά και τις τύχες πολλών από αυτούς. Σελίδες που έφταναν σε παιδιά και μεγάλους και, κατά ένα μαγικό τρόπο, μιλούσαν για τις ζωές τους, τους έκαναν να βλέπουν το μέλλον. Δεν ήταν όμως όλοι έτοιμοι να αναγνωρίσουν και να δεχτούν την αλήθεια που αυτά τα φύλλα χαρτιού τούς αποκάλυπταν και η οποία θα τους οδηγούσε σε μια νέα πραγματικότητα. Οι περισσότεροι την αγνόησαν, άλλοι την πολέμησαν με λύσσα. Και ήταν τόσο απλό να την ακολουθήσει κανείς... αρκεί να αφηνόταν στη γοητεία της συγκεκριμένης σελίδας που ο αέρας έφερνε στα χέρια του. Κι αυτή θα του έλυνε όλα τα ερωτήματα.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο δράση και αγωνία, που αποδεικνύει ότι το διάβασμα είναι ένα συναρπαστικό ταξίδι, μια μεγάλη περιπέτεια που όλοι πρέπει να ζήσουμε.

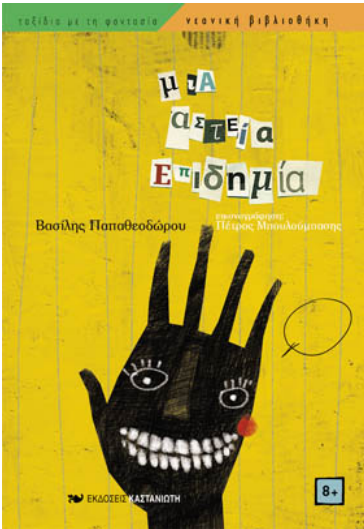
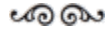
Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Μια αστεία επιδημία

Στο απομακρυσμένο πριγκιπάτο της Σουρλανδίας, αρχίζει ξαφνικά να εξαπλώνεται μια περίεργη επιδημία... μια επιδημία γέλιου. Οι κάτοικοι γελάνε χωρίς σταματημό και χωρίς να υπάρχει λόγος, προς μεγάλο εκνευρισμό του μοχθηρού πρίγκιπα Οράτιου. Το Παλάτι κάνει τα πάντα για να τους σταματήσει, γιατί νιώθει πως κινδυνεύει. Δεν έχει υπολογίσει όμως πως μετά τα ασταμάτητα γέλια μπορεί να έρθει και... η οργή.

Το καινούριο, ξεκαρδιστικό μυθιστόρημα για παιδιά του Βασίλη Παπαθεοδώρου είναι εμπνευσμένο από ένα πραγματικό γεγονός που συνέβη το 1962 στην Τανζανία.

Ένα μυθιστόρημα που μπορεί και να προξενήσει δάκρυα... από τα γέλια.

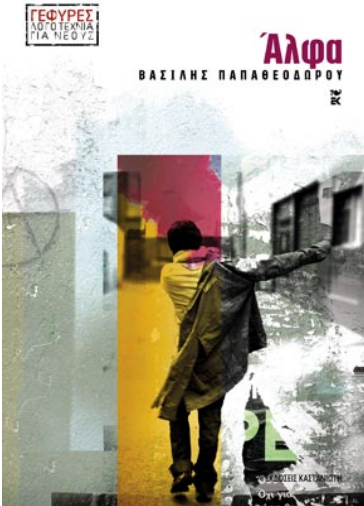
Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Άλφα

Μετά την ταραχώδη πορεία στις 17 Νοεμβρίου, ο Αλέξης και οι φίλοι του κλείνονται με εκατοντάδες άλλους νέους στο Πολυτεχνείο. Τις τρεις μέρες που θα μείνει εκεί, θα γνωρίσει το φέμα και την προδοσία. Αλλά μαζί με αυτά θα γνωρίσει και την ελπίδα.

Η πραγματικότητα θα γίνει ο εφιάλτης του και οι εφιάλτες του θα μετατραπούν στα όνειρά του. Ο Αλέξης τελικά θα μάθει να αγαπά τον εαυτό του και τη ζωή...

Το Άλφα, που έχει βραβευτεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα γεμάτο ένταση. Η φαντασία εναλλάσσεται με την πραγματικότητα και οι σκηνές βίας με εκείνες της περισυλλογής. Πάνω απ' όλα όμως είναι γεμάτο συμβολισμούς και αισιοδοξία, ένα βιβλίο που μας δείχνει ότι τρεις μέρες μπορεί να είναι και αρκετές για να αλλάξει

κάποιος για πάντα.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στη διαπασών

Ο Θανάσης αγαπά το μίσος. Επίσης τρελαίνεται για τη μουσική, αλλά εκνευρίζεται με τους καθηγητές του, τους ξένους και τ' αδέρφια του. Δέρνει τους συμμαθητές του, μαλώνει με τον πατριό του, εγκαταλείπει το σπίτι του, μπλέκεται σε ρατσιστικές οργανώσεις. Προτιμά τη βία, και ό,τι κάνει το βρίσκει σωστό. Βγάζει γλώσσα στη ζωή και τη μουντζώνει. Τι θα γίνει όμως όταν και η ζωή αποφασίσει να του βγάλει τη γλώσσα; Όταν ο ίδιος καταλάβει ότι εκείνο που μισεί περισσότερο είναι το είδωλό του στον καθρέφτη;

Το *Στη διαπασών* είναι ένα νεανικό μυθιστόρημα, μελωδικό όσο και η μουσική, σκληρό όσο και η εφηβεία. Μιλά γι' αυτούς που αισθάνονται νικητές, ενώ οι άλλοι τούς θεωρούν χαμένους, ή γι' αυτούς που βλέπουν τον εαυτό τους σαν λούζερ, αλλά θέλουν να γίνουν νικητές. Αφορά τελικά και όλους εκείνους που κάποια στιγμή καταλαβαίνουν ότι το ίδιο πράγμα που τους «αρρωσταίνει» είναι συγχρόνως η ίδια τους η γιατρεία. Κυρίως, όμως, είναι ένα βιβλίο για τους νέους που δεν αρκούνται μόνο στο να φαντάζονται τη ζωή τους μέσα από τα τραγούδια που ακούν, αλλά πατάνε το stop, βγάζουν τα ακουστικά και αποφασίζουν να τη ζήσουν.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας

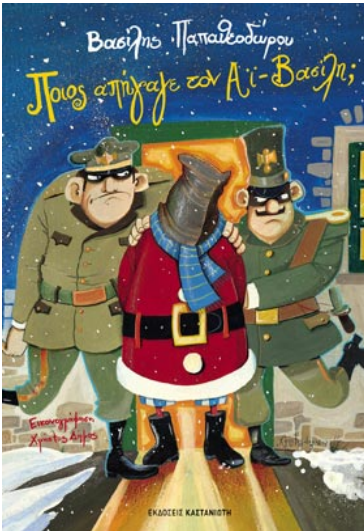
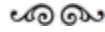
Το μεγάλο ταξίδι της κινέζικης πάπιας είναι ένα βιβλίο γεμάτο περιπέτεια, μυστήριο, αγωνία, ανθρωπιά και... οικολογικές ανησυχίες το οποίο βασίζεται σε ένα αληθινό γεγονός: Το 1992 στις φουρτουνιασμένες θάλασσες ανοιχτά της Κίνας, το φορτίο ενός εμπορικού πλοίου –28.000 μικρά, κίτρινα, πλαστικά παπάκια μπάνιου– παρασύρεται από τα κύματα και σκορπίζεται στον ωκεανό. Δεκαπέντε χρόνια μετά, τα παπάκια, ξασπρισμένα από τον ήλιο κι έχοντας γυρίσει όλη τη Γη παρασυρμένα από τα θαλάσσια ρεύματα, εμφανίστηκαν στα ανοιχτά της Αγγλίας. Το ταξίδι τους αυτό το παρακολουθούσαν όλα αυτά τα χρόνια ινστιτούτα και επιστήμονες, προσπαθώντας να ανακαλύψουν τα μυστικά των θαλάσσιων ρευμάτων. Στο βιβλίο αυτό ανακαλύπτουμε τα μυστικά της φανταστικής πάπιας που συνόδευε τα παπάκια. Οι ήρωες και τα γεγονότα, αν και μοιάζουν φανταστικά, εντούτοις είναι επίκαιρα αληθινά, σε μια

απρόβλεπτη ιστορία που απευθύνεται σε μικρούς, μεγάλους και σε... παπάκια.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ποιος απήγαγε τον Αϊ-Βασίλη

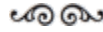

Ενώ πλησιάζει η Πρωτοχρονιά και ο Αϊ-Βασίλης ετοιμάζει γεμάτος χαρά τα δώρα των παιδιών, κάποιοι εισβάλλουν στο σπίτι του και τον αρπάζουν. Ποιοι είναι αυτοί οι άγνωστοι και για ποιο λόγο απειλούν να καταστρέψουν τη μεγαλύτερη γιορτή των παιδιών; Πού τον μεταφέρουν και γιατί κάνουν διάφορα πειράματα στο γελαστό γεράκο; Θα καταφέρουν τελικά να μη γίνουν αντιληπτοί από τα παιδιά όλης της γης που περιμένουν με προσμονή τα δώρα τους; Θα πετύχει το σχέδιό τους; Ο κακός στρατηγός, ο επιστήμονας και ο μικρός γιος του, ο Γιαννάκης, μαζί βέβαια με τον Άγιο Βασίλη, τους βοηθούς και τα ελάφια του, παίρνουν μέρος σ' αυτή τη χριστουγεννιάτικη περιπέτεια. Αστυνομική πλοκή, αγωνία και μυστήριο, αλλά προπάντων χιούμορ και ξεκαρδιστικές καταστάσεις συνθέτουν μια ιστορία γεμάτη νοσταλγία και τρυφερότητα για τα παιδιά, αλλά και για τους μεγάλους που βαθιά μέσα τους αισθάνονται ακόμη παιδιά.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση

ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Οι Εννέα Καίσαρες

ΓΕΦΥΡΕΣ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΑ
ΓΙΑ ΤΟ ΕΘΝΟΣ

Οι Εννέα Καίσαρες
ΒΑΣΙΛΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Όταν δύο γειτονικά και ανταγωνιστικά σχολεία αποφασίζουν να συνεργαστούν για να λάβουν μέρος σε ένα διεθνή διαγωνισμό με βάση το Internet, κανείς δεν μπορεί να φανταστεί ότι τα παράξενα και μυστηριώδη γεγονότα που συμβαίνουν και στρέφονται κατά των μαθητών κάθε άλλο παρά συμπτωματικά είναι. Περιστατικά που πέφτουν στην αντίληψη μόνο ενός από τους μαθητές, του Μιχάλη, ο οποίος και αναλαμβάνει να ρίξει φως στην υπόθεση. Με τη βοήθεια δύο συμμαθητών του, του Αντρέα και της Νίκης, θα προσπαθήσει να εξιχνιάσει το τι ή ποιος κρύβεται πίσω από όλα αυτά και αν έχουν βάση οι υποψίες του. Οι τρεις συμμαθητές μπλέκουν έτσι σε ένα «παιχνίδι», όπου οι ύποπτοι εναλλάσσονται συνεχώς και οι ίδιοι προσπαθούν ταυτόχρονα να προστατέψουν τους εαυτούς τους και να γίνουν πιστευτοί.

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα με πολλή δράση και μυστήριο πάνω στη χρήση των υπολογιστών και των νέων τεχνολογιών. Μια ιστορία που αποκαλύπτει πως όλα τα πράγματα έχουν δύο όψεις: Μια φωτεινή και μια πιο σκοτεινή – εκεί ίσως που παραμονεύουν οι Εννέα Καίσαρες.

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Ψηφιακή έκδοση

Βιβλιοπωλείο Καστανιώτη
Έντυπη έκδοση